

STAR WARS

The background of the cover is a collage of images from the movie. At the top, the Star Wars logo is prominent. Below it, the title 'AMENINȚAREA FANTOMEI' is written in a stylized font. The central part of the cover features a large, semi-transparent image of Qui-Gon Jinn. To his right is a smaller image of Padmé Amidala. In the foreground, there is a collage of other characters: Anakin Skywalker, Obi-Wan Kenobi, and Jar Jar the Gungan. A small image of R2-D2 is also visible. The overall color scheme is dark with a warm, orange-red glow emanating from behind the characters.

AMENINȚAREA FANTOMEI

TERRY BROOKS

După ideea și scenariul lui George Lucas



EPISODUL 1

AMENINȚAREA FANTOMEI

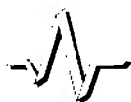


EPISODUL I

AMENINȚAREA FANTOMEI™

TERRY BROOKS

BAZAT PE IDEEA ȘI SCENARIUL LUI
GEORGE LUCAS



EDITURA AMALTEA

Colectivul EDITURII AMALTEA care a contribuit la realizarea acestei lucrări:
Cristian Cârstoiu, Simona Derla, Antoaneta Dincă, Gabriela Fărcășanu,
Tatiana Militaru, Ana-Maria Murariu, Lidia Olaru, M.C. Popescu-Drânda,
George Stanca, Mihaela Stanca

tehnoredactare computerizată: AMALTEA TechnoPlus

coperta: Simona Derla, Antoaneta Dincă

traducere: Dan Pavelescu, Doru Voin

redactor: Ana-Maria Murariu

editori: **Dr. M.C. Popescu-Drânda**
Dr. Cristian Cârstoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
TERRY BROOKS

Amenințarea fantomei / Terry Brooks

trad.: Dan Pavelescu, Doru Voin

București – EDITURA AMALTEA, 2002

224 p.; 21 cm. – (*Star Wars*)

ISBN 973-9397-33-6

I. BROOKS, TERRY

II. LUCAS, GEORGE

821.11(73)-31=135.1

THE PHANTOM MENACE / TERRY BROOKS, GEORGE LUCAS
Copyright © 1999 by LUCASFILM Ltd. and TM.

AMENINȚAREA FANTOMEI / TERRY BROOKS, GEORGE LUCAS
ISBN 973-9397-33-6

© 2002 - EDITURA AMALTEA

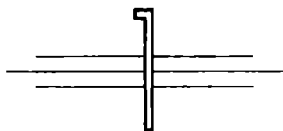
adresa: CP 9-8 București

internet: www.amaltea.ro / email: office@amaltea.ro

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate EDITURII AMALTEA.
Nici o parte a acestui volum nu poate fi reprodusă, în nici o formă, fără permisiunea
scrisă a EDITURII AMALTEA.

*Pentru Lisa, Amanda și Alex,
copiii care au crescut cu basmul
și
pentru Hunter,
primul din generația următoare*

CU MULT TIMP ÎN URMĂ, ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ...



Tatooine.

Sorii dogoreau pe cerul albastru, lipsit de nori, învăluind deșerturile vaste ale planetei într-o lumină albă, strălucitoare. Reflectate de sol, razele se ridicau de pe terenul nisipos și plat într-un val tremurător de căldură pârjolitoare, aco perind spațiile dintre versanții muntoși masivi și formațiunile stâncoase solitare – singura caracteristică distinctivă a planetei. Monoliții brăzdați adânc se ridicau ca niște santinele ce vegheau în pâclă.

Când concurenții țâșniră, cu motoarele mugind ambalate la maxim, căldura și lumina părură că se sparg și munții înșiși se cutremurară.

Anakin Skywalker pătrunse în curba care-l purta pe sub arcul de piatră care marca intrarea în Canionul Cerșetorilor, în primul tur al cursei, și împinse puțin manetele, alimentând motoarele cu combustibil. Reactoarele vuiră, cel din dreapta mai tare decât celălalt, aplecând puternic spre stânga atașul în care stătea băiatul. Anakin corectă prompt direcția și redresă vehiculul, apoi apăsă din nou manetele, țâșnind pe sub stâncă. Tulburat de jeturile reactoarelor, nisipul fin se ridică în văzduh, în vârtejuri ce dansau printre valurile de căldură. Anakin năvăli în canion ca o nălucă, cu degetele jucându-i mereu peste comenzi, ținând ferm direcția.

Totul se derula rapid, practic instantaneu. O singură greșeală, o singură eroare ar fi fost de-ajuns să-l scoată din cursă. Și ar fi avut mare noroc dacă rămânea în viață. Asta îl și atrăgea; puterea aceea, viteza amețitoare – totul depindea de mâinile sale și nu avea voie să greșească. Două turbine enorme trăgeau atașul fragil peste întinderile nisipoase, ocolind crestele zimțate, coborând depresiunile adumbrite

și râpele ametoitoare, în viraje întortocheate și salturi bruște, cu cea mai mare viteză pe care o putea atinge pilotul. Cablurile de control plecau din ataș spre motoare, iar cuplajele energetice conectau motoarele între ele. Dacă oricare dintre cele trei componente s-ar fi lovit de o stâncă, întregul ansamblu ar fi colapsat într-un potop de schije metalice și o cascadă arzătoare de combustibil. Dacă oricare dintre componente s-ar fi desprins, totul s-ar fi sfârșit.

Un zâmbet de satisfacție apărui pe chipul lui Anakin, în timp ce împinse și mai mult manetele.

În față, canionul se îngusta, iar umbrele sporeau. Anakin coborî spre fanta de lumină ce ajungea pe fund, rămânând cât mai aproape de sol, unde deschiderea era mai largă. Dacă stătea prea sus, risca să atingă stâncile care străjuiau ambele părți ale defileului. Asta i se întâmplase lui Regga, într-o cursă de luna trecută, și încă nu reușiseră să-i adune toate bucățelele.

El însă n-avea să pățească așa ceva.

Împinse din nou manetele și țâșni prin capătul canionului, cu motoarele urlând deasupra întinderii de nisip.

În ataș, cu mâinile pe comenzi, Anakin putea simți vibrația motoarelor urcând prin cablurile conectoare și umplându-l cu muzica lor. Îmbrăcat în combinezonul improvizat, cu cască de protecție, ochelari și mănuși, era atât de adâncit în scaun, încât percepea curentul de aer care gonia nebunește pe sub el. Atunci când participa la curse, nu era niciodată un simplu pilot, niciodată o parte a întregului, ci mai degrabă, se contopea cu motoarele și cu atașul, formând un ansamblu strâns legat, într-un mod pe care nici el nu-l putea explica în totalitate. Cunoștea fiecare șurub, fiecare vibrație, fiecare tracțiune și fiecare rotație. În orice clipă, simțea cu exactitate ce se întâmplă în fiecare părțică a vehiculului. Acesta îi vorbea în propria sa limbă, un amestec de sunete și senzații, și, deși nu folosea cuvinte, Anakin putea înțelege tot ce-i spunea.

Uneori, gândea băiatul, putea simți ce-i va spune chiar înainte de a se întâmpla.

Un fulger de metal portocaliu trecu ca o nălucă prin dreapta și Anakin văzu în fața sa X-ul distinctiv al flăcărilor din duzele motoarelor lui Sebulba, care prelua astfel conducerea cursei pe care băiatul o dominase până atunci, ca urmare a unui start neobișnuit de rapid. Fruntea i se încreți și simți dezgust față de sine însuși, pentru pierderea concentrării, dar și față de concurentul său. Subțiratec și crăcănat, Sebulba era la fel de deformat pe dinăuntru ca și pe dinafară, un adversar periculos, care câștiga adesea și căruia îi făcea plăcere s-o facă pe seama celorlalți. Numai în ultimul an, dugul provocase altor concurenți peste o duzină de accidente și ochii îi licăreau de o

plăcere răutăcioasă atunci când le povestea, pe străzile prăfuite din Mos Espa. Anakin îl cunoștea bine și știa că nu trebuia să riște cu el.

Împinse manetele și ambală motoarele, năpustindu-se înainte.

Nu-l ajuta cu nimic, gândi privind cum reducea distanța până la Sebulba, că el era ființă umană sau, mai rău, că era singurul umanoid care pilotase vreodată în cursele de atașe. Despre cursele acelea periculoase, care reprezentau adevărata testare a abilităților și curajului, și sportul cel mai gustat de locuitorii din Mos Espa, se afirma că nu erau la îndemâna umanoizilor. Pentru alte fapte, membrele numeroase și multiarticulate, capetele care se puteau răsuci cu 180 de grade și corpurile ce se contorsionau ca și cum n-ar fi avut deloc oase constituiau avantaje pe care oamenii nu le puteau contracara în mod normal. Piloții cei mai faimoși, elita elitelor, erau ființe cu forme stranii și complexe, cărora le plăcea să-și asume riscuri ce frizau nebunia.

Depart de imaginea acelor piloți faimoși, Anakin avea însă atâta intuiție în înțelegerea aptitudinilor necesare curselor și era atât de familiarizat cu cerințele lor, încât lipsa celorlalte atribute părea că nu contează deloc. Era de neînțeles pentru oricine, iar mai ales pe Sebulba îl dezgusta și-l irita peste măsură.

Cu o lună în urmă, în altă cursă, dugul viclean încercase să-l împingă pe Anakin într-o stâncă. Eșuase numai pentru că băiatul îl simțise venind din spate și pe dedesubt, cu o drujbă neregulamentară extinsă pentru a-i tăia cablul de oțelton din dreapta, și de aceea se putuse ridica înainte de dezastru. Acțiunea îl făcuse să piardă cursa, dar îi îngăduise să-și salveze viața. Fusese un compromis pentru care Anakin continua să fie furios.

Concurenții goneau acum printre coloanele vechilor statui și peste pista arenei în amfiteatru construită la marginea lui Mos Espa. Trecură pe sub arcul învingătorului, apoi prin fața tribunelor umplute până la refuz de spectatori care îi încurajau, pe lângă droizii de la standuri, atelierile de reparații și lojele din care hutii îi priveau, în splendoarea lor izolată, deasupra ființelor de rând. Din cabina aflată în turnul din centrul arcului, troigul bicefal, crainicul cursei, anunța numele și pozițiile piloților. Anakin își permise o otheadă scurtă spre figurile încețoșate, care rămaseră atât de repede în urmă, încât părură un simplu miraj. Mama sa, Shmi, se afla printre ele, îngrijorată ca de obicei. Delasta să-l vadă concurând în curse, dar nu se putea opri să nu vină în tribună. Nu i-o spusese niciodată, însă Anakin bănuia că era convinsă că, prin simpla prezență, putea împiedica să se întâmple ceva rău. Deocamdată, așa fusese. Anakin se prăbușise de două ori și nu reușise să termine nici măcar o cursă, dar, după mai bine de șase întreceri, rămăsese nevătămat. Și îi plăcea să-și știe mama în

tribune. Îi dădea un sentiment straniu de încredere în propriile forțe, deși nu dorea să se gândească prea mult la senzația aceea.

De altfel, ce alternativă aveau ei? Băiatul participa la curse fiindcă era talentat. Watto o știa, iar Anakin trebuia să facă tot ce dorea Watto. Acela era prețul pe care îl plăteau sclavii, și Anakin Skywalker fusese sclav de când se născuse.

Canionul Arcuit apără în fața lui, larg și adânc, o întindere de piatră care ducea spre Defileul Steiurilor, un canal întortocheat pe care concurenții trebuiau să-l parcurgă în drum spre uriașele șesuri nisipoase de departe. Zburând la mică înălțime în fața băiatului, Sebulba încerca să se depărteze. Răspândiți prin canion, alți trei piloți se apropiaseră acum de Anakin. Dintr-o privire, băiatul îi recunoscuse pe Mawhonic, Gasgano și Rimkar, în bizarul său ataș sferic. Toți trei reduceau distanța față de el. Anakin se pregăti să accelereze, apoi se răzgândi. Se afla prea aproape de defileu. Dacă ambala prea tare, ar fi fost în pericol. Timpul de reacție în canalul adânc era aproape zero. Mai bine să aștepte.

Mawhonic și Gasgano pădură de aceeași părere, plasându-se înapoia lui Anakin, pe măsură ce se apropiau de deschizătura în stâncă. Rimkar nu se mulțumi însă să aștepte, ci accelera, depășindu-l cu numai câteva secunde înainte de a intra în defileu, și dispără în întuneric.

Anakin echilibra atașul, ridicându-l deasupra fundului canalului presărat cu stânci ascuțite, și lăsa memoria și instinctele să-l conducă prin traseul sinusoidal. Când pilota într-o cursă, totul în jur încetineea, nu accelera. Era cu totul altfel față de cum te-ai fi așteptat. Stâncile, nisipul și umbrele treceau pe lângă el, într-un melanj nebunesc de modele și forme, dar totuși băiatul le distingea cu claritate. Toate detaliile păreau că-i sar în ochi, ca și cum ar fi fost iluminate exact de ceea ce ar fi trebuit să le camufleze. Se gândea că ar fi putut pilota chiar cu ochii închiși, într-atât era de legat de tot ceea ce-l înconjură, într-atât era de conștient de locul în care se afla.

Înaintă rapid prin defileu, întrezărind la răstimpuri flăcările duzelor lui Rimkar, care pâlpâiau stacojii în umbre. Hăt deasupra sa, cerul era o dungă albastră strălucitoare care cobora parcă prin mijlocul muntelui, trimițând o undă plăpândă de lumină ce-și pierdea strălucirea cu fiecare metru, astfel că, atunci când ajungea la adâncimea la care se aflau Anakin și ceilalți concurenți, abia dacă despica întunericul. Cu toate acestea, băiatul era liniștit și concentrat, în timp ce pilota atașul legat de motoare, absorbit de duduul și murmurul vehiculului și de întunericul moale, catifelat care-l înconjură.

Când ieșiră din nou la lumină, Anakin împinse manetele și se lansă în urmărirea lui Sebulba. Mawhonic și Gasgano erau imediat în spatele lui. În față, Rimkar îl ajunsese pe Sebulba și încerca să-l

depășească. Dugul deșirat ridică puțin motoarele sale în X, încercând să lovească atașul lui Rimkar, dar acesta viră și se îndepărtă neatins. Unul lângă celălalt, cei doi trecură peste podiș, îndreptându-se spre Crevasa Metta. Anakin se apropia de ei, îndepărtându-se de Mawhonic și Gasgano. Lumea puteau să spună ce voia despre Watto (și erau destule lucruri urâte de spus), dar acesta își întreținea excelent vehiculele. Motoarele uriașe zvâcniră ascultătoare atunci când Anakin le alimentă cu mai mult combustibil și, în câteva secunde, ajunse lângă X-ul lui Sebulba.

Erau la egalitate, când ajunseră la Crevasa Metta și plonjară vuind în râpa adâncă.

Așa cum știa orice pilot, trucul picajelor era să capeți suficientă viteză în timpul coborârii, ca să câștigi timp față de ceilalți concurenți, dar să poți redresa înainte de a te zdrobi de stâncile de dedesubt. De aceea, atunci când Sebulba se ridică mai devreme decât ar fi trebuit, Anakin fu surprins pe moment. Simți apoi cum jeturile de gaze evacuate prin duzele motoarelor în X îi lovesc atașul. Dugul viclean lăsase numai impresia că va redresa, pentru ca, în mod deliberat, să se plaseze deasupra lui Anakin și Rimkar și să se folosească de gazele de propulsie ca să-i izbească pe aceștia de stânci.

Luat complet prin surprindere, Rimkar reacționează reflex și apăsă puternic manetele, intrând direct în munte. Fragmente din atașul și motoarele sale se revărsară din stâncă, într-o ploaie de schije metalice, lăsând o cicatrice neagră și prelungă pe suprafața rocii.

Anakin ar fi putut avea aceeași soartă, dacă nu s-ar fi lăsat călăuzit de instincte. Aproape înainte de a ști ce face, chiar în momentul în care simți flăcările lui Sebulba izbindu-l, redresă și se îndepărtă de munte, aproape lovindu-se de dug, care, surprins la rândul lui, viră larg, pentru a se salva. Manevra bruscă a lui Anakin îl propulsă pe băiat în plină bătaie a sorilor, departe de traseu, într-o tumbă necontrolată. Trase maneta înspre el, încetini, tăie alimentarea cu combustibil și privi solul care se grăbea să-l întâmpine, ca un ocean de nisip și de lumină reflectată.

Impactul fu violent. Ambele cabluri de control fură retezate, motoarele uriașe zburară care încotro, iar atașul viră mai întâi la stânga, apoi la dreapta, pentru ca în cele din urmă să pornească de-a rostogolul. Anakin nu putu decât să se proptească cu brațele în interior, rotindu-se și învârtindu-se prin nisip și căldură, și rugându-se să nu se izbească de vreo stâncă. Se auziră scrâșnete metalice ca niște gemete, iar praful umplu interiorul atașului. Undeva în dreapta, un motor explodează, cutremurând solul. Anakin se sprijinea cu mâinile de ambele extremități ale carlingii, rămânând în echilibru, în timp ce tumele atașului continuau.

Se opri finalmente, răsturnat pe o parte. Anakin așteptă un moment, apoi își desfăcu centura de siguranță și se târî afară. Căldura deșertului îl lovi năucitor, iar lumina orbitoare a soarelui îi pătrunse prin ochelarii de protecție. Deasupra, ultimul concurent se îndepărta spre orizontul albastru, cu motoarele ambalate la maxim. Apoi se așternu liniștea, adâncă și profundă.

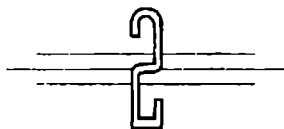
Anakin privi în jur, spre ceea ce mai rămăsese din motoare, evaluând pagubele și munca necesară pentru a le repune în funcțiune. Apoi se uită la ataș și nu-și putu stăpâni o grimasă: Watto n-avea să fie deloc mulțumit.

Watto nu era însă niciodată mulțumit.

Băiatul se sprijini cu spatele de epavă, adăpostindu-se pe cât putea de pârjolul sorilor gemeni ai lui Tatooine. În câteva minute, un speeder de sol urma să apară să-l recupereze. Watto va veni cu siguranță, pentru a-l face cu ou și cu oțet. Și mama lui Anakin avea să fie acolo, ca să-l îmbrățișeze și să-l ducă acasă. Nu era deloc mulțumit de turnura pe care o luaseră lucrurile, dar nu se simțea nici descurajat. Ar fi putut câștiga, dacă Sebulba ar fi alergat corect. Ar fi putut câștiga cu ușurință.

Suspină și-și dădu casca pe ceafă.

Într-o bună zi, avea să câștige o mulțime de curse. Poate chiar la anul, când urma să împlinească zece ani.



– Ai idee cât o să mă coste chestia asta, băiete? Ai cea mai mică idee? *Oba chee ka!*

Watto se agita în fața lui, vorbind fără să-și dea seama în huttă, limbă care-i oferea o gamă largă de adjective insultătoare. Anakin stătea stoic în fața lui, inexpressiv, cu ochii ațintiți asupra toydarianului albăstrui și grasuț care plutea în fața sa. Aripile lui Watto băteau atât de repede, încât păreau gata să se desprindă de trupul durduliu. Lui Anakin îi venea să râdă, într-atât de bine își imaginase scena aceasta. Nu era însă cazul să râdă tocmai acum.

Când Watto se opri să-și tragă respirația, Anakin spuse încet:

– N-a fost vina mea. Sebulba m-a lovit cu gazele de propulsie și aproape că m-a zdrobit în Crevasa Metta. A trișat.

Gura lui Watto se mișcă, de parcă ar fi mestecat ceva, iar trompa se zbârci peste colții ce-i ieșeau în afară.

– Bineînțeles c-a trișat, băiete! El trișează-ntotdeauna! Așa și câștigă! Poate c-ar trebui să trișezi și tu din când în când! Poate c-așa nu te-ai mai prăbuși mereu și nu m-ai mai costa atâtia bani!

Se aflau în prăvălia lui Watto, din cartierul negustoresc din Mos Espa, o colibă sărăcăcioasă din lut și nisip, ticsită cu piese de rachete și motoare demontate din epave. Înăuntru era umbră și răcoare, întrucât arșița planetei era oprită de pereții groși, dar și aici praful atârna suspendat în fuioare cețoase, reflectând lumina proiectată de lămpi. Cursa se încheiase demult, iar sorii gemeni coborâseră spre orizont, o data cu apropierea lentă a serii. Epavele atașului și motoarelor fuseseră transportate de droizi la prăvălie; Anakin fusese adus și el, dar cu mai puțin entuziasm.

– *Rassa dwee cuppa, peedunkel!* zbieră Watto, într-o nouă răbufnire în hută.

Corpul îndesat avansa câțiva centimetri clătinându-se la fiecare epitet, făcându-l pe Anakin să se retragă, în ciuda fermității sale. Brațele și picioarele osoase ale negustorului erau însoțite de mișcări ale capului și corpului ce-i confereau un aspect amuzant. Toydarianul era furios, dar Anakin îl mai văzuse în starea aceea și știa la ce să se aștepte. Nu se făcu mic și nici nu-și plecă fruntea, ci acceptă morala fără să clinească. Era sclav, iar Watto era stăpânul lui. Muștrulujelile făceau parte din viață. Mai mult, Watto urma să se liniștească în curând, accesul de furie fiind doar un mijloc prin care putea arunca vina pe altcineva, după care lucrurile aveau să revină la normal.

Toate cele trei degete ale mâinii drepte a negustorului erau ațintite asupra băiatului.

– N-ar trebui să te mai las să pilotezi pentru mine! Asta ar trebui să fac! Ar trebui să găsesc alt pilot!

– Cred că-i o idee foarte bună, fu de acord Shmi.

Mama lui Anakin stătea deoparte. Nu scosese nici un cuvânt cât ținuse diatriba lui Watto, dar acum profita rapid de sugestia pe care, dacă ar fi fost întrebată, ar fi făcut-o și ea.

Watto se răsuci violent, cu aripile zumzând și zbură spre ea ca s-o înfrunte. Privirea ei calmă îl opri însă undeva în aer, la mijlocul distanței dintre mamă și fiu.

– Este oricum prea periculos, continuă femeia înțelept. E doar un copil.

Negustorul trecu imediat în defensivă.

– E băiatul meu, proprietatea mea, și-o să facă ce vreau eu!

– Exact, sclipiră aprins ochii negri ai lui Shmi. Tocmai de aceea nu va mai concura, dacă nu vrei s-o facă. N-ai spus tocmai asta?

Watto păru contrariat. Deschise gura, dar nu rosti nici un cuvânt. Anakin își privi mama admirativ. Părul ei negru și lung începuse să încărunțească, iar mișcările cândva grațioase erau acum încetinite de trecerea anilor. El însă o considera frumoasă și curajoasă. O considera perfectă.

Negustorul se mai apropie cu câțiva centimetri de femeie, apoi se opri din nou. Shmi stătea dreaptă și neclintită, la fel ca Anakin, refuzând să cedeze. Watto o privi cu asprime, după care se întoarse și zbură spre băiat.

– O să repari tot ce-ai stricat! îl amenință cu degetul. Vei repara motoarele și atașul, și le vei face ca noi! Ba chiar mai bune! și vei începe chiar acum. Treci la treabă!

Se întoarse apoi sfidător spre Shmi.

– Mai e încă mult până se-ncheie ziua, așa că băiatul poate să muncească! Timpu-nseamnă bani! Gesticulă mai întâi spre mamă, apoi spre fiu: La treabă amândoi! La treabă, hai, la treabă!

Shmi îl privi pe Anakin cu un zâmbet cald.

– Du-te, îi spuse, te aștept la cină.

Se întoarse și ieși pe ușă. După ce aruncă spre Anakin o ultimă privire disprețuitoare, Watto o urmă. Băiatul rămase o secundă în prăvălia semiîntunecată, privind în gol. Se gândea că n-ar fi trebuit să piardă cursa. Data viitoare (și, după cum îl cunoștea pe Watto, avea să existe o dată viitoare), n-o va mai pierde.

Suspînând frustrat, se întoarse și ieși în curtea din spatele prăvăliei. Era un băiat scund, deși împlinise nouă ani, destul de bine legat, cu o claie de păr nisipiu, ochi albaștri, nas cârn și privire întrebătoare. Lute și puternic pentru vârsta sa, manifesta aptitudini în direcții care-i surprindeau mereu pe cei din jur. Devenise deja un pilot apreciat în cursele de atașe, ceva inedit pentru un umanoid de vârsta lui, și avea dexteritate tehnică, care-i permitea să repare aproape orice. Îi era folositor lui Watto în ambele domenii, iar negustorul nu era genul care să irosească talentul unui sclav.

Nimeni însă, cu excepția lui Shmi, nu știa de presentimentele sale. Adesea Anakin simțea lucrurile chiar înainte să se întâmple. Era ca o volbură prin aer, o șoaptă de avertizare, sau o sugestie pe care nimeni altul n-o putea simți. Îl ajutase mult în curse, dar și în alte ocazii. Deținea talentul de a recunoaște cum stăteau lucrurile, sau cum puteau să fie organizate mai bine. La numai nouă ani, vedea deja lumea într-un mod în care mulți adulți n-aveau s-o vadă niciodată.

Deși în clipa aceea nu-l ajuta cu nimic.

Trase un șut în nisipul curții, ridicându-l în aer, și porni spre locul unde droizii depozitaseră motoarele și atașul. În mintea lui se gândea deja ce trebuia să facă pentru a repara motoarele. Cel din dreapta scăpase aproape neatins, dacă nu lua în considerare zgârieturile. Cel din stânga era însă distrus, atașul se turtise și îndoise, iar consola de comandă fusese făcută bucăți.

– Grabă, murmură ca pentru sine. Pur și simplu grabă!

Droizii ieșiră la chemarea lui și se puseră pe treabă, demontând vehiculul avariât. După ce scotoci câteva minute printre rămășițe, Anakin își dădu seama că avea nevoie de piese de care Watto nu dispunea în mod curent, inclusiv de varistoare termice și relee pentru turbine. Înainte de a începe reasamblarea atașului, trebuia să le cumpere de la alți negustori, iar lui Watto nu avea să-i placă asta. Detesta să cumpere din alte prăvălii, insistând că avea deja tot ce era valoros, cu excepția cazurilor în care piesa respectivă provenea din afara planetei. Faptul că ar fi obținut prin troc piesele necesare nu

părea să-i diminueze rachiuna care îl încerca atunci când trebuia să negocieze cu localnicii. Ar fi preferat să câștige ceea ce-i trebuia la o cursă. Sau, mai simplu, să fure.

Anakin privi spre cer; lumina zilei începuse să pălească. Răsăreau primele stele, stropi mici și argintii pe fundalul tot mai negru al serii. Lumi pe care băiatul nu le văzuse niciodată și la care nu putea decât să viseze așteptau acolo, dar, într-o bună zi, avea să le viziteze. Nu va rămâne pe Tatooine o veșnicie. În nici un caz.

– Pst! Anakin!

O voce îi șopti cu precauție numele, chemându-l din spatele curții, și două umbre se strecurară prin gaura îngustă din gard, în colțul unde sârma acestuia cedase. Erau Kitster, cel mai bun prieten al său, și Wald, alt prieten, care-l urma aproape. Kitster era micuț și oacheș, cu părul tăiat într-o chică scurtă, cu haine largi, croite astfel încât să păstreze umezeala și să nu permită pătrunderea nisipului și a căldurii. Wald era rodian și venise recent pe Tatooine. Deși cu câțiva ani mai tânăr decât prietenii lui, era curajos, astfel că aceștia îi îngăduiau de cele mai multe ori să-i însoțească.

– Ce faci Annie? întrebă Kitster, privind în jur precaut, așteptându-se parcă în fiecare clipită să-l vadă pe Watto apărând de după colț. Anakin strânse din umeri.

– Watto spune că trebuie să repar atașul, să-l fac să arate ca nou.

– Bine, dar nu azi. Ziua-i pe terminate. Haide! Ai toată ziua de mâine la dispoziție pentru asta. Hai să bem un bliel rubiniu.

Era băutura lor preferată și Anakin simți că-i lasă gura apă.

– Nu pot. Trebuie să stau și să lucrez până...

Se opri. Voise să spună „până la căderea nopții”, dar era aproape beznă, așa că...

– Cu ce-l cumpărăm? întrebă el.

Kitster arătă spre Wald.

– Are cinci drugăți, pe care i-a găsit nu știu cum. Cel puțin așa zice, îl sfredeli pe Wald cu privirea.

– Îi am chiar aici, încuviință puștiul din capul straniu și solzos, clipind des cu ochii protuberanți. Nu mă crezi? se trase el de urechea verde.

– Ba da, ba da, te credem, făcu Kitster cu ochiul spre Anakin. Hai să mergem, până nu se-ntoarce boșorogul cu aripi.

Ieșiră prin deschizătura din gard și porniră pe drumeagul din spatele curții, cotiră la stânga și traversară grăbiți piața aglomerată îndreptându-se spre dughenele alimentare aflate în partea opusă a acesteia. Străzile continuau să fie ticsite, dar traficul era orientat spre cartierele rezidențiale, sau spre localurile hutte de desfrâu. Băieții se strecurară printre grupuri de oameni și cărucioare, trecură de speedere

ce pluteau la înălțime mică deasupra solului, pe sub copertine care începuseră să fie rulate și prin fața grămezilor de produse ce erau depozitate și încuiate în magazine.

Peste câteva minute, ajunseseră la prăvălia care vindea bliel rubiniu și-și croiseră drum spre tejghea.

Wald nu mințise, ci scoase drugății și cumpără trei pahare de bliel. Le luară, ieșiră din local, sorbind prin paie licoarea lipicioasă, și porniră fără grabă pe stradă, sporovăind despre piloți de curse și speedere, despre cuirasate, crucișătoare și nave de vânătoare, și despre piloții lor. Într-o bună zi, aveau cu toții să fie piloți, așa își promisera unul altuia, un legământ pe care-l pecetluiră prin tradiționalul scuipat urmat de lipirea palmelor.

Erau în toiul unei discuții aprinse despre avantajele navetelor de vânătoare, când o voce rosti din apropiere:

– Dac-ar fi după mine, aș alege de fiecare dată un Z-95 Headhunter.

Băieții se întoarseră la unison. Un pilot spațial bătrân îi privea, rezemat de capota unui speeder. Îl recunoscuseră imediat, după haine, arme și insigna militară, mică și uzată, prinsă de tunică. Era o insignă a Republicii din care nu se zăreau multe pe Tatooine.

– Te-am văzut azi în cursă, i se adresă bătrânul lui Anakin. (Era înalt, slab și vânos, cu față tăbăcită de vânt și arsă de soare, ochi cenușii ciudați, păr scurt și țepos, și zâmbet ironic și cald.) Cum te cheamă?

– Anakin Skywalker, răspunse băiatul nesigur. Ei sunt prietenii mei, Kitster și Wald.

Pilotul spațial înclină ușor din cap spre cei doi, fără să scoată un cuvânt, cu ochii ațintiți asupra lui Anakin.

– Zbori după cum ți-e numele, Anakin. Mergi prin văzduh, de parc-ar fi al tău. Ai stofă!

Se îndreptă și-și trecu greutatea de pe un picior pe altul, cu o ușurință îndelung practică, privirea lui alunecând de la un băiat la celălalt.

– Deci vreți să pilotați navele mari, într-o bună zi?

Cei trei prieteni încuviințară din cap și bătrânul zâmbi.

– Nimic nu se compară cu asta. Nimic! Am pilotat toate tipurile de nave, cu ceva timp în urmă, când eram mai tânăr. Am zburat pe tot ce se ridica în aer, și-n armată, și-n afara ei. Știți insigna asta, băieți?

Încuviințară din nou, atrași acum de plăcerea de a cunoaște un spațial adevărat, nu un simplu pilot de curse, ci unul de crucișătoare, nave de vânătoare și nave de linie.

– Au trecut mulți ani de atunci, spuse pilotul cu voce nostalgică. Am părăsit armata acum șase ani... îmbătrânisem. Timpul trece și

trebuie să-ți găsești altceva de făcut în puținele zile care ți-au mai rămas, continuă el încrețind buzele. Cum mai e blielul rubiniu, la fel de bun? N-am mai băut unul de ani de zile. Poate c-ar fi cazul acum. Ce spunei, băieți, beți un bliel cu un bătrân pilot al Republicii?

Nu trebui să întrebe de două ori. Se întoarseră împreună în localul de unde tocmai plecaseră și pilotul cumpără patru pahare, pentru el și pentru băieți. Ieșiră în piață și-și găsiră un loc liniștit, sorbiră din băuturi și priviră cerul. Lumina dispăruse demult și stelele scilipeau pe firmamentul întunecat, ca o perdea argintie pe negrul de smoală al nopții.

– Am zburat toată viața, le spuse solemn bătrânul, cu ochii ațintiți spre cer. Am zburat peste tot unde am putut... și știți ceva? N-am putut să văd nici măcar a suta parte din tot ce există. Ce spun eu, a suta parte? Nici măcar a milioana parte! A meritat însă să-ncred. A meritat din plin...

Reveni cu privirea spre băieți.

– Am pilotat un crucișător cu soldați republicani spre Makem Te, când cu rebeliunea de acolo. Mi-a fost cam frică atunci. Cândva am zburat și cu cavaleri Jedi.

– Jedi! exclamă Kitster. Uau!

– Chiar ai zburat cu Jedi? întrebă Anakin cu ochii larg deschiși. Bătrânul pilot râse de uimirea lor.

– Să-mi spunei rahat de bantha dacă mint! Asta a fost cu mult timp în urmă. Am dus patru Jedi într-un loc despre care nici măcar acum n-am voie să vorbesc. Vă zic, am fost peste tot unde un bărbat poate să ajungă într-o viață. Peste tot!

– Și eu vreau să zbor spre alte planete, într-o bună zi, vorbi încet Anakin.

– Ești sclav, Annie, fornăi cu neîncredere Walt. Nu poți pleca nicăieri.

Bătrânul privi spre Anakin, care lăsă ochii în pământ.

– Ei bine, spuse pilotul, în viața asta, adesea te naști într-un fel și mori în alt fel. Nu trebuie să te resemnezi că ceea ce primești când vii pe lume va fi singura ta avuție când o vei părăsi.

Râse pe neașteptate și urmă:

– Asta-mi amintește de ceva. Cu mult timp în urmă, am zburat pe ruta Kessel. Nu-s mulți cei care au făcut-o și care au mai apucat să și povestească după aceea. Mulți mi-au spus că n-o să pot, că nu merită să-ncred... mi-au spus să renunț și să fac altceva. Dar eu doream să-ncred, așa c-am făcut-o, și le-am arătat că greșeau.

Se uită spre Anakin.

– Poate că asta va trebui să faci, tinere Skywalker. Am văzut cum te descurci în curse. Ai atenția distributivă și instinctele care-ți trebuie.

Ești mai bun decât am fost eu când aveam de două ori vârsta ta. Încuviință solemn din cap: Dacă dorești cu adevărat ca într-o bună zi să zbori cu navele mari, cred c-o să reușești.

Îl privi din nou și, de data aceasta, Anakin îi întoarse căutătura. Bătrânul pilot zâmbi și dădu încet din cap.

– Da, da, Anakin Skywalker, cred că-ntr-o bună zi vei reuși.

* * *

Anakin întârzie la cină și căpătă a doua muștruluială din ziua aceea. Ar fi putut să inventeze ceva, să spună că lucrase până târziu pentru Watto, dar nu-și mințea mama. Niciodată, pentru nimic în lume. Îi spuse adevărul, despre cum o ștersese cu Kitster și cu Wald, despre blielurile rubinii și despre poveștile bătrânului pilot spațial. Shmi nu fu însă impresionată. Nu-i plăcea ca fiul ei să-și petreacă timpul cu necunoscuți, chiar dacă înțelegea felul de a fi al băieților și chiar dacă știa că Anakin putea să-și poarte singur de grijă.

– Dacă simți nevoia să tragi chiulul de la munca la care te-a pus Watto, vino să mă vezi spetindu-mă prin casă, spuse ea sever.

Anakin n-o contrazise, fiind deja suficient de inteligent ca să-și dea seama că nu ajungea nicăieri dacă o contrazicea în asemenea situații. Se așeză tăcut, mâncând cu capul plecat, aprobând când era cazul, gândindu-se că mama îl iubea și era îngrijorată pentru el, și că era firesc să fie supărată și frustrată.

După cină, se așezară pe taburetele din fața casei și priviră stelele în răcoarea nopții. Lui Anakin îi plăcea să stea afară, înainte de culcare. Nu mai era îngrădit între patru pereți, și putea respira în voie. Casa lor era micuță și sărăcăcioasă, lipită de celelalte câteva zeci din jur, cu pereți groși, făcuți dintr-un amestec de lut și nisip. Era tipică pentru locuințele sclavilor din acest cartier al lui Mos Espa: o încăpere centrală și câteva nișe pentru dormit. Shmi o păstra însă curată, iar Anakin avea propria lui cămăruță, unde își ținea lucrurile; un banc de lucru și sculele ocupau majoritatea spațiului respectiv. Acum încerca să construiască un droid de protocol, care s-o ajute pe mama lui. Adunase piesele una câte una, de pe unde apucase, restaurându-l treptat. Deja droidul putea vorbi, se mișca și executa acțiuni simple. În curând avea să-l termine și să-l pună la treabă.

– Ești obosit? îl întrebă mama după o tăcere prelungă.

– Nu prea, clătină el din cap.

– Încă te mai gândești la cursă?

– Da.

Și chiar se gândea la cursă, dar parcă mai mult la bătrânul pilot și la poveștile lui despre navele de linie ce zburau spre planete îndepărtate, despre cum luptase pentru Republică și transportase cavaleri Jedi.

– Nu vreau să mai concurezi în curse, Annie, spuse încet mama. Și nu vreau să-l mai rogi pe Watto să te lase s-o faci. Promite-mi că n-o să-l rogi.

– Promit, aprobă fără chef băiatul.

Se gândi un moment, apoi continuă:

– Dar dacă Watto îmi va spune că trebuie să pilotez, ce pot să fac, mamă? Trebuie să-l ascult. Dacă mi-o cere, va trebui să concurez.

Ea îi puse mâna pe braț, mângâindu-l.

– După câte s-au întâmplat astăzi, nu cred c-o să-ți mai ceară. Va găsi pe altul.

Anakin tăcu, dar știa că mama lui greșea. Nu exista un pilot de curse mai bun decât el. Nici chiar Sebulba nu era mai bun, dacă n-ar mai fi putut să trișeze. În plus, Watto n-ar fi plătit niciodată pe altul să piloteze, când Anakin o putea face pe gratis. Va fi mândros încă o zi sau două, apoi va începe iarăși să viseze cum s-ar putea să câștige. Încă înainte de sfârșitul lunii, Anakin avea să alerge din nou în curse.

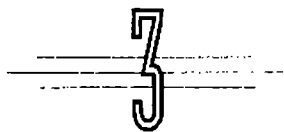
Privi spre cer, simțind mâna mamei apăsându-l ușor pe braț, și se întrebă cum ar fi fost să plece de pe Tatooine, să piloteze crucișătoare și nave de vânătoare, să călătorească spre planete îndepărtate și locuri stranie. Nu-i păsa de spusele lui Wald, deoarece n-avea să rămână sclav toată viața. Tot așa cum nu avea să rămână băiețel toată viața. Va găsi o cale să părăsească Tatooine. Va găsi o cale să-și ia și mama. Visurile i se învălmășeau în minte ca un caleidoscop de imagini luminoase, în timp ce privea stelele. Își închipui cum avea să fie. Văzu limpede totul, și surâse.

„Într-o bună zi”, gândi el, zărind în întuneric fața bătrânului pilot cu zâmbet ironic și ochi cenușii ciudați, „într-o bună zi voi face tot ce ai făcut tu. Tot!”

Inspiră adânc și păstră aerul în piept.

„Ba chiar am să zbor cu cavaleri Jedi.”

Expiră încet, pecetluind astfel promisiunea făcută sieși.



Micul crucișător republican de culoare roșie – simbolul neutralității ambasadurilor – străbătea întunericul spațiului, îndreptându-se spre Naboo, planeta de culoarea smaraldului, și spre blocada formată în jurul ei de navele Federației Comerciale. Navele erau aidoma unor imense fortărețe toroidale din care fusese decupat un segment circular, în interiorul cărora se găsea sfera ce conținea puntea de comandă, centrul de comunicații și hiperpropulsia. Gurile de foc se așteau din fiecare cală și deschidere spre exterior, iar navele de vânătoare ale Federației roiau ca niște țânțari în jurul navelor gigantice. Crucișătorul republican, mult mai tradițional ca formă, cu trei motoare, fuzelaj plat și carlingă paralelipipedică, părea o gănganie pe lângă uriașele nave de război, dar își continuă drumul spre ele fără ezitare.

Căpitanul și copilul crucișătorului stăteau pe scaune alăturate la consolele cabinei prova, deplasându-și rapid mâinile peste comenzi, în timp ce se apropiu de nava cu insigna viceregelui Federației. În mișcările lor se observa o nervozitate înconfundabilă. La răstimpuri, își aruncau ocheade scurte sau priveau peste umăr, către silueta aflată în penumbra dinapoia lor.

Pe videcranul din față apăruse Nute Gunray, viceregele Federației Comerciale, aflat pe puntea navei spre care se îndreptau. Neimoidianul aștepta, privindu-i cu ochii portocaliu-roșietici, cu expresia lui permanent acră, colțurile gurii coborâte și fruntea osoasă încruntată, care-i subliniau nemulțumirea. Pielea verde-cenușiu reflecta lumina ambientală din navă, palidă și rece, în contrast cu mantia, colanul și tricoul de culoare închisă.

– Căpitane...

Căpitanul crucișătorului se întoarse spre silueta ascunsă în semiîntuneric.

– Da, domnule?

– Spune-le că dorim să venim imediat la bordul navei lor.

Vocea era profundă și blândă, dar hotărârea ei nu putea fi confundată.

– Da, domnule, spuse căpitanul, aruncând pe furie o privire către copilot, care ridică la rândul ei din sprâncene.

Căpitanul se răsuci către videcranul pe care trona imaginea lui Gunray.

– Cu tot respectul, domnule vicerege, ambasadorii Cancelarului Suprem solicită accesul imediat în navă.

Neimoidianul încuviință iute din cap.

– Da, da, căpitane, desigur. Suntem bucuroși să-i primim pe ambasadori, oricând o doresc. Bucuroși, și chiar încântați.

Videcranul se stinse și căpitanul ezită, privind spre silueta din spatele său.

– Domnule?

– Continuă, căpitane, spuse Qui-Gon Jinn.

Maestrul Jedi privea liniștit cum nava de război a Federației Comerciale creștea în fața lor, acoperind tot videcranul. Qui-Gon era un bărbat înalt și bine făcut, cu trăsături proeminente, leonine. Barba și mustața îi erau tunse scurt, dar părul îl purta lung, strâns în coadă la spate. Tunica, pantalonii și mantia cu glugă erau ușoare și confortabile, iar talia îi era încinsă cu o cingătoare, de care atârna sabia de lumină, ascunsă vederii, dar la îndemână.

Ochii săi albastru-intens fixau nava, ca și cum ar fi dorit să vadă ce anume aștepta acolo. Taxele pe care Republica le impusese asupra rutelor comerciale dintre sistemele solare fuseseră contestate încă de la introducerea lor, dar până acum Federația Comercială se mulțumise să protesteze. Blocada impusă planetei Naboo era primul act evident de sfidare. Federația era o organizație puternică, dispunând de propria sa flotă de război și de o armată de droizi, dar acțiunea de acum era total atipică. Neimoidienii nu erau luptători, ci oameni de afaceri. Le lipsea răria de caracter necesară pentru a înfrunta Republica. Se părea că, într-un fel sau altul, până la urmă descoperiseră această tărie, iar pe Qui-Gon îl deranja cel mai mult faptul că nu-și putea da seama cum se întâmplase asta.

Își trecu greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce crucișătorul intra încet în deschiderea din toroidul navei portdrapel a Federației Comerciale, îndreptându-se spre cala hangar. Razele de tractare îl preluară, ghidându-l în interior, unde fu ancorat de clame magnetice.

Blocada intrase în funcție de aproape o lună. Senatul Republicii continua să dezbată acțiunea, căutând o modalitate amiabilă de rezolvare a disputei, dar nu ajunsese la nici o concluzie, așa că, în cele din urmă, Cancelarul Suprem anunțase în secret Consiliul Jedi să trimită doi Jedi la inițiatorii blocadei, neimoidienii, pentru a rezolva direct conflictul. Fusese o mișcare îndrăznească. Teoretic, Jedi îl serveau pe Cancelarul Suprem, răspunzând direct la comanda sa, în situații critice, însă orice intervenție în politica internă a organismelor membre ale Senatului, în special în cazurile conflictelor armate între planete, necesita aprobarea Senatului. Cancelarul Suprem își depășise atribuțiile în chestiunea blocadei neimoidienilor și, în varianta cea mai optimistă, acțiunea aceea secretă avea să provoace o aprigă dezbateră în Senat.

Maestrul Jedi oftă. Chiar dacă nu era problema lui, nu putea ignora implicațiile unui eventual eșec al misiunii sale. Cavalerii Jedi erau păstrătorii păcii; aceasta era natura ordinului și esența crezului lor. De mii de ani, serveau Republica, fiind o sursă constantă de stabilitate și ordine într-un univers aflat în plină schimbare. Înființat ca grup de studiu teologic și filozofic, în vremuri învăluite în legendă, ordinul Jedi devenise treptat conștient de existența Forței și închinase ani întregi studiului, contemplării înțelesului și stăpânirii puterii acesteia. Treptat, ordinul evoluase, abandonând practica izolării și meditației, în favoarea unui rol mai responsabil față de societate. Înțelegerea Forței într-atât încât să poată fi stăpânită presupunea mai mult decât studiul solitar. Implica slujirea comunității și implementarea unui sistem de legi care să garanteze dreptate și egalitate pentru toți. Bătălia respectivă nu fusese câștigată deocamdată, și probabil că nici n-avea să fie vreodată, dar cavalerii Jedi nu voiau s-o piardă fără să fi încercat tot ce le stătea în putință.

Pe vremea lui Qui-Gon, zece mii de cavaleri Jedi aflați în slujba Republicii luptau zilnic, pe toată durata vieții lor, pe o sută de mii de planete diferite, răspândite într-o galaxie atât de vastă, încât cu greu putea fi imaginată.

Qui-Gon se răsuci puțin, atunci când tovarășul său de călătorie apăru pe punte și veni lângă el.

– Urcăm la bord? întrebă încet Obi-Wan Kenobi.

Qui-Gon înclină din cap.

– Viceregele se va întâlni cu noi.

Aruncă o scurtă privire spre protejatul său, măsurându-l din ochi. La douăzeci și cinci de ani, Obi-Wan era cu peste treizeci de ani mai tânăr, și încă învăța artele Jedi. Nu fusese numit deocamdată cavaler, dar momentul respectiv se apropia repede. Mai scund decât Qui-Gon, Obi-Wan era îndesat și foarte rapid. Fața lui netedă și copilăroasă

sugera o imaturitate pe care o lepădase de mult. Purta aceleași haine ca și Qui-Gon, dar părul îi era tăiat ca la ucenicii padawani, scurt și egal, cu excepția unei codițe împletite care îi arăna peste umărul drept.

Privind pe videcran spre interiorul navei Federației, Qui-Gon vorbea din nou:

– De ce tocmai Naboo? Ce crezi, tânărul meu ucenic? De ce tocmai această planetă, când puteau alege dintre atâtea altele, mai mari, care ar fi resimțit mai puternic efectele blocadei?

Obi-Wan nu-i răspunse. Naboo fusese într-adevăr o alegere ciudată pentru o acțiune de acest gen – o planetă la marginea Galaxiei, care nu se remarcă prin nimic. Conducătoarea ei, Amidala, era practic o necunoscută, aleasă regină cu numai câteva luni înainte de începerea blocadei. Se zvonea că, în ciuda tinereții, era incredibil de talentată și foarte bine pregătită. Se mai spunea că putea înfrunta pe oricine în arena politică, că era circumspectă sau curajoasă, după cum o cerea situația, și că înțelepciunea îi întrecea cu mult vârsta.

Înainte de a părăsi Coruscantul, celor doi Jedi le fusese arătată o hologramă a reginei. Amidalei îi plăceau machiajele teatrale și rochiile ornate, ascunzându-se sub zorzoane și farduri ce-i confereau o aură de splendoare și frumusețe. Era precum un cameleon, ascunzându-se de obicei sub o mască exterioară și căutând doar compania exclusivistă a celor câtorva cameriste care o însoțeau pretutindeni.

Qui-Gon ezită ceva mai mult, gândindu-se profund, apoi îi spuse lui Obi-Wan:

– Să mergem.

Străbătura nava, îndreptându-se către trapa principală, așteptară ca ledul de avertizare să devină verde și eliberară bara de blocare a rampei, activându-i deplicarea. Își puseră glugile, ascunzându-și fețele, și pășiră în lumină.

Un droid de protocol TC-14 îi aștepta, pentru a-i escorta către locul unde urma să se desfășoare întâlnirea. Îi conduse printr-o serie de coridoare, la o sală de conferințe goală și le făcu semn să intre.

– Sper că vă veți simți confortabil aici, onorabililor, reverberă glăsciorul său între pereții metalici. Stăpânul meu va veni în curând.

Se întoarse apoi și ieși, închizând încet ușa. Qui-Gon se uită după el, aruncă o privire scurtă spre creaturile exotice, asemănătoare unor păsări, închise în colivia de lângă ușă, după care se apropie de Obi-Wan. Aflat lângă o fereastră largă, acesta privea dincolo de puzderia de nave de luptă ale Federației, către sfera verde a planetei Naboo, parcă agățată pe cerul întunecat.

– Am un presentiment neplăcut, spuse Obi-Wan, după ce contemplă planeta un moment.

– Eu nu simt nimic, clătină din cap Qui-Gon.

– Presințirea nu este legată de locul acesta, nici de misiune. Este ceva... altundeva. Ceva foarte vag...

Celălalt îi puse mâna pe umăr.

– Nu te concentra asupra neliniștii, Obi-Wan. Focalizează-te asupra clipei și locului prezent.

– Maestrul Yoda spune că trebuie să fii atent la viitor...

– Dar nu în dauna prezentului. Gândește-te la Forța vie, tinere padawan.

Spre meritul lui, Obi-Wan reuși să schițeze un zâmbet.

– Da, maestre. Privi din nou afară, cu ochii pierduți în gol. Cum crezi că va primi viceregele cererile Cancelarului Suprem?

– Ființele din rasa aceasta sunt lașe, ridică din umeri Qui-Gon. Nu vor fi greu de convins, iar negocierile vor fi scurte.

Pe puntea principală a cuirasatului Federației Comerciale, viceregele neimoidian Gunray și aghiotantul său, Daultay Dofine, se uitau neîncredători la droidul de protocol pe care-l trimiseseră să-i primească pe ambasadorii Cancelarului Suprem.

– Ce-ai spus? șuieră furios Gunray.

TC-14 rămase impasibil la privirea cu care-l fulgeră neimoidianul.

– Ambasadorii sunt Jedi. Unul dintre ei este maestru, sunt sigur de asta.

Dofine, un individ cu chip turtit și mereu agitat, se răsuci înspăimântat spre celălalt.

– Știam eu! Au fost trimiși aici să forțeze un acord! Gata cu joaca! Am încurcat-o!

– Calmează-te! făcu un gest împăciuitoare Gunray. Sunt sigur că Senatul nu are habar de această inițiativă a Cancelarului Suprem. Du-te! Ține-i de vorbă, iar între timp eu îl voi contacta pe lordul Sidious.

– Ești nebun? se holbă Dofine. Nu intru acolo, cu doi Jedi! Trimite droidul!

Făcu un gest grăbit cu mâna către TC-14, care se înclină, scârtăi drept răspuns și ieși.

După ce droidul dispăru, Dofine îl chemă pe Rune Haako, al treilea membru al conducerii, se retraseră într-un loc ferit de pe punte, unde nu puteau fi văzuți sau auziți de nimeni, și deschiseră un canal de comunicare holografică.

Peste câteva clipe, holograma apăru. Era o siluetă cu umeri încovoiați, îmbrăcată într-o mantie neagră, cu gluga acoperindu-i ochii și partea superioară a feței.

– Ce s-a întâmplat? se auzi o voce care trăda nemulțumirea.

Simțind un nod în gât, Gunray de abia putu îngâna:



– Ambasadorii Republicii sunt cavaleri Jedi.

– Jedi?

Darth Sidious rosti cuvântul încet, aproape cu respect, totuși pe fața lui nu se clinti nici un mușchi.

– Ești sigur?

Gunray simți că-l părăsea și ultima fărâmbă de curaj pe care și-o găsisese pentru clipa aceea. Privi terorizat forma întunecată a lordului Sith.

– Au fost identificați, lordul meu.

Neputând suporta liniștea ce urmă, Dofine interveni cu ochii ieșiți din orbite:

– Planul tău a eșuat, lord Sidious! Blocada s-a sfârșit! Nu ne putem pune cu cavalerii Jedi!

Figura întunecată din hologramă se întoarse puțin.

– Vrei să spui că preferi să te pui cu mine, Dofine? Mă miră. Gluga se răsuci spre Gunray: Vicerege!

– Da? făcu acesta un pas în față.

– Nu vreau să mai văd acest mâl nedospit în ochi, șuieră lent Darth Sidious. Ai înțeles?

Măinile lui Gunray tremurau și viceregele le împreună, pentru a le potoli.

– Da, lordul meu.

Se întoarse spre Dofine, care ieșea deja de pe punte, cu fața crispată de spaimă, cu mantia atârând în urmă ca un lîntoliu.

– Turnura evenimentelor este nefericită, dar nu fatală, vorbi Darth Sidious după ce Dofine dispăru. Trebuie să ne grăbim, vicerege. Începe imediat debarcarea trupelor.

Gunray aruncă o privire scurtă spre Haako, care făcea tot posibilul să se ascundă.

– Desigur, lordul meu, dar... este legală o asemenea acțiune?

– De legalitatea ei mă voi ocupa eu, vicerege.

– Da, bineînțeles. Gunray trase repede aer în piept. Și Jedi?

Darth Sidious păru că se întunecă și mai mult în adâncurile mantiei, cu fața afundându-i-se și în umbră.

– Cancelarul Suprem n-ar fi trebuit să-i amestece pe Jedi. Ucide-i acum. Imediat!

– Da, lordul meu, răspunse Gunray, dar holograma lordului Sith dispăruse deja.

Neimoidianul se zgâi o clipă la spațiul gol, apoi se întoarse spre Haako.

– Aruncă-le nava în aer. Voi trimite o echipă de droizi de luptă să-i elimine.

În sala de conferințe, Qui-Gon și Obi-Wan se priveau peste masa lungă dintre ei.

– Este normal pentru niște neimoidieni să-și lase oaspeții să aștepte atât? întrebă tânărul.

Înainte ca Qui-Gon să poată răspunde, ușa se deschise și prin ea apărură droidul de protocol, purtând o tavă cu băuturi și gustări. TC-14 se apropie de masă, așează tava în fața celor doi Jedi și le întinse câte un pahar. Făcu după aceea un pas înapoi, așteptând. Qui-Gon închină către tânărul său însoțitor, apoi ridicară paharele și gustară din băutură.

Qui-Gon încuviință din cap spre droid, după care îl privi pe Obi-Wan.

– Simt prea multe manevre pentru ceva atât de simplu ca o dispută comercială. Și mai simt teamă.

Obi-Wan își puse paharul pe masă.

– Poate că...

O explozie zgudui încăperea, răsturnând paharele. Cei doi Jedi se ridicară imediat în picioare, cu săbiile scoase și activate. Droidul de protocol se trase rapid înapoi, ridicând brațele și bâiguind scuze, cu ochii alergându-i în toate părțile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă repede Obi-Wan.

Qui-Gon ezită, închise ochii și se concentrează adânc spre interior. Brusc deschise pleoapele.

– Ne-au distrus nava.

Privi rapid în jur și nu-i trebui decât o clipă pentru a detecta fâsăitul slab care venea dinspre fantele de lângă ușă.

– Gaze, îl preveni pe Obi-Wan.

În colivie, păsările începură să cadă ca săgetate.

Pe punte, Gunray și Haako priveau pe un videcran grupa de droizi de luptă care mășăluia pe coridor spre sala de conferințe în care fuseseră închiși cei doi Jedi. Îndrumați din spate de holograma viceregelui, se apropiau cu blasterile pregătite.

– Probabil c-au murit, dar asigurați-vă, le ordonă Gunray droizilor și dezactivează holograma.

Neimoidienii priveră cu atenție droidul care deschise ușa și făcu un pas înapoi. Un nor de gaz verzui toxic se revărsă dinăuntru și o singură siluetă apărură, împleticindu-se și gesticulând.

– Scuzați-mă, domnilor, îmi pare foarte rău, bălmăji TC-14, strecurându-se printre droizi, cu tava cu gustările răsturnate și paharele vărsate.

În clipa imediat următoare, Jedi năvăliră dinăuntru cu săbiile sclipind. Arma lui Qui-Gon aruncă cât colo o pereche de droizi,

transformându-i într-un morman de rămășițe metalice care se risipiră pe podea într-un nor de scântei. Sabia lui Obi-Wan pară cu dibăcie loviturile blasterelor, deviindu-le spre alți droizi. Padawanul ridică mâna, cu palma spre exterior, și încă un droid fu zdrobit de perete.

Pe videcranul punții, fumul și norii verzi de gaz acopereau totul. Sirenele de alarmă începură să răsună în cuirasat, reverberând din pereții metalici.

– Ce naiba se-ntâmplă acolo? îl întrebă Gunray pe partenerul său, cu ochii larg deschiși.

Haako clătină neîncrezător din cap. În privirea sa portocaliu-roșiatică se citea spaima.

– N-ai mai întâlnit până acum cavaleri Jedi?

– Ei, bine, nu, dar nu văd cum...

Alarmerle continuau să urle și, dintr-o dată, lui Gunray i se făcu frică.

– Blocați puntea! strigă el frenetic.

Haako se îndepărtă, în timp ce ușile începură să se închidă. Vocea de abia i se auzea în vacarm, ca și cum ar fi vorbit cu sine însuși:

– Nu va fi de-ajuns.

Peste câteva secunde, cei doi Jedi se aflau în coridorul din exteriorul punții, dezmembrând ultimii droizi care le stăteau în cale. Cu o forță de neoprit, cei doi luptau la unison împotriva adversarilor, părând să le anticipeze fiecare mișcare. Săbiile de lumină scliceau și împungeau în rafale sclipitoare de culori, iar droizii și blasterle lor se prăbușeau sfărtecați în bucăți.

– Să vină imediat droizii distrugători! urlă Gunray, observând cum un Jedi începuse să taie ușa de acces pe punte cu sabia.

Își simțea gâtul uscat și pielea i se făcuse de găină.

– Închideți ușile blindate! Acum!

Una după altă, ușile blindate se închiseră și se etanșară, șuierând. Echipajul urmărea paralizat videcranul pe care cei doi Jedi își continuau atacul, tăind ușile masive cu săbiile și topind oțeltonul ca pe unt. Se auziră murmure de stupoare, dar viceregele răcni să se facă liniște. Din ușa blindată atacată de Jedi săreau scântei și un cerc roșu apăru în centru, acolo unde cavalerul înalt își înfipsea sabia până aproape de mâner.

Videcranul își întrerupse brusc transmisia. În centrul ușii, metalul se topise și începea să curgă.

– Nu se opresc, șopti Haako, strângându-și mantia în jurul corpului și retrăgându-se.

Gunray nu mai spuse nimic. *Imposibil*, așa ceva este *imposibil*! gândea în sinea lui.

Qui-Gon lovea cu toată puterea în ușa blindată, hotărât să ajungă la neimoidienii trădători, când instinctele îl avertizară asupra pericolului iminent.

– Obi-Wan! strigă către tovarășul său, care se întoarse imediat. Droizi distrugători!

Tânărul încuviință din cap, zâmbind.

– Neoficial, aş spune că misiunea aceasta a trecut de faza negocierilor.

În spatele lor, pe coridor apărură zece droizi distrugători. Aduceau cu roți sclipitoare din metal, când se rostogoliseră de după colț, rapid și silențios. Unul câte unul, începură să se deplieze, scoțând la iveală tripozi de picioare de păianjen și brațe boante în care erau încorporate lasere. Spinările curbate se înălțară și droizii se ridicară la verticală, cu capetele blindate ațintite spre înainte. Erau înfricoșători și ucigători, construiți cu un singur scop: acela de a distruge.

Desfășurându-se, deschiseră focul, acoperind spațiul din fața lor cu o rețea de raze mortale. Când laserele se opriră, avansară, în căutarea prăzii.

Dar anticamera punții era pustie – Jedi dispăruseră.

Pe punte, Gunray și Haako priveau videcranul care reînviase. Droizii distrugători se transformau din nou, luând formă de roți, și porneau rostogolindu-se prin coridor, urmărindu-i probabil pe Jedi.

– I-am pus pe fugă respiră ușurat Haako, abia venindu-i să creadă ce noroc avuseseră.

Gunray nu spuse nimic, gândind însă că scăpaseră ca prin urechile acului. În orice caz, era ridicol faptul că trebuiau să lupte cu cavalerii Jedi. Aceasta era o problemă comercială, nu politică. Federația Comercială avea perfectă dreptate să se împotrivescă deciziei prostești a Senatului republican de a impune taxe pe rutele comerciale, atâta vreme cât nu exista o bază legală. Faptul că neimoidienii își găsiseră un aliat care să-i sprijine în această privință, care să-i sfătuiască să impună o blocadă pentru a sili retragerea sancțiunilor nu constituia un motiv pentru implicarea ordinului Jedi.

Se aplecă și se prefăcu preocupat de aranjatul mantiei, pentru a-și ascunde tremuratul.

Un apel venit de la centrul de comunicații, aflat imediat în spatele său, îl întrerupse pe neașteptate.

– Domnule vicerege, o transmisie din capitala Theed, de pe Naboo.

Videcranul care făcea legătura cu planeta licări, prinzând viață, și pe el apăru chipul unei femei. Era tânără, frumoasă și senină. Semnul frumuseții stacojiu-închis îi împărțea în două buza inferioară, iar acoperământul auriu de cap îi încadra fața fardată în alb. Îi privea pe neimoidieni cu o superioritate intangibilă.

– Este chiar regina Amidala, șopti Haako, aflat în afara obiectivului holocamerei.

Gunray înclină din cap, apropiindu-se de videcran.

– În sfârșit obținem ceva rezultate, murmură el drept răspuns.

Se plasă într-un loc de unde putea fi văzut de regină. Îmbrăcată în veșmintele ceremoniale, Amidala era așezată pe tron, un jilț ornat aflat pe un podium, în fața căruia se găsea o masă scundă. Pe regină o înconjurau cinci cameriste în mantii stacojii cu glugi. Amidala privea direct și inexpresiv spre vicerege.

– Înălțimea Voastră, începu acesta mios. Federația Comercială se bucură că ați ales să apăreți în fața noastră.

– Nu te vor bucura însă lucrurile pe care ți le voi spune, vicerege, îi tăie vorba Amidala. Boicotul tău comercial a luat sfârșit.

Gunray își stăpâni cu greu tresărirea, dar își redobândi stăpânirea de sine și rânji spre Haako.

– Într-adevăr, Înălțimea Voastră? Nu știam că...

– Am aflat că Senatul votează, în sfârșit, asupra acestei probleme, continuă regina, ignorându-l.

– Vorbiți ca și cum ați cunoaște deja rezultatul votării. (Gunray simți o ușoară undă de neliniște.) Mă întreb la ce bun se mai votează.

Amidala se aplecă încet înainte, iar neimoidianul îi simți pârjolul din ochii căprui.

– Ajunge cu prefăcătoriile, vicerege. Am aflat că ambasadorii Cancelarului Suprem sunt acum lângă tine și că ți s-a cerut să ajungi la o înțelegere. Care este aceasta?

Gunray simți cum încrederea i se clatină.

– Nu știu nimic despre nici un ambasador. Cred că vă înșelați.

Pe fața reginei se observă un licăr de surprindere, în timp ce-l studia cu atenție pe neimoidian.

– Fii atent, vicerege! spuse ea încet. Federația a mers prea departe de data aceasta.

Gunray clătină repede din cap, adoptând o poziție defensivă.

– Înălțimea Voastră, nu am acționa niciodată pentru a sfida Senatul. Presupuneti prea multe!

Amidala rămase nemișcată, cu ochii căprui fixați asupra lui, de parcă ar fi putut citi adevărul pe care încerca să-l ascundă.

– Vom vedea, murmură ea.

Ecranul se întunecă. Gunray răsuflă ușurat, fără să-i pese prea mult de felul în care îl făcuse să se simtă femeia aceea.

– Are dreptate, vorbi Haako, care i se alăturase. Senatul nu va permite niciodată ca...

– Este deja prea târziu, i-o reteză Gunray ridicând o mână. Invazia este în curs de desfășurare.

Haako rămase o clipă fără replică.

– Crezi că ea suspectează ceva?

– Nu știu, dar nu vreau să risc. Trebuie să acționăm rapid și să bruiem toate comunicațiile spre planetă, până ce vom termina!

În cala principală a navei, Qui-Gon și Obi-Wan stăteau tăcuți, ghemuiți într-o deschidere largă a sistemului de ventilație, de unde puteau vedea șase nave masive de desant ale Federației. Navele aveau aripi duble și erau înconjurată de numeroase transportoare, vehicule mari în formă de cizmă, cu bot proeminent. Trapele din boturile acelea se deschiseră, extinseră rampe și mii de forme argintii mărșăluiră înăuntru, în formații perfecte.

– Droizi de luptă, spuse încet Qui-Gon cu un glas în care se simțeau surprinderea și mânia.

– O armată de invazie, încuviință Obi-Wan.

Continuă să privească un timp, numărând transportoarele și droizii care se imbarcau în navele de desant, încercând să estimeze mărimea armatei.

– Este o acțiune ciudată din partea Federației, observă Qui-Gon. Trebuie să-i avertizăm pe nabooeni și să-l contactăm pe Cancelarul Suprem Valorum.

Obi-Wan aprobă din cap.

– Ar trebui s-o facem din alt loc, nu de aici.

Mentorul său îi aruncă o privire scurtă.

– Poate îi rugăm pe prietenii noștri de jos să ne ia și pe noi.

– Este tot ce putem face, judecând după felul în care ne-au tratat până acum, zise Obi-Wan și-și țuguie buzele. Într-o privință ai avut dreptate, maestre: negocierile au fost cu siguranță scurte.

Qui-Gon zâmbi și îi făcu semn s-o ia din loc.

Un amurg cețos care părea perpetuu pogorâse în straturi gri-argintii peste feeria verde a planetei Naboo, când navele de desant ale Federației apărură din spațiul negru și infinit, așezându-se încet pe sol. Trei nave se îndepărtară de celelalte, coborând silențios printre norii nemișcați și nesfârșiți ce acopereau suprafața de smarald a planetei. Ca niște fantome, navele cu două aripi trecură prin pâcle și asolizară lângă o mlaștină mare și tulbure. Imediat după ce coborâră în apropierea apelor întunecate și a pâlcurilor de copaci și ierburi, fuzelajele lor metalice se desfăcură, lăsând transportoarele cu bot proeminent să-și descarce încărcătura. Detașamentele începură treptat să se grupeze.

La mică distanță de cea mai apropiată navă, capul lui Obi-Wan se ivi deasupra undelor liniștite ale mlaștinii. Tânărul inspiră rapid, apoi dispăru din nou sub apă. Mai ieși o dată la suprafață, mult mai departe, iar acum își îngădui să se întoarcă și să privească forța invadatoare dinapoia sa. Zeci de transportoare ticsite cu droizi de luptă și tancuri ocupau poziții în fața navelor de desant. Unele pluteau peste smârcuri, altele suiseră pe terenul uscat.

Mult în stânga, observă o siluetă care alerga prin ceață și printre arbori. Era Qui-Gon. Obi-Wan mai inspiră o dată adânc, apoi se scufundă și începu să înoate.

Maestrul Jedi se strecura ca o fantomă prin mlaștină, ascultând vuietele înfundate și zgomotul crengilor rupte în urma sa de transportoarele Federației, care începuseră să avanseze. Pe lângă zumzetul profund al motoarelor lor, se auzea bâzâitul ascuțit al PAM-urilor – platforme aeriene monoloc –, mici unități de foc, pilotate individual,

folosite la transportul droizilor cercetași. PAM-urile bâzâiau deasupra terenului mlăștinos, proiectând în urma lor umbre alungite, în timp ce avansau în fața marilor transportoare.

Animale de toate formele și mărimile o zbughiră din adăposturile lor, trecând pe lângă Qui-Gon, în căutarea unui loc mai sigur. Ikopi, fulumpasete, motti, peko peko – nume ce trecuseră prin fața ochilor maestrului Jedi în cursul pregătirii pentru călătorie și care acum îi reveneau instantaneu în minte. Ferindu-se de creaturile speriate care goneau pe lângă el, Qui-Gon aruncă o privire după Obi-Wan, apoi o luă din loc. Umbra întunecată a unui transportor apăruse din ceață chiar în spatele lui.

Alerga pe terenul solid, căutând un drum pentru a ocoli un lac întins, când văzu în față o creatură ciudată, asemănătoare unei broaște. Stătea pe vine în apă, cu trupul ca de cauciuc ghemuit deasupra unei scoici pe care tocmai o deschisese, lingându-i interiorul cu mișcări rapide ale limbii lungi. Coborând cochilia goală, făptura se ridică în fața lui Qui-Gon, cu urechile mari și pleoștite fluturând pe lângă capul de amfibie, cu ciocul de rață încă mestecând delicatesele găsite în scoică. Ochii pedunculari situați în partea de sus a capului clipiră nedumeriți, văzând pe Qui-Gon și celelalte animale din jur, apoi zăriră pentru prima dată umbra uriașă de care fugeau aceștia.

– Oh, oh, bolborosi stâlcit creatura.

Qui-Gon sări prin stânga ei, căutând să se ferească din calea transportorului care se apropia. Făptura dădu drumul scoicii și, cu ochii larg deschiși și înspăimântați, se agăță de mantia lui.

– Azutor, azutor! țipă plângăcios, cu chipul contorsionat de șoc și disperare.

– Dă-mi drumul! strigă Qui-Gon, încercând zadarnic să se elibereze.

Transportorul vuia spre ei, trecând peste suprafața mlaștinii, strivind ierburile și improșcând jerbe de apă. Se apropia amenințător de Qui-Gon, care încerca din răspuțuri să scape de ființa ce se agățase de el, trăgând-o în lateral în tentativa zadarnică de a se elibera.

În cele din urmă, când transportorul ajunsese la numai câțiva metri distanță, ridicându-se ca o clădire gata să se prăbușească peste ei, maestrul Jedi împinse creatura în apa puțin adâncă de la malul lacului și se azvârli peste ea, cu fața în jos. Transportorul Federației trecu pe deasupra lor, însoțit de un zgomot infernal și de unde de șoc ale căror vibrații îi înfundară în noroi.

După ce se îndepărtase suficient, Qui-Gon se sculă și inspiră adânc. Ciudata făptură se ridică o dată cu el, încă ținându-l strâns de braț, cu apa murdară șiroindu-i pe față. Aruncă o privire scurtă înspre transportor, apoi se întoarse spre maestrul Jedi și-l îmbrățișă euforic.



– Aoleo, aoleo! bolborosi cu glas pițigăiat. Eusa iubesssc la tine, iubesssc mereu! îi spuse și începu să-l sărute.

– Lasă-mă! se răsti Qui-Gon. Nu gândești deloc, n-ai creier? Ai fost cât pe aici să ne ucizi pe amândoi!

Creatura păru ofensată:

– Eusa nusa creier? Eusa vorbessste!

– Capacitatea de a vorbi nu te face mai inteligent! se stropși Qui-Gon, care n-avea chef de politețuri. Acum dă-mi drumul și dispari!

Se eliberă și începu să se îndepărteze, aruncând priviri îngrijorate în direcția din care se auzeau zumzetele PAM-urilor.

Ființa șovăi, apoi se luă după el.

– Nu, nu, eusa cu tusa sstau! Eusa sstau! Jar Jar loial, gungan sservitor umil. Eusa la tusa prieten, eusa!

Maestrul Jedi abia dacă-i aruncă o privire, fiind mai atent la umbrele din jur, căutându-l pe Obi-Wan.

– Mulțumesc, dar nu-i cazul, mă descurc mai bine fără tine.

Gunganul Jar Jar porni după el, plescăind prin apă și împrôșcând totul în jur, cu brațele agitate ca o morișcă.

– Oh, dar necesssar essste! Cerut de dzei essste. Asssta datorie de viață. Eusa sstiu asssta, asssa cum cunosssc numele meu Jar Jar Binkss!

Mlaștina reverbera în sunetele motoarelor PAM-urilor și două platforme se iviră din ceață, urmărindu-l pe Obi-Wan care fugea; droizii de luptă care le pilotau își pregăteau atacul.

Qui-Gon trase sabia și-l îndepărtă pe Jar Jar.

– N-am timp de asta acum...

– Trebuie ssă mă iei cu tusa...

Jar Jar se opri, auzind zgomotul PAM-urilor. Se întoarse și, când le văzu năpustindu-se spre ei, ochii îi ieșiră iarăși din orbite.

– Oh, oh, o ssă...

Qui-Gon îl apucă pe gungan și-l aruncă din nou în mlaștină, cu fața în jos.

– Culcat!

Activă sabia și se propti zdravăn în picioare, în timp ce Obi-Wan și PAM-urile urmăritoare se apropiau.

Jar Jar înălță capul și urlă:

– Noisa murim!

Drozii de luptă deschiseră focul cu laserele de pe platforme, tocmai când Obi-Wan ajunsese lângă prietenul său. Qui-Gon pară loviturile cu sabia, deviindu-le înspre atacatori și PAM-urile explodară în mii de schije de metal încins, care căzură în mlaștină.

Extenuat, Obi-Wan se chinuia să-și recapete răsuflarea.

– Iertare, maestre. Apa mi-a scurcircuitat sabia.

Își arată arma, care avea vârful lamei înnegrit și ars. Qui-Gon o inspectă fugăr. În spatele lor, Jar Jar Binks ieși din apa noroioasă a mlaștinii și-l privi curios pe noul sosit.

– Iar ai uitat să închizi sursa de alimentare, nu-i așa? întrebă sever Qui-Gon.

– Așa se pare, maestre, încuviință spășit tânărul.

– Reîncărcarea nu va dura mult, dar curățarea va fi destul de anevoioasă. Sper că ți-ai învățat în cele din urmă lecția, tinere padawan.

– Da, maestre, acceptă umil Obi-Wan sabia întinsă de acesta.

Jar Jar făcu un pas înainte, lipăind din tălpile de amfibie, cu urechile și membrele lungi mișcându-se în toate direcțiile.

– Ssalvat la mine din nou, tusa? îl întrebă retoric pe Qui-Gon.

– Cine mai e și ăsta? privi mirat Obi-Wan.

– Un gungan, un băștinaș, pe nume Jar Jar Binks. Atenția lui Qui-Gon se îndreptă asupra mlaștinii: Să mergem, înainte să apară alte PAM-uri.

– Mai multe? Mai multe ai sspuss? icni Jar Jar îngrijorat.

Qui-Gon se pusese deja în mișcare, mergând grăbit prin mlaștină. Obi-Wan îl urma la numai un pas și, după o clipă, li se alătură și Jar Jar, mișcându-și iute picioarele lungi și rotind ochii care încotro.

– Essscuzați, dar cel mai ssigur loc Otoh Gunga essste, vorbi el, încercând să le atragă atenția.

De jur împrejur, platformele continuau să zumzăie prin cețuri, producând sunete ce aduceau cu scheunaturi.

– Otoh Gunga, repetă Jar Jar. Acolo cressscut eusa. Ssigur orass!

Qui-Gon se opri și-l privi cu atenție pe gungan.

– Ce ai spus? Un oraș?

Jar Jar aprobă din cap entuziast.

– Poți să ne duci acolo?

– Ah, oh, oh..., păru dintr-o dată speriat gunganul, nusa cred că pot duce voisa... nusa chiar, nusa.

Qui-Gon se apropie de el, cu ochi negri pătrunzători.

– Nu?

Jar Jar avea o privire ca și cum ar fi dorit să se facă una cu mlaștina în care se aflau. Înghiți în sec, iar ciocul i se deschise și se închise ca la pești.

– Asssta necaz, dar... eusa frică pedepsssit. Trimiss afară. Eusa uit Boss Nass face mult rău la eusa dacă întorss. Mult rău.

Un sunet pulsator profund și grav se ridică deasupra țuitului platformelor, răzbătând prin ceață și umbre, tot mai puternic. Jar Jar privi împrejur speriat.

– Oh, oh.



– Auzi? îl întrebă încet Qui-Gon, împungându-l cu degetul în pieptul osos, iar Jar Jar încuviință din cap șovăielnic. O mie de lucruri din acestea teribile vin direct spre noi, amice gungan...

– Și când te vor găsi, te vor face una cu pământul, te vor fărâmița în mii de bucățele și te vor da uitării, adăugă Obi-Wan cu un rânjel încântat.

Jar Jar roti ochii în cap și înghiți alt nod.

– Oh, oh. Cred dreptate tusa. Gesticulă frenetic și adăugă: Pe-aici! Pe-aici! Grabă!

În fugă, cei trei se pierdură în cețurile amurgului.

Ceva mai târziu, ieșiră dintre ierburi înalte și papură deasă, la marginea unui lac atât de întunecat la culoare, încât în reflecția razelor amurgului nu se putea distinge nimic sub undele sale. Jar Jar se îndoi de mijloc, sprijinindu-și mâinile cu trei degete pe genunchii osoși și încercând să-și recapete suflul. Se întoarse apoi să privească drumul pe care veniseră și urechile lungi fâlfăiră la mișcarea bruscă. Obi-Wan clătină din cap înspre Qui-Gon, într-o ușoară admonestare. Nu-l încânta deloc decizia maestrului său, de a urma creatura aceea atât de stranie.

Undeva în depărtare, se auzea vuietul profund și constant al motoarelor transportoarelor Federației.

– Cât mai avem? întrebă Qui-Gon.

Gunganul arătă spre lac.

– Noisa sub apă mergem, da?

Cei doi Jedi se uitară unul la celălalt, apoi scoaseră din mantii niște containere mici, din care apărură aparate portabile de respirat, de mărimea unei palme.

– Eusa previn voisa. Ochii lui Jar Jar alergau de la unul la celălalt. Gunganii nusa plac sstrăini. Voisa nusa bine venit.

Obi-Wan strânse din umeri.

– Nu-ți face griji. Azi n-am avut deloc parte de primiri călduroase.

– Să mergem! îi făcu semn Qui-Gon, fixându-și între dinți dispozitivul de respirat.

Gunganul ridică la rândul său din umeri, ca și cum și-ar fi declinat orice responsabilitate pentru cele ce aveau să urmeze, se întoarse spre lac, făcu o tumbă dublă în aer și dispăru în întuneric.

Jedi îl urmară.

Coborâră prin apa măloasă, urmând silueta zveltă a lui Jar Jar, care părea mult mai în largul lui decât pe uscat. Înota lin și grațios, cu membrele lungi întinse și unduind corpul cu o ușurință ce dovedea exersare. Înotară mult timp, coborând mereu, iar lumina de la suprafață dispăru treptat în urma lor. Puțina lumină existentă aici provenea din surse subacvatice, care nu erau toate vizibile. Pe măsură

ce minutele treceau, Obi-Wan se îndoia tot mai mult de drumul pe care îl aleseseră.

Apoi, dintr-o dată, zăriră altă lumină, de această dată o licărire constantă, care venea de jos. Treptat, în fața ochilor apărură Otoh Gunga. Orașul era un ciorchine de sfere legate între ele ca niște baloane și ancorate de piloni uriași de piatră. Una câte una, sferele deveniră tot mai clare și, pe măsură ce se apropiau, putură distinge particularitățile structurilor și trăsăturile gunganilor din interiorul lor.

Jar Jar înotă direct spre una dintre sferele cele mai mari, iar Jedi îl urmară îndeaproape. Când ajunse lângă sferă, gunganul o apăsă cu palmele și învelișul ei cedă, lăsând mai întâi să-i pătrundă brațele, apoi capul, corpul și în sfârșit picioarele, înghițindu-l pe de-a-ntregul și închizându-se după aceea etanș. Uimiți, Jedi îl urmară în sferă, prin membrana stranie care nu le opuse rezistență.

O dată intrați, se treziră pe o platformă ale cărei trepte coborau spre un scuar înconjurat de clădiri. Lumina radia din pereții sferei într-un flux continuu, iluminând spațiul dinăuntru. Jedi găsiră aerul respirabil. În timp ce coborau spre piațetă, cu apa șiroindu-le de pe haine, gunganii începură să-i observe și se împrăștiară, scoțând țipete de alarmă.

Imediat apărură un pluton de soldați în uniforme, călări pe animale cu două picioare, care aveau ciocuri oarecum asemănătoare cu ale călăreților. Qui-Gon își aminti că animalele se numeau kaadu – alergători prin mlaștini, cu picioare puternice, rezistență mare și simțuri ascuțite. Soldații purtau electropoli lungi și amenințătoare, pe care le folosiră pentru a îndepărta mulțimea de gură-cască, în vreme ce se apropiau de grupul intrușilor.

– Ssalve, căpitan Tarpalss! îl salută Jar Jar pe conducătorul plutonului. Eusa întorss!

– Nusa iar, Jar Jar Binkss! se răsti celălalt, în mod evident iritat. Tusa mergi la Boss Nass. Vezi ce sspune elsa. Tusa mare necaz data assta!

Ignorându-i pe Jedi, îl înghionti scurt pe Jar Jar cu electropolul, iar șocul care-l străbătu pe sărmanul gungan îl ridică o jumătate de metru deasupra solului. Jar Jar își frecă spatele, bombănind.

Soldații îi escortară printre clădirile orașului, apoi prin câteva pasaje interconectate, până ajunseră în Sala Consiliului din Turnul Înalt, așa cum le comunicase în șoaptă Jar Jar. Pereții erau transparenți și în exteriorul membranei se vedeau înotând peștișori strălucitori, ca niște stelute pe fundalul întunecat. Un amfiteatru semicircular dispus pe două niveluri domina sala. Toate locurile erau ocupate de oficialități înveșmântate specific funcției. Noilor veniți li se făcu repede loc printre gunganii prezenți acolo pentru diverse probleme.

Gunganul de pe scaunul cel mai înalt era un individ îndesat, atât de apăsător de vârstă și de greutate încât îți era imposibil să-ți imaginezi că ar fi fost vreodată la fel de subțirel ca Jar Jar Binks. Pielea îi atârna din corp în falduri largi, gâtul îi era înfundat între umeri, iar fața avea o expresie atât de acră, încât până și Jar Jar păru că se face tot mai mic, pe măsură ce erau împinși înainte.

Ofertațiile gungane îi priveră și schimbă câteva cuvinte între ele.

– Ce doriți, străinilor? se răsti Boss Nass la cei doi Jedi, după ce li se prezentase.

Qui-Gon îi răspunse, povestindu-i ce îi adusese pe Naboo și avertizându-l asupra invaziei care avea loc pe suprafață, apoi solicită ajutorul gunganilor. Consiliul ascultă în liniște, fără un cuvânt.

După ce maestrul Jedi termină, Boss Nass scutură din cap, iar carnea de pe gâtul lui gros se clătină în valuri.

– Voia nusa puteți sta aici. Armata de mecanisși nusa problema noastră.

– Armata droizilor de luptă este pe punctul de a-i ataca pe nabooeni, insistă Qui-Gon. Trebuie să-i avertizăm!

– Noia nusa plac nabooeni! mârâi iritat Boss Nass. Eisa nusa plac gungani. Nabooeni crede eisa desstepti. Crede creier lor mai mare. Eisa nimic cu noia, noia în smârc, eisa ssuss. Demult, noia nimic cu eisa. Assta obicei nusa schimba pentru mecanisși.

– După ce îi vor înfrânge pe nabooeni, droizii vor veni aici și vă vor cotorpi și pe voi, rosti încet Obi-Wan.

– Eusa nusa crede assta, chicoti Boss Nass. Eusa vorbit poate o dată ssau două ori cu nabooeni, niciodată cu mecanisși. Mecanisși nusa vin aici! Eisa nusa sștiu măcar gungani există!

Ceilalți membri ai Consiliului dădură aprobator din capete, murmurând în semn de admirație față de înțelepciunea lui.

– Voi și nabooenii sunteți legați, reluă încăpățânat Obi-Wan, deloc mulțumit să cedeze ușor. Ce se va întâmpla cu unii îi va afecta și pe ceilalți. Trebuie să înțelegeți asta!

Boss Nass îi tăie vorba cu un semn din mână groasă.

– Noia nusa sstim nimic de voia, străini, și nusa passă de nabooeni!

Înainte ca Obi-Wan să-și poată continua argumentația, Qui-Gon făcu un pas înainte.

– Atunci ajutați-ne în drumul nostru! ceru el, ridicând mâna cu un gest indiferent și trecând-o încet prin fața ochilor conducătorului gungan, într-o invocație rapidă a puterii Jedi de persuasiune mintală.

Boss Nass îl privi fix, apoi încuviință din cap.

– Voia departe.

– Avem nevoie de transport până la Theed.

– Bine. Boss Nass aprobă iarăși din cap. Noisa dăm voisa bongo. Drum mai rapid la Theed prin centru planeta esste. Voisa plecați acum!

– Îți mulțumim pentru ajutor, făcu un pas înapoi Qui-Gon. Plecăm în pace.

Când Qui-Gon se întoarse să plece, Obi-Wan îi șopti la ureche:

– Maestre, ce-i un bongo?

Qui-Gon îi aruncă o privire scurtă și ridică gânditor dintr-o sprânceană.

– Sper să fie o navă.

Se îndepărtau de Boss Nass și de celelalte oficialități gungane, când îl zăriră pe Jar Jar Binks stând nefericit într-o parte, așteptând cu cătușe la mâini să fie judecat. Qui-Gon încetini și privi în ochi nefericita făptură.

– Maestre, spuse Obi-Wan încet, ca un avertisment.

În cunoștea prea bine pe Qui-Gon ca să nu știe ce avea să urmeze.

Maestrul Jedi se apropie de Jar Jar și rămase locului, privindu-l.

– Voisa necazuri! declară gunganul morocănos, aruncând priviri în jur, să vadă dacă nu-i ascultă cineva. Drum prin centru pericol mare.

– Mulțumesc, prietene, înclină din cap Qui-Gon.

Jar Jar Binks ridică din umeri și păru trist.

– Asssta bine. Apoi aruncă spre maestrul Jedi un zâmbet timid și o privire plină de speranță: Ajutor la eusa acum binevenit.

Qui-Gon ezită.

– Maestre, n-avem timp, îl sfătui încet Obi-Wan, apropiindu-se.

Maestrul Jedi se întoarse spre protejatul său, cu o căutătură încruntată.

– Timpul pe care-l pierdem acum s-ar putea să ne fie de folos mai târziu. Jar Jar ne-ar putea ajuta.

Obi-Wan clătină din cap, exprimându-și fără rețineri frustrarea. Mentorul său era uneori prea dornic să se implice rapid și inutil în cauze care nu-l priveau. Obiceiul acesta îl costase de mai multe ori în fața Consiliului Jedi și, într-o bună zi, avea să-l nenorocească.

– Simt o pierdere a concentrării, îi șopti.

– Ai grijă, tinere Obi-Wan, îl fixă Qui-Gon, sensibilitatea față de Forța vie nu este punctul tău forte.

Tânărul Jedi îi susținu privirea o clipă, apoi se uită în altă parte, rănit de observație. Qui-Gon îi întoarse spatele și făcu cale întoarsă spre Boss Nass.

– Ce se va întâmpla cu Jar Jar Binks? întrebă el.

Boss Nass, care se adâncise într-o conversație cu altă oficialitate gungană, se răsuci supărat, pufăind din fălcile umflate.

- Binkss călcat regula nusa întoarce. Călcat exil. Elsa pedepsssit.
- Nu prea sever, sper? insistă maestrul Jedi. Ne-a ajutat mult.
- Un râs lent urui dinspre Boss Nass.
- Data asssta, moarte.

Undeva în spate, Jar Jar Binks gemu zgomotos. În toată sala se auziră murmure. Până și Obi-Wan, care i se alăturase din nou maestrului său, păru șocat.

Qui-Gon gândea rapid.

– Avem nevoie de un navigator care să ne conducă prin centrul planetei, către Theed. I-am salvat viața lui Jar Jar, când era la suprafață, și-mi este dator pentru asta. Vreau să-mi plătească datoria!

Boss Nass îl privi tăcut și o încruntătură severă îi brăzdă fruntea și-i încreți gura. Capul păru că i se adâncește și mai mult între umeri, între faldurile de piele ce-i acopereau gâtul.

După aceea, ochii săi mici îl căutară pe nefericitul Jar Jar și, văzându-l, gesticulă spre el.

– Binkss?

Jar Jar se apropie ascultător, oprindu-se lângă Jedi.

– Tusa datorie o viață la sstrăin? întrebă amenințător Boss Nass.

Jar Jar încuviință din cap. Capul și urechile îi atârnav blege, dar în priviri i se vedea un licăr de speranță.

– Zeii voștri cer ca el să-și plătească datoria, insistă Qui-Gon, trecând iarăși mâna prin fața ochilor lui Boss Nass și apelând la puterea Jedi de convingere. Viața lui îmi aparține acum.

Liderul gunganilor analiză doar o clipă situația, înainte de a aproba.

– Viața luisa ție. Oricum elsa valoare nimic. Plecat fii cu elsa!

Un paznic se apropie și înlătură cătușele de pe încheieturile lui Jar Jar.

– Hai, Jar Jar, îl sfătui Qui-Gon, întorcându-l spre ușă.

– Prin centru? bâigui Jar Jar, înțelegând dintr-o dată ce se petrecuse. Nusa conta eusa! Mai bine mor aici decât în centru! Eusa nusa merge...

Deja cei doi Jedi îl trăgeau afară din sală, departe de văzul și de auzul lui Boss Nass.

* * *

Pe puntea navei de comandă a Federației Comerciale, Gunray și Haako se aflau singuri în fața hologramei lui Darth Sidious. Nici unul dintre neimoidieni nu-l privea pe celălalt și amândoi sperau că lordul Sith nu le poate percepe gândurile.

– Invazia decurge conform planului, lordul meu, spunea viceregele, a cărei îmbrăcăminte îi ascundea tremuratul ocazional al

brațelor, atunci când stătea în fața siluetei înveșmântată în mantie. Armata noastră se apropie de Theed.

– Bine, foarte bine, vorbi cu glas încet și calm Darth Sidious. Senatul este împotmolit în proceduri. Când incidentul va fi supus votării, senatorii nu vor avea alternativă decât să accepte succesul blocadei voastre.

Gunray aruncă o privire rapidă spre compatriotul său.

– Regina este foarte încrezătoare că Senatul îi va da dreptate.

– Regina Amidala este tânără și naivă. Veți vedea că nu vă va fi greu s-o controlați. Holograma pâlpâi. Te-ai descurcat bine, vicerege.

– Mulțumesc, lordul meu, spuse Gunray și holograma dispăru.

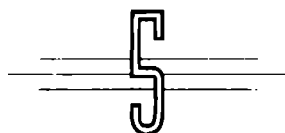
În tăcerea care urmă, cei doi neimoidieni se priviră îngrijorați.

– Nu i-ai spus, zise acuzator Haako.

– Despre Jedi? Gunray dădu a lehamite din mână. Nu-i nevoie să-i spunem. Nu-i nevoie să-i spunem nimic, până nu știm exact ce anume s-a întâmplat.

Haako îi cercetă cu atenție chipul, apoi se întoarse și, părăsind puntea, spuse ca pentru sine:

– Nu, nu-i nevoie.



Obi-Wan se aplecase deasupra comenzilor bongo-ului, familiarizându-se cu ele; Jar Jar se așezase alături, bătând câmpii, iar Qui-Gon stătea în penumbra dinapoia lor, tăcut și atent.

– Asssta nebuie! gemu Jar Jar în timp ce bongo-ul se îndepărta încet de sferele lucitoare din Otoh Gunga, afundându-se în apele naboone.

Bongo-ul era o mică navă subacvatică, constând în principal dintr-un generator electric, un sistem de control și scaune pentru pasageri. Aducea oarecum cu un calmar, având aripioare plate, alungite spre spate și tentacule în partea posterioară, care se roteau, propulsând nava. Trei carlingi mici cu cupole bulbucate erau dispuse simetric, câte una pe fiecare aripă și a treia în față, pe botul navei.

Cei doi Jedi și gunganul ocupau carlinga de pe bot, unde Obi-Wan se instalase la comenzi, iar Jar Jar primise ordin să-i călăuzească prin centrul planetei. Se părea că Naboo era brăzdată de tuneluri subacvatice și, dacă-l puteai descoperi pe cel corect, reduceai considerabil timpul de călătorie.

„Sau, ca alternativă”, gândi pesimist Obi-Wan, „îți poți foarte bine frânge gâtul.”

– Noisa osssândiți! bodogăni Jar Jar plângăreț.

Ciocul lui se îndepărta de sistemul de direcție, întorcându-se spre Jedi, iar urechile lungi se legănară ca niște aripioare ridicole.

– Unde mergem, căpitan Quiggon?

– Tu ești navigatorul, îl înțepă Qui-Gon.

Jar Jar scutură din cap.

– Eusa? Tu visssezi. Eusa nusa cunosssc nimic desssre asssta.

Qui-Gon își puse mâna pe umărul gunganului.

– Relaxează-te, prietene! Forța ne va conduce.

– Forsssa? Ce-i Forsssa? Jar Jar nu părea impresionat. Forsssa asstta maxi-tare, eusa zic. Ssalvare la eusa, la voisa, la noisa toți Forsssa asstta?

Obi-Wan închise disperat ochii. Era pe cale să se întâmple un dezastru, dar Qui-Gon trebuia să-l rezolve. El nu trebuia să intervină. La urma urmelor, Qui-Gon îl adusese pe Jar Jar Binks. Și nu pentru că ar fi fost un navigator priceput, sau pentru că ar fi dat dovadă de o cât de mică fărâmă de talent în orice privință, ci pentru simplul motiv că era altul dintre proiectele pe care maestrul său, care nesocotea în mod repetat recomandările Consiliului, îl considera valoros și util.

Acest lucru îl preocupa și în același timp îl frustra pe Obi-Wan. Mentorul lui era probabil cel mai de seamă cavaler Jedi în viață, o prezență dominantă în Consiliu, un luptător puternic și curajos, care refuza să se lase intimidat până și de cea mai înfricoșătoare provocare, și în același timp un om bun și generos. Probabil că această ultimă calitate îl băgase în atâtea necazuri. Ignorase în repetate rânduri Consiliul, în probleme pe care Obi-Wan le considera lipsite de relevanță. Avea cu totul altă viziune despre țelul existenței unui Jedi, despre natura serviciilor sale și despre cauzele ce trebuiau apărute, și-și urmărise viziunea cu o persistență neabătută.

Obi-Wan era tânăr și nerăbdător, încăpățânat, și nici pe departe în armonie cu Forța, la fel ca Qui-Gon, totuși credea că înțelegea mai bine pericolele pe care le presupunea asumarea prea multor sarcini. Qui-Gon ar fi îndrăznit orice atunci când descoperea ceva care îl interesa, chiar dacă în felul acela și-ar fi riscat viața.

Așa se întâmpla și acum. Jar Jar Binks reprezenta un risc major și nu exista nici un motiv pentru a crede că asumarea riscului ar fi adus o răsplată cât de mică.

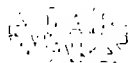
Gunganul continua să bombăne, privind în același timp afară, ca și cum ar fi căutat un indicator care să-i îngăduie cel puțin să pretindă că știa ce face. Obi-Wan scrâșni din dinți. „Nu te amesteca”, își spuse în sinea lui, cu asprime, „nu te amesteca!”

– Preia comenzile, i se adresă repezit lui Jar Jar, apoi se ridică din scaun și îngenunche lângă Qui-Gon. Maestre, nu se mai putu stăpâni el, de ce continui să târăști după noi creaturi patetice, care nu ne pot fi de mare folos?

– Poate că așa par lucrurile acum, surâse ușor Qui-Gon, dar trebuie să privești mai adânc, Obi-Wan.

– Am privit suficient de adânc și nu există absolut nimic de văzut! izbucni iritat tânărul. Gunganul nu-i decât o distragere inutilă!

– Poate, pentru moment. Cu timpul însă asta se poate schimba.



Obi-Wan încercă să mai spună ceva, dar maestrul Jedi îi tăie vorba din scurt:

– Ascultă-mă, tinere padawan, în interiorul Forței există secrete ascunse, ce nu sunt ușor de descoperit. Forța este mare și atotpătrunzătoare, și toate ființele vii fac parte din ea. Nu însă întotdeauna scopul fiecăreia este evident. Câteodată acest scop trebuie mai întâi simțit, pentru a putea fi dezvăluit ulterior.

Chipul celui alt se înnegură.

– Unele secrete ar fi mai bine să fie lăsate ascunse, maestre, clătină el din cap. Și apoi, de ce trebuie să fii tu mereu cel care face dezvăluirea? Știi ce părere au membrii Consiliului despre aceste... ocolișuri. Poate că măcar o dată, ar fi bine să lași dezvăluirea pe seama altcuiva.

Qui-Gon păru dintr-o dată trist.

– Nu, Obi-Wan. Secretele trebuie dezvăluite atunci când le descoperi, iar ocolișurile trebuie făcute atunci când le întâlnești. Iar dacă te afli la o răspântie, sau în locul unde este îngropat un secret, nu trebuie niciodată să lași pe altul să acționeze în locul tău.

Ultima lumină din Otoh Gunga dispăru în pâclă și apele îi înconjură într-un nor întunecat. Jar Jar conducea nava drept înainte, cu viteză redusă, dar constantă, fără să mai bodogăne sau să se agite, cu mâinile ferm pe comenzi. Aprinse farurile, atunci când bezna îi cuprinse și razele galbene dezvăluiră straturi multicolore de corali răsucindu-se întortocheați în întuneric.

– Îți respect judecata, maestre, rosti în cele din urmă Obi-Wan, totuși asta nu mă împiedică să-mi fac griji.

Ca toți Jedi, Obi-Wan fusese descoperit și luat de timpuriu de lângă părinții lui, iar acum nu și-i mai amintea deloc; cavalerii Jedi deveniseră familia sa. Dintre toți, cel mai apropiat era de Qui-Gon, mentorul lui de mai bine de zece ani, care îi devenise prietenul cel mai de încredere.

Qui-Gon îi înțelesese atașamentul și-l împărtășea. Obi-Wan era fiul pe care nu-l va avea niciodată, viitorul pe care-l va lăsa în urmă după moarte. Speranțele lui pentru Obi-Wan erau imense, dar nu era întotdeauna de acord cu opiniile ucenicului.

– Ai răbdare, Obi-Wan, răspunse el încet. Uneori puțină încredere nu strică.

Bongo-ul naviga printr-un tunel de corali și spoturile farurilor scoteau în evidență fisuri adânci, stacojii și mov. Peste tot, pești viu colorați înotau în bancuri printre stâncile colțuroase.

– Gunganii și nabooenii sunt în război? îl întrebă gânditor Qui-Gon pe Jar Jar.

– Război nusa, scutură din cap gunganul. Nabooeni ssi gungani nusa luptă. Poatesa mult timp în urmă. Acum nabooeni departe de mlasstină, gungani departe de câmpii. Nusa văzut unii la alții.

– Dar nu se plac? insistă maestrul Jedi.

Jar Jar fornăi disprețuitor.

– Nabooeni capete mari, mereu cred eisa mai buni ca gungani!

Obi-Wan se aplecă peste Jar Jar și examinează atent peisajul din față.

– De ce ai fost exilat, Jar Jar?

Gunganul scoase o serie de plescăituri.

– Asssta lungă povessste, pe sscurt, eusa... oh, oh, ahhh... cam sstângaci.

– Ai fost exilat fiindcă ești stângaci? exclamă Obi-Wan, nevenindu-i să creadă.

Bongo-ul ieși într-o deschidere largă de apă între doi pereți gigantici de corali. Nici unul dintre pasageri nu observă forma întunecată care se desprinsese de pe o proeminență și le luă urma.

– Eusa, se foi Jar Jar, provocat unu ssau doua... axidente. Bum gass, sstricat aparat ssef. Atunci eisa alungat.

Obi-Wan nu înțelegea pe de-a-ntregul tot ce îndruga Jar Jar, dar înainte de a putea cere explicații, ceva lovi puternic bongo-ul, înclinându-l într-o parte. Un crustaceu uriaș cu multe picioare și fălci masive pline de dinți îi agățase cu limba sa lungă și-i trăgea fără grabă spre botul căscat.

– Monssstru opee! urlă Jar Jar înspăimântat. Noisa murim.

– Cu toată viteza înainte! ordonă rapid Qui-Gon, privind fălcile monstrului care se deschideau în spatele lor.

În loc să împingă maneta spre înainte, Jar Jar intră în panică și băgă în marșarier, trimițând micul submarin direct în gura atacatorului. Bongo-ul izbi violent fundul gâtului monstrului și șocul îi răsturnă pe Jedi de pe scaune, lovindu-i de pereți. Șirurile de dinți zimțați începură să se apropie, în timp ce ledurile de pe consola de comandă pâlpâiau intermitent.

– Oh, oh, spuse Jar Jar.

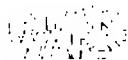
Obi-Wan sări rapid în scaunul copilotului.

– Lasă-mi comenzile!

Prinse manșele, redresă vehiculul și apăsă accelerația la maximum. Spre surprinderea lui, gura monstrului opee se deschise cu o zguduitură spasmodică și tâsniră printre dinții săi ca dintr-un tun.

– Liberi! Liberi! țopăi în scaun Jar Jar, bucuros peste poate de norocul lor.

O privire rapidă aruncată înapoi le arătă însă că avuseseră noroc din alt motiv decât crezuseră: monstrul opee era prins între fălcile unei creaturi atât de imense, încât pe lângă ea părea un pitic. Era un



prădător lung, de forma unui țipar, având aripioare posterioare și membrele anterioare înarmate cu gheare. Fălciile sale teribile îl zdrobeau pe opee în bucăți mici, pe care le înghițea lacom.

– Monssstru ssando aqua, oh, oh! exclamă Jar Jar, îngropân-du-și fața în mâini.

Obi-Wan mări turația motoarelor, încercând să pună o distanță cât mai mare între ei și noua amenințare. Sando aqua dispăru în spatele lor, dar luminile din cabină continuau să clipească rău prevestitor. Bongo-ul se scufunda tot mai adânc spre centrul planetei. Deodată ceva explodă într-un tablou de control aflat în spate, umplând carlinga cu scânteii. Îmbinările de deasupra se fisurară și apa porni să se infiltreze prin învelișul exterior al navei.

– Maestre, pierdem putere, spuse Obi-Wan când țiuitul propulsorului își reduse brusc intensitatea.

Qui-Gon lucra aplecat peste tabloul de control avariata.

– Calm, încă nu suntem în pericol.

– Încă nusa pericol! Jar Jar lăsa deoparte orice pretenție de calm și țopăi în scaun. Afară monssstri! Noisa sscufundăm aici. Noisa putere nusa! Voisa nebuni! Cândsa ziceți voi pericol?

Primi răspunsul mai repede decât se aștepta: brusc, luminile din interiorul navei se stinseră complet.

În sala de conferințe din nava de comandă a flotei Federației, holograma uriașă lui Darth Sidious îi domina pe Gunray și Haako. Viceregele neimoidian și aghiotantul său stăteau nemișcați, cu ochii portocaliu-roșietici ficși, chipurile reptiliene trădându-le teama ce-i paralizase.

Silueta întunecată a lui Darth Sidious îi privea în tăcere. Ținuta acoperită aproape în întregime de faldurile mantiei nu trăda nici o reacție, însă postura rigidă a corpului lordului Sith vorbea de la sine.

– M-ai dezamăgit, vicerege! Șuieră el către Gunray.

– Lordul meu, sunt sigur că...

– Mai rău, mă sfidezi!

Fața neimoidianului suferi o transformare înfricoșătoare.

– Nu, lordul meu! Niciodată! Dar acești Jedi sunt atât de... imprevizibili, asta-i tot. Nu-s ușor de distrus...

– Deci trăiesc, vicerege?

– Nu, nu, sunt sigur c-au murit. Mai mult ca sigur. Doar... doar că n-avem confirmarea... încă.

Darth Sidious îl ignoră complet.

– Dacă trăiesc, își vor face apariția. Când se va întâmpla acest lucru, vicerege, vreau să fiu imediat înștiințat. Mă voi ocupa personal de ei.

Gunray părea gata să se prăbușească sub greutatea privirii pătrunzătoare a lordului Sith.

– Da, lordul meu, reuși el să îngăime, în timp ce holograma dispărea.

În interiorul bongo-ului avariât, Obi-Wan se străduia din răspuțeri să mențină controlul submarinului care intrase în derivă.

Dintr-o dată, zumzetul propulsorului învie și tentaculele posterioare începură să se rotească.

– Avem energie, respiră ușurat tânărul.

Ledurile consolei de comandă licăriră intermitent, dar nu se mai stinseră. Se aprinseră după aceea farurile, orbindu-i pe moment, deoarece se reflectau din pereții stâncoși care-i înconjurau. În clipa aceea, Jar Jar scoase un țipăt. Alt monstru se afla exact în fața lor, plin de țepi, solzi și colți ascuțiți, cu membrele anterioare acoperite de gheare curbe, ridicate într-o poziție defensivă.

– Pessste colo-gheare, urlă gunganul. Voisa Jedi faceți ceva. Unde Forsssa acum, voisa credeți?

– Calmează-te! spuse liniștit Qui-Gon, punând mâna pe umărul lui Jar Jar care tremura tot.

Speriat de atingerea neașteptată, gunganul leșină.

– Ai exagerat, observă Obi-Wan, pilotând bongo-ul prin întuneric.

Chiar și fără să privească înapoi, știa că peștele colo-gheare îi urmărea. Se aflau în interiorul unui tunel care servea probabil drept vizuină pentru uriașa creatură. Avuseseră mare noroc că o luaseră prin surprindere. Îndreptă nava spre intrarea peșterii și spre stâncile care le-ar fi putut oferi protecție pe parcurs. Ceva lovi bongo-ul, îl țintui câteva momente, apoi îl eliberă. Obi-Wan spori rotația tentaculelor posterioare.

– Haide, haide odată! șopti el.

Leșină din tunel și se pomeniră exact în fața fălcilor monstrului sando aqua, care părea că-i așteaptă. Creatura tresări puțin și se retrase în fața apariției neașteptate, oferindu-i lui Obi-Wan posibilitatea să vireze mult spre dreapta. Maxilarele monstrului erau încă deschise, când se strecurară cu toată viteza printre dinții de dimensiunea unei clădiri.

Ochii lui Jar Jar se deschiseră o clipă. Văzu colții monstrului și leșină din nou.

Continuă goana nebună, cu bongo-ul trepidând sub puterea propulsiei. Uriașul pește colo-gheare, aflat încă în urmărirea lor, nu cotise însă suficient de iute și pătrunse direct în gura prădătorului mai mare. Fălcile acestuia se uniră, înghițindu-l.

Obi-Wan accelerează, în timp ce bucăți din peștele colo-gheare reapărură printre dinții scrâșnitori ai monstrului sando aqua, pentru a fi imediat înghițite.

– Să sperăm că acum s-a săturat, spuse tânărul aruncând o privire scurtă în urmă.

Într-adevăr monstrul nu-i mai urmări. Avură nevoie de ceva timp până reușiră să-l trezească pe Jar Jar, și încă mai mult pentru a încheia drumul prin centrul planetei, dar, cu ajutorul îndoielnic al gunganului, reușiră să iasă din apele întunecate, ridicându-se spre strălucirea unei raze de soare. Bongo-ul țâșni la suprafață într-un ochi de apă albastră, înconjurat de dealuri înverzite și de arbori, având deasupra un cer azuriu, cu câțiva norișori albi. Obi-Wan îndreptă nava spre țărmul cel mai apropiat, opri motoarele și deschise trapa. Qui-Gon se ridică și privi în jur.

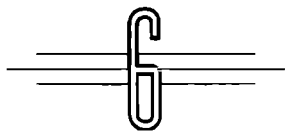
– Ssiguranță acum, oftă ușurat Jar Jar, lăsându-se pe spate în scaun. Bine aici, nusa?

– Asta rămâne de văzut, spuse maestrul Jedi. Să ieșim!

Ieși din bongo, sui pe mal și se îndepărtă. Obi-Wan îi aruncă lui Jar Jar o privire plină de înțeles și-și urmă maestrul.

Gunganul se uită încurcat după cei doi Jedi.

– Ssi eusa. ssi eusa! bolborosi el, grăbindu-se să-i ajungă.



La ceva mai mult de o săptămână după cursă și întâlnirea cu bătrânul pilot spațial, Watto îl chemă pe Anakin în interiorul ticsit și mușegăit al prăvăliei și-l anunță că urma să plece cu speederul la Marea Dunelor pentru negocieri cu jawa. Jawa, nomazi gunoieri, ofereau droizi pentru vânzare sau troc, iar Watto, care nu prea făcea afaceri cu bani lichizi, n-ar fi ratat pentru nimic în lume ocazia unui troc, mai ales dacă se putea dovedi convenabil. Anakin mai negociase și până atunci pentru el, și toydarianul știa că băiatul se pricepea și la asta.

Fâlfâind iute din aripile micuțe, Watto își apropie fața albastră de chipul lui Anakin:

– Să-mi aduci lucruri de care am nevoie, băiete! și fără-ncurcături!

Lui Anakin i se dădură pe mână componente de motor și sisteme de direcție care i-ar fi putut interesa pe jawa și de care Watto se putea dispensa în schimbul unor droizi de calitate. Băiatul urma să plece spre Marea Dunelor cu speederul, să facă trocul și să se întoarcă până la apusul soarelui. Fără ocolișuri sau prostii! Watto încă nu-l iertase pentru pierderea cursei și-i aducea mereu aminte că-i distrusese atașul cel mai bun.

– Adu droizii pe jos, dacă nu poți face rost și de o sanie plutitoare, îl instrui zburând de acolo-acolo ca o ceață albăstruie. Dacă nu pot merge atâta drum, nu-mi sunt de nici un folos. *Peedunkel!* Ai grijă să nu fi tras pe sfoară – am o reputație de apărat!

Anakin ascultă atent și încuviință din cap când era cazul, așa cum învățase de-a lungul anilor. Era încă dimineață și avea tot timpul să-și termine misiunea. Făcuse negoț în mai multe rânduri cu jawa și se putea asigura că nu va fi înșelat.

„Multe nu știe Watto despre Anakin Skywalker”, își spuse el în timp ce ieșea pe ușă, pentru a lua speederul. Unul dintre trucerile necesare pentru a nu avea probleme ca sclav era să cunoști lucruri de care stăpânul tău n-avea habar și să profiți de ele, atunci când puteai câștiga ceva. Anakin avea talent pentru curse și pentru demontarea și asamblarea mașinărilor, făcându-le uneori să funcționeze chiar mai bine decât înainte. Totuși cel mai mult profita de pe urma capacității sale stranie de percepție, de a obține informații din modificările de temperament, reacțiile și cuvintele altora. Putea să se apropie de alte ființe și să se acordeze atât de exact la starea lor, încât să simtă ce gândeau și ce intenționau să facă, încă înainte ca ele s-o știe în mod conștient. Printre altele, asta îl ajutase în comerțul cu jawa, oferindu-i un avantaj atunci când negocia pentru Watto.

Anakin mai avea două secrete, pe care le ascundea cu grijă de toydarian. Primul era droidul de protocol pe care îl reconstruia în dormitor. Ajunsese destul de departe cu asamblarea lui și, chiar dacă îi mai lipseau un ochi și pielea, droidul putea să stea în picioare și să se deplaseze, iar procesoarele de inteligență și de comunicații funcționau deja la parametrii normali. Anakin ajunsese la concluzia că droidul era suficient de bun pentru a-l însoți la negocieri. Îi putea asculta pe jawa discutând între ei în limba lor, pe care băiatul n-o înțelegea și vorbea prea grozav, și astfel îl putea înștiința pe Anakin dacă încercau să-l tragă pe sfoară. Watto nu știa cât de departe ajunsese el cu repararea droidului, iar riscul de a afla adevărul pe când se afla în Marea Dunelor nu era prea mare.

Al doilea și cel mai important secret se referea la vehiculul de curse pe care-l construia băiatul. Lucra la el de aproape doi ani, adunând piese și componente de pe unde apuca, asamblându-le sub o prelată veche pe maidanul unde se aruncau deșeurile ce nu mai foloseau nimănui, înapoia locuințelor sclavilor. Shmi îl lăsase în pace, cunoscându-i pasiunile. Nu vedea nimic rău în faptul că-l lăsa să meșterească în timpul său liber, iar Watto nu avea habar despre vehicul.

Anakin folosea de altfel un subterfugiu inspirat. Știa că, la fel ca în cazul droidului de protocol, dacă vehiculul ar fi avut o valoare cât de mică, Watto i l-ar fi confiscat, și de aceea continua să se comporte ca și când ar fi fost vorba despre o rablă, camuflându-i valoarea în fel și chip. Nu avea să funcționeze niciodată... Era doar visul unui băiețel...

Pentru Anakin însă reprezenta de abia primul pas din planul lui de viitor. Urma să construiască vehiculul cel mai rapid care existase vreodată și să câștige toate cursele la care va participa. După aceea avea să construiască o navetă de vânătoare și să plece cât mai departe

de Tatooine, spre alte planete. Desigur, avea să-și ia mama și, împreună, urmau să-și găsească un nou cămin. Va deveni cel mai bun pilot, zburând pe toate navele, iar mama avea să fie tare mândră de el.

Și într-o bună zi, după ce va fi făcut toate astea, ei n-aveau să mai fie sclavi, ci oameni liberi.

Se gândea des la asta, nu pentru că mama l-ar fi încurajat în vreun fel sau pentru că ar fi avut vreun motiv să creadă că toate acelea se vor întâmpla cu adevărat, ci pur și simplu pentru că el credea, în adâncul sufletului, că *trebuiau* să se întâmple.

Se gândea la ele și acum, în vreme ce pilota speederul pe străzile din Mos Espa, însoțit de droidul de protocol pe care-l așezase pe bancheta din spate; lipsit de piele și imobil, deoarece îl dezactivase înainte de plecare. droidul avea aspectul unui schelet. Anakin se gândea la tot ce va face și la toate locurile în care va merge, la aventurile pe care le va avea și la succesele pe care le va obține, ca și la visurile ce urmau să se transforme cu siguranță în realitate. Ieși din oraș și pătrunse direct în bătaia sorilor lui Tatooine. Căldura se ridica din nisipurile deșertului într-un val tremurător, iar razele de lumină se reflectau ca un foc alb din suprafața metalică a speederului.

Călători spre est timp de două ore standard, până ajunse la marginea Mării Dunelor. Întâlnirea cu jawa fusese aranjată de Watto cu o zi înainte. Jawa urmau să-l aștepte la Turla Mochot, o formațiune stâncoasă izolată, aflată cam la jumătatea drumului peste Marea Dunelor. Echipat cu ochelari de protecție, mănuși și cască, băiatul accelerează, grăbindu-se prin căldura amiezii.

Îi găsi pe jawa așteptându-l, cu monstruoasa lor șeniletă de nisip ascunsă în umbra Turlei. Droizii pe care doreau să-i vândă fuseseră aliniați la capătul rampei șeniletei. Anakin opri speederul aproape de locul unde așteptau siluetele micuțe îmbrăcate în mantii până în pământ, cu ochi galbeni licărind atent de sub glugi, și coborî. Activă droidul de protocol și-i ordonă să-l însoțească, apoi trecu încet prin fața droizilor, studiindu-l cu atenție pe fiecare în parte.

Când termină, își luă deoparte droidul și-l întrebă:

– Care-s cei mai buni, C-3PO?

Cu o seară în urmă, îi dăduse un număr, alegând *trei* fiindcă droidul devenea astfel al treilea membru al familiei, după Shmi și Anakin însuși.

– Stăpâne Anakin, sunt măgulit că mă consulți, dar nu aș avea niciodată îndrăzneala să-ți contest cunoștințele. Experiența mea este superficială, chiar dacă am cunoștință de 5 100 varietăți diferite de droizi și de peste 5 000 procesoare interne, ca și de zece ori mai multe cipuri și...

– Spune-mi doar care-s cei mai buni! șuiera băiatul. (Uitase că C-3PO era în primul rând un droid de protocol și, în ciuda cunoștințelor sale vaste, manifesta tendința de a-și declara inferioritatea față de umanoizii pe care îi servea.) Care dintre ei, C-3PO? Spune-mi poziția lor, de la stânga la dreapta!

C-3PO se conformă.

– Vrei să enumăr aptitudinile lor și să precizez tipul de design, stăpâne Anakin? Întrebă el zelos, plecând capul pe un umăr.

Anakin îl reduce la tăcere cu un senin din mână, deoarece se apropia șeful jawa. Se târguiră o vreme și băiatul încercă să-și dea seama cât de mult putea forța nota cu jawa, câte tănuiau despre droizi și cât de mult își doreau bunurile pe care le oferea el la schimb. Între timp, află că alți droizi foarte buni rămăseseră în șeniletă, amănunt pe care C-3PO îl dedusese din comentariul neatent al unui jawa. Șeful jawa se răstise furios la acesta, dar răul fusese deja făcut.

Alți trei droizi fură scoși la lumină și Anakin îi inspectă din nou, însoțit de C-3PO. Erau modele bune, dar jawa nu doreau să se despartă de ei decât dacă li se ofereau și bani, pe lângă piese. Băiatul și șeful jawa, care era cam de aceeași înălțime și greutate, discutară afacerea pe toate părțile.

Când terminară, Anakin renunțase la peste jumătate dintre componentele pe care le adusese, în schimbul a doi droizi mecanici în stare excelentă, a trei droizi multifuncționali în stare bună și a unui convertor de hiperpropulsie defect, pe care-l putea repara cât ai zice pește. Ar fi putut obține încă doi-trei droizi, dar calitatea lor nu era suficient de ridicată pentru a renunța la mai multe dintre bunurile lui Watto, iar negustorul ar fi observat imediat asta.

Nu existau sănii plutitoare. așa că Anakin alinie droizii înapoia speederului, îl instalează pe C-3PO pe bancheta din spate pentru a-i supraveghea, și porni spre Mos Espa. Trecuse cu puțin de miezul zilei. Micul alai forma un spectacol curios: speederul deschidea drumul, planând la mică distanță de sol cu motoarele în ralanti, urmat de droizii care pistonau permanent din membrele articulate pentru a ține pasul.

– Ai făcut un târg excelent, stăpâne Anakin, vorbi încântat C-3PO, supraveghind achizițiile cu singurul său ochi. Felicitări! Cred că jawa au învățat azi o lecție bună! Le-ai arătat cu adevărat ce înseamnă o târguială la sânge! Numai droidul de standuri valorează mai mult decât...

Continuă să trăncăne, iar Anakin îl lăasă în pace, ignorându-i cea mai mare parte a spuselor, mulțumit că putea acum, după ce greul trecuse, să-și lase gândurile să hoinărească. Chiar dacă droizii îl încetineau, urmau să ajungă la marginea Mării Dunelor înainte de

mijlocul după-amiezii, iar în Mos Espa înainte de lăsarea întunericului. Avea timp să-l strecoare pe C-3PO în dormitor și să-i predea lui Watto droizii achiziționați și piesele rămase. Poate că asta l-ar fi repus în grațiile toydarianului. Cu siguranță, Watto va fi mulțumit de convertor. Era un subansamblu care ajungea rareori pe Tatooine și, dacă putea fi reparat (iar Anakin era sigur că va reuși s-o facă), avea să valoreze mai mult decât toate celelalte achiziții laolaltă.

Traversară șesul central și suiră panta lină și lungă spre Falia Xelric, un canion larg și puțin adânc care împărțea în două Lanțul Mospic, chiar la marginea Mării Dunelor. Speederul încetini prin canion, urmat de droizii înșirați ca mărgelile unui colier sclipitor, trecând din lumina soarelui în umbra faliei. Temperatura se redusese cu câteva grade, iar liniștea fu înlocuită de șuieratul vântului printre stânci. Anakin privi în jur îngrijorat, cunoscând pericolele deșertului la fel de bine ca orice locuitor din Mos Espa, deși uneori era înclinat să creadă că aici se afla mai în siguranță decât în oraș.

— ...cu un raport de patru la unu între rodieni și hutti, când așezarea a început să capete forma unui centru comercial, deși era clar încă de pe atunci că hutții erau rasa dominantă, iar rodienii puteau foarte bine să fi rămas acasă, decât să se încumete la călătoria aceea lungă și oarecum inutilă...

C-3PO continua să flecărească, schimbând subiectele fără să i-o ceară nimeni, fără să pretindă nimic în schimbul povestirilor lui interminabile, numai să fie lăsat să continue. Anakin se întrebă dacă nu cumva C-3PO suferea de logoree, după o dezactivare atât de îndelungată. Se știa că droizii de protocol erau extrem de temperamentalii.

Băiatul privi brusc spre dreapta, spre ceva care părea nelalocul său în peisaj. La început fusese o simplă pată difuză de culoare printre nisipul și rocile deșertului, aproape pierdută în umbre, dar, pe măsură ce se concentra, imaginea căpătă alt înțeles. Viră speederul și droizii îl urmau ascultători.

— Stăpâne Anakin, ce faci? protestă C-3PO plângăreț și-l fixă cu singurul său ochi. Mos Espa este dincolo de capătul canionului, nicidecum prin peretele acesta... Vai, vai! Să fie oare acolo ceea ce cred eu? Stăpâne, ai toate motivele să...

— Știu, i-o tăie Anakin scurt. Vreau doar s-arunc o privire.

C-3PO își flutură brațele neliniștit.

— Trebuie să protestez, stăpâne Anakin. Nu este deloc înțelept. Dacă am dreptate, trebuie să-ți spun că există o posibilitate de 99,7% să ne îndreptăm direct spre...

Lui Anakin nu mai trebuia să i se spună spre ce anume se îndreptau, deoarece își dăduse deja seama. Un tâlhar tusken zăcea inert pe sol, pe jumătate îngropat sub pietre, aproape de peretele

stâncos. Chiar de la distanță, nu puteai greși în privința înfățișării sau îmbrăcămînții oamenilor-nisipurilor. Veșminte largi, arămii, mănuși și cizme din piele groasă, bandulieră și centură, turban, ochelari de protecție și mască respiratorie, și o pușcă blaster cu două țevi lungi, aflată la un metru de brațul întins. Dunga recentă de pe peretele stâncos constituia dovada unei surpări. Tâlharul se ascundea probabil deasupra, când peretele stâncos cedase sub el și-l îngropase în avalanșă.

Anakin opri speederul și coborî.

– Stăpâne Anakin, nu cred că este deloc o idee bună! declară C-3PO, pe un ton muștrător.

– Vreau doar s-arunc o privire! repetă băiatul.

Era precaut și puțin speriat de ceea ce voia să facă, dar nu mai văzuse niciodată un tâlhar tusken de aproape, deși auzise o mulțime de istorii despre ei. Tuskenii erau un popor nomad, solitar și fioros, care considera că deșertul le aparține și trăiau de pe urma celor îndeajuns de neșăbuiți ca să se aventureze nepregătiți pe teritoriul lor. Pe jos sau călare pe banthele sălbatice pe care le aduseseră din pustiu, călătoreau oriunde considerau de cuviință, jefuind case izolate și halte, ambuscând caravane, furând obiecte și echipamente, și terorizând în general pe oricine. De câteva ori, îi atacaseră chiar pe hutti. Locuitorii din Mos Espa, care nu erau nici ei niște cetățeni model, îi urau din toată inima pe oamenii-nisipurilor.

Anakin încă nu-și formase o părere asupra lor. Istorisirile erau feroase, dar învățase de la viață că întotdeauna existau mai multe fețe ale aceluiași adevăr și cel mai adesea una singură era prezentată. Îl intriga natura sălbatică și liberă a tuskenilor, viața lipsită de responsabilități sau frontiere, comunitatea în care toți erau considerați egali.

Ieși din speeder și se îndreptă spre tuskenul căzut. C-3PO continua să-l certe, avertizându-l că face o greșeală. De fapt, nu era deloc sigur că droidul nu avea dreptate, dar teama fusese învinsă de curiozitate. Ce i se putea întâmpla, dacă arunca doar o privire? Natura copilăriei sale ieșea acum la suprafață. Va putea să se laude prietenilor că văzuse din apropiere un om-al-nisipurilor. Va putea chiar să le spună cum arată unul în realitate.

Tâlharul zăcea cu fața în jos, cu brațele depărtate de corp și capul răsucit într-o parte. Stâncile și pietrele îl acoperiseră în cea mai mare parte de la brâu în jos, iar un picior fusese prins sub un bolovan uriaș. Anakin se apropie de pușca blaster, se aplecă și o ridică. Era grea și dificil de mănuit. Un bărbat trebuia să fie puternic și îndemânatic pentru a o manevra, se gândi băiatul. Observă creștăturile ciudate de pe patul armei – probabil simboluri tribale. Auzise că tuskenii trăiau în triburi.

Brusc, tâlharul se mișcă, trăgându-și un braț, se încordă și înălță capul. Ochelarii opaci erau îndreptați direct spre Anakin. Băiatul se retrase automat câțiva pași. Tuskenul îi aruncă însă doar o privire fugară, încercând să-și dea seama cine este și ce face, apoi lăsa din nou capul pe sol.

Anakin așteptă, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă. Știa ce ar fi spus Watto. Știa ce ar fi spus aproape oricine. „Pleacă de acolo! Imediat!” Puse jos pușca blaster. Asta nu era treaba lui. Făcu un pas înapoi, și încă unul.

Tuskenul ridică din nou capul și se uită la el. Anakin îl privi la rândul său. Îi putea simți durerea și disperarea – neajutorat și blocat sub bolovan, lipsit de armă și de libertate.

Băiatul se încruntă. Oare și mama i-ar fi spus să plece de acolo? Ce ar fi spus Shmi, dacă ar fi fost aici?

– C-3PO, strigă spre droid, adu-i pe toți!

Protestând vehement la fiecare pas, C-3PO îi adună pe droizii recent achiziționați și-i aduse lângă băiatul care privea gânditor tuskenul rănit. Anakin le comandă droizilor să îndepărteze rocile și pietrele mai mici, apoi improvizară o pârghie și, folosindu-se de greutatea speederului, ridicară bolovanul și-l eliberară pe rănit. Acesta se trezi, dar leșină aproape imediat. Anakin îi puse pe droizi să-l percheziționeze de alte arme, și ținu pușca blaster cât mai departe de el.

În timp ce tâlharul era inconștient, droizii îl întinseră pe spate, ca să-i cerceteze rănille. Piciorul prins sub bolovan fusese zdrobit și oasele se rupseseră în câteva locuri. Anakin zărise fracturile prin țesătura sfâșiată. Nu cunoștea însă anatomia tuskenilor și nu știa exact cum putea să-l ajute. Se mulțumi de aceea să aplice o atelă instantanee, luată din trusa medicală a speederului, imobiliză piciorul și-l lăsa în pace.

Se așază apoi și se gândi ce să facă în continuare. Lumina începuse să pălească. Pierduse prea mult timp cu eliberarea tuskenului, pentru a mai ajunge în Mos Espa înainte de căderea nopții. Putea să ajungă la marginea Mării Dunelor până se însera, dar ar fi însemnat să-l abandoneze pe tusken, singur și neajutorat. Anakin se încruntă. Ținând seama de creaturile ce bântuiau noaptea prin deșert, ar fi putut la fel de bine să-l îngroape de acum – rezultatul ar fi fost același.

Se hotărî, și-i trimise pe droizi să scoată din speeder o unitate luminescentă. După ce se lăsa întunericul, o aprinse și o conectă la o doză suplimentară de combustibil, pentru ca să nu se stingă peste noapte. Desfăcu o rație veche de concentrate și mestecă absent, privind tuskenul adormit. Shmi era probabil îngrijorată, iar Watto își ieșise mai mult ca sigur din minți. Dar amândoi îl știau capabil și de încredere, așa că aveau să aștepte sosirea zorilor înainte de a porni în căutarea lui. Până atunci, spera el, urma să fie deja aproape de casă.

– Crezi că se va face bine? îl întrebă pe C-3PO.

Ascunsese speederul și ceilalți droizi la adăpostul unei stânci, în spatele unității luminescente, și-l păstrase pe C-3PO drept companie. Băiatul și droidul se ghemuiseră unul lângă altul, de o parte a unității luminescente, iar tâlharul continua să doarmă de cealaltă parte.

– Stăpâne Anakin, mă tem că îmi lipsesc pregătirea medicală și informațiile necesare pentru a răspunde la această întrebare, răspunse C-3PO, înclinând capul pe un umăr. Cu certitudine, sunt de părere că ai făcut tot ce era posibil.

Băiatul încuviință gânditor.

– Stăpâne Anakin, nu ar trebui să rămânem aici peste noapte, continuă după o clipă droidul. Regiunea este destul de periculoasă.

– Dar nu-l putem abandona, nu-i așa?

– Desigur, este o decizie greu de luat, chibzui C-3PO situația.

– Și nici nu-l putem lua cu noi.

– În nici un caz!

Anakin rămase tăcut, uitându-se la tuskenul care dormea. Îl privea de atâta vreme, încât fu aproape surprins când acesta se foi și se trezi. Totul se întâmplase atât de repede, încât îl prinsese pe băiat nepregătit. Tâlharul se întoarse cu o mișcare greoaie, expiră adânc, se propti într-un braț, își privi piciorul pus în atelă, apoi se uită la Anakin. Băiatul nu făcu nici o mișcare și nu scoase nici un sunet. Tuskenul îl privi concentrat un minut interminabil, după care se ridică încet în capul oaselor, întinzând în față piciorul rănit.

– Salut! încercă Anakin să zâmbească.

Tâlharul tusken nu răspunse.

– Ți-e sete? întrebă băiatul.

Nici un răspuns.

– Nu cred că ne place prea mult, observă C-3PO.

Anakin mai încercă de câteva ori să înfiripeze o conversație, dar tuskenul îl ignoră. Privirea lui se abătu o singură dată, spre locul unde pușca blaster stătea rezemată de stâncile din spatele băiatului.

– Spune-i ceva în tuskenă, îi ordonă Anakin lui C-3PO.

Droidul se conformă. Vorbi numai în tuskenă, dar tâlharul refuză să răspundă. Continua să-l privească insistent pe băiat. În cele din urmă, după ce droidul se chinuia de ceva timp, îi aruncă o căutătură scurtă și lătră un singur cuvânt drept răspuns.

– Vai de mine! exclamă C-3PO.

– Ce a spus? întrebă băiatul plin de interes.

– Ce... de ce... mi-a spus să tac naibii din gură!

Părea în mod limpede sfârșitul oricărei tentative de conversație. Băiatul și tuskenul rămaseră privindu-se în tăcere, cu fețele luminate de strălucirea focului, înconjurați de bezna deșertului. Anakin se trezi

întrebându-se ce ar fi făcut dacă tuskenul ar fi încercat să-l atace. Părea improbabil, totuși bărbatul era masiv, sălbatic și puternic și, dacă ar fi ajuns lângă el, l-ar fi putut doborî cu ușurință. Și-ar fi recuperat pușca blaster și ar fi făcut orice ar fi dorit.

Cumva însă Anakin simțea că nu aceea era intenția tuskenului. Tâlharul nu făcea nici un efort să se miște și nici nu dădea un semn că ar fi intenționat așa ceva. Stătea pur și simplu locului, zgribulit în veșmintele sale, cu fața mascată de învelitori, cufundat în propriile-i gânduri.

După un timp, vorbi din nou și băiatul privi rapid spre C-3PO.

– Stăpâne Anakin, traduse droidul, vrea să știe ce vei face cu el. Anakin privi încurcat spre tusken.

– Spune-i că n-o să fac nimic cu el. Încerc doar să-l ajut să se vindece.

C-3PO traduse în tuskenă. Bărbatul îl ascultă, dar nu răspunse.

Nu mai rosti apoi nici un cuvânt.

Brusc, Anakin înțelese că tuskenului îi era teamă. Simțea asta în felul în care vorbise, în felul în care rămăsese în așteptare. Era rănit și dezarmat. Se găsea la mila lui Anakin. Băiatul îi înțelegea teama, dar era oarecum surprins. Nu părea normal – oamenii-nisipurilor n-ar fi trebuit să se teamă de nimic. În plus, lui nu-i era frică de tâlhar. Poate c-ar fi trebuit să-i fie, dar nu-i era.

De fapt, Anakin Skywalker nu se temea de nimic.

Așa să fi fost oare?

Uitându-se în lentilele opace ale ochelarilor de protecție ce ascundeau ochii tuskenului, Anakin analiză problema. De cele mai multe ori se gândea că nu exista nimic care să-l poată înfricoșa. De cele mai multe ori se gândea că era îndeajuns de curajos pentru ca să nu se teamă niciodată.

Dar undeva adânc în sufletul lui, acolo unde tănuia lucrurile pe care nu le-ar fi dezvăluit nimănui, știa că mințea, că nu acela era adevărul. Poate că nu se temea de nimic în ceea ce-l privea, dar uneori îi era foarte teamă pentru mama lui.

Dacă ei i s-ar fi întâmplat ceva? Dacă i s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor, ceva ce Anakin n-ar fi putut împiedica în nici un chip?

Simți un fior coborându-i prin șira spinării.

Dacă ar fi pierdut-o?

Cât de curajos ar mai fi fost atunci, dacă persoana de care se simțea cel mai aproape în Univers i-ar fi fost răpită pe neașteptate? Desigur, asta n-avea să se întâmple niciodată. Așa ceva pur și simplu nu se putea întâmpla.

Și dacă, totuși...?

Îl privi pe tâlharul tusken și, în tăcerea adâncă a nopții, simți cum încrederea i se clătina ca o frunză în bătaia vântului.

În cele din urmă adormi și visă lucruri ciudate. Visele se schimbau pe neașteptate și luau diferite turnuri și înțelesuri. El însuși avea mai multe întrupări în visele acelea. O dată era un cavaler Jedi, luptând împotriva unor lucruri atât de întunecate și de imateriale, încât nu le putea identifica. Altă dată era pilotul unui crucișător spațial, își purta nava prin hiperspațiu și străbătea nenumărate sisteme stelare. Altă dată era celebrul și temutul comandant al unei armate, și revenea pe Tatooine, conducând nave și trupe, pentru a-i elibera pe toți sclavii de pe planetă. Mama îl aștepta, zâmbind, cu brațele deschise. Dar când încercase s-o îmbrățișeze, ea pierise.

În visele sale apăreau și oamenii-nisipurilor. Se iveau spre final, o mână de tâlhari, stând în fața lui, cu puști blaster și cu cângile ridicate și pregătite. Îl priveau în tăcere, ca și cum s-ar fi întrebant cum să procedeze cu el.

În acel moment, se deșteptă, smuls din somn de un sentiment inconfundabil de pericol. Zvâcni în capul oaselor și privi în jur, confuz și înfricoșat. Unitatea luminescentă se epuizase. În lumina palidă și argintie care preceda ivirea zorilor, se văzu înconjurat de formele întunecate, lipsite de chip, ale oamenilor-nisipurilor din visele sale.

I se puse un nod în gât. Siluete nemișcate conturate pe pâcla nebuloasă a orizontului, tâlharii tuskeni se vedeau în toate părțile. Pentru o clipă, băiatul se gândi s-o rupă la fugă, dar își dădu seama imediat cât de stupidă era ideea. Era complet neajutorat. Nu putea decât să aștepte și să vadă ce intenționau.

Un murmur gutural se auzi din mijlocul lor și capetele se întoarseră să privească într-acolo. Îndărățul lor, Anakin întrezări o formă care era ridicată și transportată pe targă. Tâlharul pe care-l salvase vorbea celor din neamul său. Ceilalți ezitară, apoi se retraseră încet.

În câteva secunde, dispăruseră.

Razele soarelui începură să creșteze formele masive și întunecate din Mospic, iar C-3PO îi vorbea într-o cascadă de cuvinte ce se rostogoleau unul după altul, indicând în toate direcțiile cu brațele metalice scheletice.

– Stăpâne Anakin, au plecat! Oh, ce noroc avem că suntem în viață! Slavă cerului că nu ți-au făcut nici un rău!

Anakin se sculă. Peste tot se zăreau urmele tâlharilor tuskeni. Privi rapid în jur. Speederul și droizii obținuți de la Jawa erau neatinși, sub stânca unde îi adăpostise. Pușca tuskenului dispăruse.

– Stăpâne Anakin, ce facem acum?

Băiatul privi canionul pustiu, apoi pereții colțuroși din stâncă și cerul pe care stelele începeau să pâlească. Ascultă tăcerea profundă și se simți singur și vulnerabil.

– Ar trebui să mergem acasă, șopti el și se puse imediat în mișcare.



Nute Gunray stătea tăcut în mijlocul sălii tronului din palatul din Theed, capitala planetei Naboo, și-l asculta răbdător pe guvernatorul Sio Bibble, care protesta împotriva invaziei Federației Comerciale. Haako se afla lângă el. Amândoi purtau tunicile oficiale ale Federației și afișau expresii impenetrabile. Două duzini de droizi de luptă supravegheau cu armele în mâini pe nabooenii din sală. Orașul căzuse în mâinile invadatorilor imediat după răsăritul soarelui, deoarece rezistența fusese ca și inexistentă; nabooenii erau un popor pașnic. Invazia Federației îi luase prin surprindere și armata de droizi pătrunsese în oraș înainte ca să poată fi organizată o rezistență serioasă. Puținele arme fuseseră confiscate, iar nabooenii fuseseră internați în lagăre de detenție. Droizii de luptă percheziționau toate locuințele, pentru a pune capăt eventualelor tentative de împotrivire.

Viceregele se abținu să nu zâmbească. Se părea că regina crezuse până în ultima clipă că negocierile vor triumfa și că Senatul va oferi protecție planetei.

– Vicerege, este regretabil că ați îndrăznit să bruiati comunicațiile dintre regină și senatorul Palpatine, în timp ce el încearcă să ne susțină cauza în fața Senatului. Este regretabil că pretindeți că această blocadă constituie o acțiune legală. Dar să debarcați o întreagă armată pe planeta noastră și să ne ocupați orașele, este prea scandalos pentru a fi exprimat în cuvinte.

Bibble era un bărbat înalt și pleșuv, cu barbișon ascuțit și o limbă încă și mai ascuțită. Gunray se plictisise deja să-l asculte.

Aruncă o privire către ceilalți captivi. Mai într-o parte se aflau căpitanul Panaka, șeful gărzilor reginei, și patru dintre oamenii săi,

dezarmați și neajutorați. Ca împietrit, Panaka îi privea pe neimoidieni cu ură. Era un bărbat înalt, bine făcut, cu piele închisă la culoare și ochi iuți. Viceregelui nu-i plăcea deloc felul în care îl fixau ochii aceia.

Regina stătea pe tron, înconjurată de cameriste, senină și mândră, detașată de evenimente, ca și cum cele din jur n-ar fi putut s-o afecteze, ori s-o atingă în nici un fel. Era îmbrăcată în negru, iar chipul fardat cu alb contrasta puternic cu acoperământul din pene negre pentru cap, care-i cobora până aproape de umeri. Pe frunte purta un lanț de aur, iar un semn roșu îi diviza buza inferioară. Lui Gunray i se spusese că era considerată o femeie frumoasă, însă neimoidianul nu percepea frumusețea umană și, potrivit standardelor sale, Amidala era doar o creatură mică și anostă.

Pe el îl interesa tinerețea reginei. Aceasta de abia ieșise din adolescență, totuși nabooenii și-o aleseseră regină. Pe Naboo nu exista o monarhie ereditară, iar dinastiile prevalau. Nabooenii îl alegeau drept conducător pe cel mai înțelept dintre ei, prin aclamații publice, și Amidala guverna cu aprobarea poporului ei. Motivul pentru care aleseseră pe cineva atât de tânăr și de naiv rămânea un mister pentru Gunray. Din punctul său de vedere, alegerea respectivă nu le fusese de nici un folos în cazul de față.

Vocea lui Bibble rezona în sală, ridicându-se până la plafonul înalt și boltit, și ricoșând din pereții netezi, însoriți. Theed era un oraș opulent și prosper, iar sala tronului îi reflecta trecutul măreț.

– Vicerege, te întreb direct, își încheie Bibble discursul. Cum ai de gând să-i explici Senatului această invazie?

Fața plată, reptiliană, a neimoidianului își permise o licărire de umor.

– Naboo și Federația Comercială vor semna un tratat care va legifera ocupația capitalei Theed. Am primit asigurări că, o dată semnat, tratatul va fi ratificat rapid de Senat.

– Un tratat? exclamă uimit guvernatorul. În fața unei acțiuni complet ilegale?

Amidala se ridică de pe tron și păși înainte, înconjurată de cameristele îmbrăcate în mantii cu glugi. Ochii îi sclipeau, plini de mânie.

– Nu voi coopera!

Gunray avu un schimb rapid de priviri cu Haako.

– Înălțimea Voastră, nu vă grăbiți, toarse el. Nu vă grăbiți cu declarațiile. Cu siguranță nu vă va plăcea tratamentul pe care l-am pregătit poporului vostru. Cu timpul, suferința lui vă va convinge să adoptați punctul nostru de vedere. Îi întoarse brusc spatele: Destul cu vorba! Comandante!

Droidul de luptă OOM-9 făcu un pas înainte, înclinând ușor botul metalic îngust, în semn de răspuns.

– Ocupă-te de ei! ordonă viceregele.

OOM-9 făcu semn unuia dintre sergenți să preia comanda, poruncind cu voce metalică transportarea prizonierilor în Lagărul 4. Droizii de luptă îi escortară pe regină, cameriste, guvernatorul Bibble, căpitanul Panaka și gărzile nabooene afară din sală.

Gunray îi urmări cu ochii înguști roșiatic-portocalii, apoi se răsuci spre Haako. Un profund sentiment de satisfacție îl cuprinse – totul mergea exact cum plănuiseră.

Sergentul și o duzină de droizi de luptă îi escortară pe prizonieri prin coridoarele de piatră lustruită ale palatului, apoi ieșiră pe treptele late ce coborau printre statuete și contraforturi spre piața largă, în care se aflau tancuri și droizi de luptă ai Federației. Nici un nabooean nu se zărea prin preajmă. Tancurile erau vehicule butucănoase, cu tunul principal instalat într-o turelă situată deasupra și în spatele cabinei, și cu blastere mai mici pe flancuri. Semănau cu niște rădaște gigantice care păzeau perimetrul pieței.

Dincolo de piață, clădirile Theedului se revărsau spre orizont ca o vastă întindere de ziduri înalte din piatră, domuri poleite, turnuri ascuțite și arcade sculptate. Lumina soarelui scălda edificiile lucitoare, a căror arhitectură echilibra estetic verdele luxuriant al planetei. Vuietul cascadelor și murmurul fântânilor arteziene alcătuiau un fundal îndepărtat și discret pentru liniștea stranie creată de absența populației.

Prizonierii traversară piața, pe lângă mașinile de război ale Federației Comerciale. Nimeni nu scotea un cuvânt. Până și guvernatorul Bibble amușise, cu barba căruntă aplecată parcă sub povara gândurilor sumbre. Părăsiră piața și intrară pe o stradă largă ce ducea spre suburbiile orașului și nou construitele lagăre de detenție ale Federației. Deasupra zumzăiau PAM-uri, ale căror umbre se proiectau pe pereții clădirilor, cu suprafețele metalice reflectând lumina soarelui, în timp ce zburau în zigzag.

Tocmai cotiseră pe o străduță liniștită, când sergentul care-i conducea se opri brusc.

În calea lor stăteau doi bărbați. Amândoi erau îmbrăcați cu mantii largi peste tunicile cu cingători; cel mai înalt avea părul lung, iar celălalt îl purta scurt și cu codiță. Brațele le atârnavă relaxate pe lângă corp, totuși nu lăseau impresia unor indivizi inofensivi.

Timp de o clipă, cele două grupuri se scrutară în liniște. Apoi fața îngustă a unui gungan se iți, cu ochii holbați și îngroziți, din spatele celor doi bărbați.

Qui-Gon făcu un pas înainte.

– Regina Amidala de Naboo? o întrebă pe tânăra cu acoperământul din pene pentru cap.

Regina șovăi.

– Cine sunteți?

– Ambasadorii Cancelarului Suprem, se înclină ușor maestrul Jedi. Vă solicităm o audiență, Înălțimea Voastră.

Droidul sergent păru deodată că-și aduce aminte cine era și ce avea de făcut. Făcu un gest către soldații săi.

– Dați-i la o parte!

Patru droizi de luptă încercară să se conformeze ordinului. De abia își ridicaseră armele în poziție de tragere, când cei doi Jedi își activară săbiile și-i tăiară în bucăți. Droizii sfărâmați se prăbușiră la pământ, iar Jedi atacară fulgerător pentru a-i distruge și pe ceilalți. Fulgerele laserelor fură blocate, armele zburară în toate părțile și droizii rămași fură transformați în bucăți informe de metal.

Sergentul se întoarse ca să fugă, dar Qui-Gon ridică mâna, concentrând asupra lui puterea Forței. În câteva secunde, droidul zăcea inert și distrus.

Soldații nabooeni recuperară în grabă armele de pe jos. Jedi dezactivară săbiile de lumină și-i conduseră pe toți la adăpostul unei alei înguste între două clădiri. Jar Jar Binks îi urmă, murmurând mirat de eficiența rapidă cu care Jedi se descotorosiseră de inamici.

Qui-Gon se apropie de regină.

– Înălțimea Voastră, mă numesc Qui-Gon Jinn, iar acesta este tovarășul meu, Obi-Wan Kenobi. Suntem cavaleri Jedi și ambasadori ai Cancelarului Suprem.

– Negocierile voastre se pare că au eșuat, ambasadorule, pufni Bibble.

– Negocierile nici măcar nu au avut loc, replică Qui-Gon păstrându-și privirea ațintită asupra reginei pe al cărei chip fardat nu se putea descifra nimic. Înălțimea Voastră, continuă el, trebuie să luăm legătura cu Republica.

– Imposibil, interveni căpitanul Panaka. Ne-au tăiat toate comunicațiile.

Undeva în apropiere se auzi sirena unei alarme, urînată de sunetul unor pași alergând. Qui-Gon aruncă o privire spre strada pe care zăceau droizii distruși.

– Aveți mijloace de transport?

Panaka încuviință din cap, înțelegându-i rapid intențiile.

– În hangarul principal. Pe aici!

Conduse grupul micuț până la capătul aleii, după care străbătură mai multe pasaje și străzi lăturalnice, fără să întâlnească pe nimeni.

Se mișcau rapid și silențios, în timp ce urletele alarmelor și bâzâiturile PAM-urilor sporeau în intensitate. Spre meritul lor, nabooenii nu se opuseseră conducerii lui Qui-Gon și nici nu-i puseseră apariția sub semnul întrebării. Panaka și oamenii lui fiind din nou înarmați, regina de Naboo și companionii ei se simțeau iarăși stăpâni pe propriul lor destin și păreau gata să-și asume toate riscurile, alături de cei care-i salvaseră.

Nu le trebui mult să ajungă la destinație. Mai multe clădiri conectate dominau capătul unei străzi largi; fiecare era încununată de o cupolă, iar accesul în structurile centrale se făcea prin intrări boltite și anexe exterioare joase. Droizi de luptă staționau pretutindeni, cu armele pregătite, dar căpitanul Panaka găsi o intrare nepăzită în apropierea unui pasaj îngust, între două clădiri aproape lipite.

Când ajunse la o ușă laterală a hangarului principal, Panaka opri grupul. Privi rapid peste umăr, pentru a se asigura că nu fuseseră urmăriți, apoi descuie ușa și o întredeschise. Cu Qui-Gon aflat imediat în spatele său, privi precaut înăuntru. Câteva nave nabooene se găseau grupate în centrul hangarului: transportoare lucioase, cu boturile îndreptate spre deschiderea largă din peretele îndepărtat. Răspândiți pe toată suprafața hangarului, droizi de luptă păzeau fiecare transportor în parte, atenți la orice mișcare.

Panaka indică o navă lungă și joasă, aflată în partea opusă a hangarului, cu aripi curbate mult spre înapoi și motoare Headon-5 puternice.

– Transportorul regal, șopti către maestrul Jedi.

Qui-Gon încuviință din cap. Era un 327 nubian, tip J. În depărtare, alarmele își continuau bocetul monoton.

– Este perfect, spuse el.

– Cam mulți droizi de luptă, comentă Panaka examinând interiorul hangarului.

Qui-Gon se retrase de la ușă.

– Asta nu va fi o problemă. Se întoarse către regină: Înălțimea Voastră, dată fiind situația, vă sugerez să ne însoțiți pe Coruscant.

Tânăra clătină din cap și penele acoperământului de cap foșniră încet. Chipul fardat cu alb era calm, iar căutătura hotărâtă.

– Îți mulțumesc, ambasadorule, dar locul meu este aici, alături de poporul meu.

– Nu cred, replică Qui-Gon susținându-i privirea. Federația Comercială are alte planuri. Dacă rămâneți, vă vor ucide.

Bibble îi ținu partea reginei:

– Nu vor îndrăzni!

– Au nevoie de ea pentru a semna un tratat prin care invazia să fie socotită legală! sublinie căpitanul Panaka. Nu-și pot permite s-o ucidă!

Regina le cercetă pe rând fețele, cu o licărire de nesiguranță în ochi.

– Situația de aici nu-i ceea ce pare, insistă Qui-Gon. Înălțimea Voastră, cred că mai există și altceva la mijloc. Acțiunile Federației nu par să aibă nici o logică. Instinctul îmi spune că vă vor distruge.

O umbră de alarmă traversează fața lui Bibble, când maestrul Jedi își termină fraza, și trăsăturile sale puternice se înmuieră puțin.

– Înălțimea Voastră, vorbi el încet, poate că este cazul să vă reconsiderați poziția. Singura noastră speranță este ca Senatul să ne ia apărarea în această problemă. Senatorul Palpatine va avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Căpitanul Panaka nu era de acord cu nici unul.

– E imposibil să trecem de blocada lor, Înălțimea Voastră... chiar dacă am scăpa de pe planetă! O încercare de evadare este prea periculoasă...

– Înălțimea Voastră, eu voi rămâne aici și voi face tot ce-mi stă în putință, îl întrerupse Bibble. Pentru a menține aparența ordinii, vor trebui să păstreze Consiliul Guvernatorilor. Dar dumneavoastră ar trebui să plecați...

Regina ridică mâna brusc, pentru a pune capăt discuțiilor. Întorcând spatele guvernatorului, șefului gărzilor și celor doi Jedi, privi rapid către cameristele adunate în jurul ei.

– Fiecare opțiune prezintă riscuri mari pentru noi toți..., spuse ea încet, cercetându-le pe rând.

Qui-Gon urmărea intrigat schimbul de priviri. „Ce anume urmărește?” se întrebă el.

Cameristele se uitară de la una la alta, cu chipurile abia vizibile în interiorul glugilor roșu-auriu. Toate păstrau tăcerea.

În cele din urmă, una dintre ele vorbi:

– Suntem curajoase, Înălțimea Voastră! zise cu fermitate Padmé. Alarmerile continuau să zbârnâie.

– Dacă hotărâți să plecați, acum este momentul, o grăbi Qui-Gon. Amidala se îndreptă și încuviință din cap.

– Așa să fie! Voi pleda cauza noastră în fața Senatului. Aruncă o privire scurtă către Bibble: Ai grijă, guvernatorul!

Îi strânse scurt mâna, apoi chemă printr-un gest trei cameriste. Cele care nu fuseseră alese începură să plângă încet. Amidala le îmbrățișă, șoptindu-le cuvinte de încurajare. Panaka selectă două dintre cele patru gărzi de corp, pentru a rămâne cu cameristele și cu Sio Bibble.

Cei doi Jedi pătrunseră în hangar prin ușa laterală, deschizând drumul pentru Jar Jar și nabooeni.

– Rămâneți aproape, îi sfătui Qui-Gon pe ceilalți peste umăr.

Panaka i se alătură, cu o expresie concentrată.

– Avem nevoie de un pilot pentru navă. Acolo – indică el un grup de nabooeni pe care o grupă de droizi de luptă îl păzea într-un colț al hangarului.

Insignele de pe uniformele prizonierilor indicau paznici, mecanici și piloți.

– Mă ocup eu, încuviință Obi-Wan și se abătu spre captivi.

Qui-Gon și ceilalți continuă drumul, mergând cu îndrăzneală, cu pași mari, prin hangar, îndreptându-se direct spre nava regală și ignorând droizii de luptă care porniseră către ei. Qui-Gon observă că rampa de îmbarcare în transportor era coborâtă. Tot mai mulți droizi se apropiau, curioși, fără a fi deocamdată alarmați.

– Nu vă opriți pentru nimic în lume! îi șopti Qui-Gon reginei, strecurându-și mâna sub mantie în căutarea sabiei.

Se aflau la mai puțin de douăzeci de metri de transportorul regal, când cel mai apropiat droid îi întrebă cu voce metalică, inexpresivă:

– Unde mergeți?

– La o parte! ordonă Qui-Gon. Sunt ambasadorul Cancelarului Suprem și-i duc pe oamenii aceștia pe Coruscant.

Droidul scoase rapid arma, blocându-i trecerea.

– Ești arestat!

În câteva secunde, era însă transformat în bucăți, sfărtecat de sabia lui Qui-Gon. Alți droizi se repezică să-l oprească pe Jedi, care le ținea singur piept, în timp ce tovarășii săi urcau în nava nubiană. Panaka și gărzile nabooene formară un zid protector pentru regină și cameriste, care suiră grăbite pe rampă. Jar Jar Binks se împletici după ele, ținându-se de cap cu brațele lui lungi. Fulgere laser brăzdară hangarul în toate direcțiile și alte sirene izbucniră asurzitor.

În cealaltă parte a hangarului, Obi-Wan se năpustise cu hotărâre feroce asupra droizilor care-i păzeau pe piloții nabooeni. Cu pletele fluturând, Qui-Gon îi urmărea progresul cu coada ochiului și în același timp respingea alt asalt al droizilor care încercau să cucerească transportorul regal, blocându-le loviturile de laser și luptându-se să apere rampa de îmbarcare. Obi-Wan alerga acum spre el, urmat de nabooeni. Pretutindeni răsunau explozii, iar razele ucigășe de laser ardeau metalul și carnea. Câțiva nabooeni căzură, dar droizii nu-l putură încetini pe Jedi.

Qui-Gon răcni spre Obi-Wan, când trecu pe lângă el, cerându-i să decoleze imediat. Alți droizi apărură în ușile hangarului și deschiseră focul. Qui-Gon se retrase rapid în interiorul slab luminat al transportorului. Rampa se ridică în urma lui și se închise cu un șuierat ușor.

Motoarele Headon-5 porniră chiar înainte ca maestrul Jedi să ajungă în cabina de pilotaj și să se arunce în scaun. Lovituri de laser loveau flancurile navei, dar aceasta începuse deja să ruleze. Pilotul era aplecat deasupra comenzilor, concentrat și cu fruntea brobonită de sudoare, dar menținând ferm poziția.

– Țineți-vă bine! anunță el.

Nava nubiană țâșni afară din hangar, trecând rapid printre droizi și raze laser, și se ridică deasupra Theedului, pe cerul albastru și luminos. Planeta Naboo rămase în urmă în numai câteva secunde, transportorul plonjând în întunericul spațiului cosmic, spre cordonul deja vizibil de nave ale Federației Comerciale, care îi blocau drumul.

Qui-Gon își părăsi locul și veni lângă pilot.

– Ric Olié, se prezintă acesta, aruncându-i o privire rapidă. Mulțumesc pentru ajutor.

– Păstrează-ți mulțumirile până după ce vom scăpa de blocadă.

– Am înțeles, rânji îndrăzneț pilotul. Ce facem cu băieții ăștia care ne-așteaptă? Comunicațiile ne sunt în continuare bruiate.

– N-avem timp de parlamentări. Menține cursul! Qui-Gon se întoarse spre Obi-Wan: Vezi ca toți să fie în siguranță la locurile lor!

Îndreptă ochii spre Jar Jar Binks, care se ridicase deja în picioare și începuse să-și bage nasul peste tot.

Tânărul Jedi se apropie rapid de gungan și-l prinse de mână, împingându-l ferm afară din cabină, pe coridor. Ignorându-i protestele, privi în jur, căutând un loc unde să bage creatura care făcea numai belele. Zări o ușă joasă și strâmtă pe care scria DROIZI ASTROMECI, trase zăvorul și împinse gunganul înăuntru.

– Stai aici, îi spuse cu o privire plină de înțeles. Și-ncearcă să nu te mai bagi în bucluc!

Jar Jar Binks se uită la ușa care se închise în urma lui, apoi privi în cabină. Lângă un perete erau înșiruiți cinci droizi astromeci R2, mecanici universali, scunzi, terminați în partea superioară prin calote emisferice, vopsiți în culori diferite, cu ledurile stinse și motoarele amuțite. Fiecare era fixat între două brațe metalice rigide de ancorare și nici unul nu dădea vreun semn că ar fi observat prezența lui Jar Jar. Gunganul se plimbă prin fața lor, așteptând să fie băgat în seamă. „Poate că nu sunt activați”, se gândi el, „sau poate că nici nu sunt funcționali.”

– Ssalut la voisa! încercă el, dând din mâini. Călătorie lungă assta, nusa?

Nici un răspuns. Jar Jar îl lovi ușor în calota emisferică pe cel mai apropiat R2, un droid roșu-aprins. Lovitura sună a gol, iar capul se ridică puțin deasupra corpului cilindric.

– Uau! făcu Jar Jar surprins.

Aruncă repede o privire împrejur, întrebându-se de ce fusese băgat în cabina aceea, când toți ceilalți rămăseseră dincolo. Nu erau prea multe de făcut aici, se gândi neconsolat. Nu se întâmpla mai nimic.

Curios, apucă ușor capul droidului roșu și-l trase încetișor în sus.

– Dessschizi asssta? șopti el.

Mai ridică puțin. Ceva se agăță, blocându-se. Smuci mai tare.

– Asssta... vaaai!

Capul ieșise din lagărul său. O mulțime de arcuri și fire se iviră, încâlcite. Jar Jar apăsă repede la loc capul droidului roșu, retrăgându-și apoi cu grijă mâinile cu trei degete.

– Vai, vai, vai! murmură el, uitându-se îngrijorat prin cabină, pentru a se asigura că nu-l zărise nimeni.

Se plimbă prin fața droizilor, căutând în continuare ceva cu care să-și ocupe timpul. Nu-l încânta faptul că se afla acolo, dar nici nu se gândea că ar fi trebuit să încerce să iasă. Tânărul Jedi care-l adusese aici nu-l plăcea prea mult. Și probabil că avea să-l placă și mai puțin dacă l-ar fi prins încercând să se strecoare afară.

În apropierea transportorului se auziră câteva explozii. Lovituri de artilerie. Nava fu zgâlțâită de proiectile ce detonară în imediata apropiere și Jar Jar privi disperat prin cabină; brusc, locul nu-l încânta deloc. Apoi luminile începură să pâlpâie, iar transportorul se cutremură din toate încheieturile. Jar Jar gemu și se ghemui într-un colț. Urmară alte explozii, care zguduiră nava într-o parte și în alta.

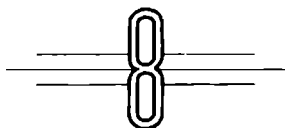
– Noisa pierduți, mormăi gunganul înfricoșat. Asssta nu bine deloc.

Dintr-o dată, nava porni să se rotească în jurul axei, parcă prinsă într-un vârtej. Jar Jar țipă, prinzându-se cu mâinile de o traversă, pentru a nu fi strivit de pereți. Toate luminile din cabină se aprinseră și droizii fură brusc activați. Unul câte unul, își rotiră calotele superioare și emisă bip-uri. Eliberați din brațele de fixare, își părăsiră rackurile și se îndreptară spre ecluza din capătul cabinei – toți, cu excepția celui roșu, care rulă direct într-un perete și se răsturnă, iar câteva piese săriră din el.

R2-ul albastru se opri pentru scurt timp în dreptul său, apoi trecu pe lângă Jar Jar, scoțând un semnal puternic de avertizare care-l făcu pe gungan să tresară înspăimântat.

Pe rând, cei patru R2 intrară în liftul ecluzei, care-i purtă spre exteriorul navei.

Rămas doar cu droidul pe care-l sabotase fără să vrea, Jar Jar Binks gemu disperat.



Obi-Wan tocmai reintrase în cabina de comandă când exploziile pomiră să zgâlțâie nava. Zări drept în față un cuirasat uriaș al Federației Comerciale, trăgând cu toate tunurile. Transportorul regal se cutremura atât de violent, încât fu abătut de la traiectorie. Mâinile înmănușate ale lui Ric erau încordate pe manșe, încercând să revină la direcția inițială.

– Ar trebui să renunțăm, domnule! strigă pilotul către Qui-Gon, care se ținea zdravăn alături de el, privind cuirasatul. Scuturile noastre deflectoare nu vor rezista mult!

– Păstrează cursul! ordonă calm maestrul Jedi și cercetă comenzile. Aveți dispozitive de camuflaj?

– Asta nu-i o navă de război! ripostă Panaka, furios și nervos. N-avem nici un fel de armă, ambasadorule! Suntem un popor non-violent și tocmai de aceea Federația Comercială a avut curajul să ne atace!

Alte explozii zguduiră transportorul nubian, iar ledurile de pe consola de comandă pâlpâiră slab. Se auzi urletul ascutit și pătrunzător al unei alarme. Nava vibră, cu propulsorul oprindu-se o clipă cu un țuit sinistru.

– N-avem arme, repetă Qui-Gon.

Alături de el, Obi-Wan simți greutatea privirii insistente a maestrului. Acesta puse o mână pe umărul lui Ric și-i spuse:

– Armele Federației Comerciale folosesc detectoare cu pulsari. Rotește nava. În felul acesta, le va fi mai dificil să ne localizeze.

Pilotul încuviință din cap, acționează mai multe comutatoare și imprimă navei o rotire lentă. În față, cuirasatul imens acoperi tot

ecranul, apoi imaginea își pierdu focalizarea. Transportorul regal accelerează, gonind spre nava inamică, țâșnind pe lângă turele și amplasamente de tunuri, hangare și stabilizatori, pe un drum presărat cu protuberanțe metalice zimțate și foc de artilerie. Un proiectil laser îi lovi, dintr-un panou explodară jerbe de scântei și fum, iar nava se legănă nesigură. Pentru câteva secunde se rostogoliră lipsiți de control, dar Ric trase cu toată puterea manșa de comandă și fuzelajul dușman se îndepărtă puțin.

– Ceva nu-i în regulă, anunță încetișor pilotul, luptându-se cu direcția și simțind nava tremurând. Au căzut scuturile!

Continuau să se rotească, atât de aproape de cuirasatul Federației, încât tunurile mari ale acestuia erau inutile și numai cele mici mai puteau să tragă în ei. Însă fără scuturi, chiar și un proiectil mic ar fi însemnat un dezastru.

– Trimit echipa de intervenție! strigă Ric și acționează un comutator.

Pe videcran, o trapă se deschise și, unul câte unul, mai mulți droizi astromeci ieșiră pe fuzelajul care își opri complet rotirea. Droizii se mișcau rapid pe blindajul exterior, căutând zonele avariate, în timp ce Ric se străduia să se mențină în umbra cuirasatului, pentru a fi cât de cât protejați.

Se confruntau însă cu altă amenințare. Neavând posibilitatea de a folosi eficient artileria cuirasatului, comanda Federației Comerciale trimise o echipă de navete de vânătoare. Mici, sclipitoare și automate, navele de atac erau alcătuite din compartimente gemene atașate la un cap în formă de săgeată rotunjită. În clipa când ieșiră vuind din hangarele cuirasatului, în compartimente se deschiseră fante lungi prin care se zăreau tunuri laser. Goneau în lungul navei-mamă, căutând transportorul regal. Rapide și manevrabile, nu aveau greutate în a zbura aproape de suprafața cuirasatului și în câteva secunde ajunseră deasupra transportorului, trăgând cu toate tunurile. Ric încerca din rășputeri să găsească adăpost și să mărească viteza. Doi droizi R2 fură pierduți, unul lovit în plin, iar celălalt ca urmare a secționării cablului ce-l lega de transportor.

Pe videcran, R2-ul albastru se străduia să conecteze cablurile ce fuseseră expuse în urma perforării unei plăci din blindaj. Razele laser dansau în jurul lui, dar nu se oprea nici o secundă. Al patrulea droid, care lucra în apropiere, dispăru brusc, într-o minge de foc și schije metalice.

Nu mai rămăsese decât droidul albastru, care continua să repare, în toiul iadului creat de navele de vânătoare ale Federației. Ceva se modifică pe afișajul din cabina de pilotaj și Ric scoase un strigăt de aprobare.

– Au revenit scuturile! Micuțul a reușit!

Împinse cu toată puterea manșele și transportorul țâșni drept înainte, printre cuirasat și navele de vânătoare, lăsând în urmă blocada Federației și planeta Naboo.

R2-ul supraviețuitor se întoarce, rulă în ecluză și dispăru din vedere.

Când ajunseră departe de orice navă a Federației, Ric verifică amănunțit comenzile, evaluând pagubele și încercând să determine avariile. Obi-Wan stătea lângă el, în scaunul copilotului, dându-i o mână de ajutor. În spatele lor, Qui-Gon și Panaka așteptau raportul. Regina și restul nabooenilor fuseseră duși pentru siguranță în alte cabine.

– Nu putem ajunge departe, clătină Ric nesigur din cap. Hiperpropulsia are pierderi.

– Trebuie să asolizăm undeva, aprobă Qui-Gon, ca să reparăm nava. Ce există prin apropiere?

Pilotul tastă afișarea unei hărți stelare și toți se aplecară deasupra monitorului, studiind-o.

– Aici, maestre, observă rapid Obi-Wan singura opțiune posibilă. Tatooine. Este o planetă mică, săracă și izolată. Nu atrage atenția, iar Federația Comercială nu are nave în zonă.

– Cum poți fi așa de sigur? Întrebă rapid Panaka.

– Este controlată de hutti, îl privi Qui-Gon.

– Hutti? tresări alarmat căpitanul.

– Este într-adevăr riscant, admise Obi-Wan, dar nu avem alternativă rezonabilă.

Panaka nu era convins.

– N-o putem duce pe Înălțimea Sa acolo! Hutții sunt gangsteri și stăpâni de sclavi! Dacă află cine este...

– Ar fi totuna cu asolizarea pe o planetă controlată de Federația Comercială, îl întrerupse Qui-Gon, cu excepția faptului că hutții n-o caută pe regină, ceea ce ne oferă un avantaj.

Șeful gărzilor reginei încercă să mai spună ceva, apoi se răzgândi. Inspiră adânc, frustrarea fiindu-i evidentă pe fața netedă și întunecată, apoi se întoarce și plecă.

Qui-Gon îl bătu pe Ric pe umăr și îi spuse:

– Cap compas Tatooine.

Într-o sală de conferințe din nava amiral a Federației Comerciale, Gunray și Haako stăteau la o masă lungă și priveau neliniștiți holograma lui Darth Sidious, aflată în capul mesei. Holograma pâlâia o dată cu mișcărilor mantiei întunecate a lordului Sith, un mozaic de nuanțe complexe pe care neimoidienii nu-l putuseră desluși niciodată.

Lordul Sith nu fusese chemat. Neimoidienii ar fi fost bucuroși dacă el ar fi optat să nu comunice deloc cu ei în ziua aceea. Apăruse

însă din proprie inițiativă, așa cum proceda întotdeauna când lucrurile nu mergeau cum trebuia. Solicitase un raport asupra progresului invaziei, îl ascultase pe Gunray și de atunci nu rostise nici un cuvânt.

– Controlăm toate orașele din nord și din vest, spunea viceregele, și căutăm alte așezări în care rezistența...

– Bine, bine, îl întrerupse brusc Darth Sidious și vocea lui înceată îi trădă nerăbdarea. Ai procedat bine. Mai departe. Elimină toate oficialitățile de rang înalt. Fă-o discret, dar nu scăpa nici una.

Făcu o pauză, după care urmă:

– Ce se aude cu regina Amidala? A semnat tratatul?

Gunray inspiră adânc, apoi expiră încetișor.

– A dispărut, lordul meu. A avut loc o evadare și...

– O evadare? șuieră lordul Sith.

– Un crucișător nubian a spart blocada...

– Cum a scăpat, vicerege?

Gunray privi spre Haako, cerându-i parcă ajutor, dar și însoțitorul său era paralizat de frică.

– Cei doi Jedi, lordul meu. Au ajuns până la ea, au învins escorta...

Darth Sidious se foi în mantia sa ca o felină mare, cu umbre licărind în interiorul glugii care-i ascundea chipul.

– Găsește-o, vicerege! Vreau tratatul semnat!

– Lordul meu, n-am reușit să localizăm nava cu care a fugit, recunosc neimoidianul, care-și dorea în clipele acelea să fie înghițit de podea.

– Cum așa?

– După ce a trecut de blocadă, am încercat s-o urmărim, dar ne-a scăpat! Acum este în afara razei noastre de acțiune...

Darth îi tăie vorba cu o mișcare scurtă a brațului.

– Nu însă și pentru un Sith, șopti el.

Ceva sclipi în spatele hologramei și o siluetă apăru în beznă dinapoia lui Darth Sidious. Gunray îngheță. Era alt Sith. Dar pe când Darth Sidious era o prezență vagă și umbrită, noul Sith avea cu adevărat o înfățișare teribilă. Fața îi era o mască de modele roșii și negre în zigzag, desenele fiindu-i gravate direct pe piele, iar din craniul complet spân se ridicau coarne scurte, încârligate. Ochii galbeni îi fixau pe neimoidieni, sfredelindu-le orice apărări, despuindu-i și apoi ignorându-i ca fiind insignifianți și proști.

– Vicerege, rosti încet Darth Sidious în liniștea care coborâse brusc, acesta este ucenicul meu, lord Darth Maul. El va găsi nava pe care ați pierdut-o.

Gunray înclină încet capul, în semn de supunere, ferindu-și ochii de apariția înfricoșătoare.

– Da, lordul meu.

Holograma pâlpâi și dispăru, lăsând sala de conferință într-o tăcere profundă. Neimoidienii rămaseră imobili, fără măcar a se uita unul la celălalt, cu ochii reptilienii fixați asupra spațiului pe care-l ocupase holograma.

– Lucrurile încep să ne scape de sub control, îndrăzni în cele din urmă Gunray cu glas ascutit și încordat, gândindu-se că planul de sabotare a taxelor impuse rutelor comerciale nu inclusese riscarea propriilor vieți.

Haako reuși să încuviințeze scurt din cap.

– Nu trebuia să fi acceptat târgul acesta. Ce se va-ntâmpla când Jedi ne vor descoperi colaborarea cu lorzii Sith?

Frângându-și mâinile, Gunray nu mai îndrăzni să mai dea nici un răspuns.

La bordul transportorului regal, cei doi Jedi stăteau lângă Panaka și droidul R2, în timp ce căpitanul prezenta reginei raportul asupra evenimentelor survenite în cursul străpungerii blocadei. Înconjurată de cele trei cameriste, cu fața albă încadrată de acoperământul negru pentru cap, Amidala asculta concluziile căpitanului.

– Am avut mare noroc cu droidul acesta, Înălțimea Voastră, arătă Panaka spre astromecul albastru. Este mic, dar excelent construit. Fără nici o îndoială, ne-a salvat nava, ca să nu mai vorbim de viețile noastre.

Amidala înclină din cap, întorcându-și privirea spre droid.

– Acest lucru trebuie lăudat. Care este numărul lui?

Micul droid albastru, ale cărui leduri se aprindeau și se stingeau, pe măsură ce procesa conversația, emise bip-uri și piuituri. Panaka se aplecă și îi curăță o pată mare de pe carcasa metalică, apoi se îndreptă.

– R2-D2, Înălțimea Voastră, spuse el.

Regina întinse o mână albă și ușoară, atingând partea superioară, bombată, a droidului.

– Îți mulțumesc, R2-D2. Ți-ai dovedit loialitatea și curajul. Padmé! porunci ea privind peste umăr.

Una dintre cameriste înaintă. Qui-Gon, care asculta schimbul de cuvinte cu o jumătate de ureche, analizând problemele ce-i puteau aștepta pe Tatooine, observă că era tânăra care susținuse decizia reginei de a pleca de pe Naboo. Se încruntă. Atât doar că nu fusese chiar așa...

– Curăță acest mic droid, i se adresă regina. R2-D2 merită recunoștința noastră. Reveni spre Panaka: Te rog să-ți continui raportul, căpitane.

Panaka aruncă o privire nemulțumită către Jedi.

– Înălțimea Voastră, ne îndreptăm spre o planetă îndepărtată numită Tatooine.

Se opri, nedorind să aprofundeze subiectul.

– Este un sistem aflat în afara influenței Federației Comerciale, interveni prompt Qui-Gon. O dată ajunși acolo, vom putea efectua reparațiile necesare pentru ca să ne continuăm călătoria către Coruscant.

– Înălțimea Voastră, spuse repede Panaka, Tatooine este o planetă foarte periculoasă. Se află sub controlul huttilor, gangsteri și stăpâni de sclavi. Nu sunt de acord cu decizia cavalerilor Jedi de a asoliza acolo.

Regina privi spre Qui-Gon, dar acesta nu șovăi.

– Trebuie să aveți încredere în judecata mea, Înălțimea Voastră!

– Chiar trebuie? întrebă încet Amidala.

Întoarse ochii către cameristele ei, poposind în cele din urmă asupra lui Padmē. Fata nu se clintise de lângă regină, dar păru dintr-o dată că-și amintește de sarcina care i se încredințase. Înclină ușor din cap către Amidala, apoi se îndepărtă, luându-l pe R2-D2.

Regina reveni spre Qui-Gon.

– Suntem în mâinile voastre, vorbi ea.

Jar Jar rămase în cabina de depozitare a droizilor, până când R2-ul supraviețuitor reveni prin ecluză, iar nabooenii veniră și-l luară de acolo. Se părea că nu primiseră nici o dispoziție referitoare la gungan, care fusese pur și simplu ignorat. La început, Jar Jar șovăise la gândul de a se aventura afară, gândindu-se că tânărul Jedi îl avertizase să stea locului și departe de bucluc. Reușise să respecte una dintre cele două cerințe, dar nu era sigur că dorea să-și mai pună pielea la bătaie în continuare.

Finalmente, curiozitatea și neastâmpărul său învinseră. Transportorul își opri mișcarea de rotație, atacul Federației Comerciale încetase, iar sirenele de alarmă se opriseră. Totul era liniștit, așa că gunganul nu vedea nici un motiv pentru care ar fi trebuit să mai rămână vreun minut în cabina micuță.

Drept urmare, crăpă ușa, își strecură ciocul afară și privi împrejur, rotindu-și precaut pedunculii ochilor; nu văzu pe nimeni, așa că decise. Părăsi cabina și porni pe coridoarele navei, alegând un drum care îl îndepărta de cabina de pilotaj – locul unde era de presupus că se aflau Jedi. Se aștepta să i se spună să revină de unde plecase, dar nimeni n o făcu, așa că începu să-și bage nasul peste tot, atent să nu strice ceva, dar fără să se poată abține de la continuarea investigației.

Mergea pe un coridor îngust care urca de la nivelurile inferioare ale transportorului, când, scoțând capul printr-o ușă glisantă, văzu una dintre cameristele reginei care se străduia din răspuțeri să curețe astromecul R2 cu o cârpă.

– Ssalut! strigă Jar Jar.

Camerista și R2 tresăriră amândoi; fata scoase un țipăt slab, iar droidul un bip puternic. Jar Jar sări înapoi, apoi reapăru încet, stânjenit că-i speriase.

– Eusa pare rău, se scuză el. Eusa nusa vrut ssperiat voisa. Da?

– E-n ordine, zâmbi fata. Poți să vii!

Jar Jar se apropie câțiva pași, studiind starea droidului.

– Eusa găssit un bidon ulei acolo. Tusa nevoie?

– Da, m-ar ajuta, încuviință fata, mititelul ăsta e într-un hal fără de hal.

Gunganul se întoarse dincolo de ușă, bâjbâi puțin, apoi găsi bidonul de ulei și-l aduse fetei.

– Asssta ajută?

– Mulțumesc, spuse ea.

Deschise bidonul, turnă puțin ulei pe cârpă și începu să frece calota emisferică a droidului.

– Eusa Jar Jar Binkss, spuse gunganul după câteva clipe, încercând să continue conversația.

Îi plăcea această tânără nabooeană.

– Eu mă numesc Padmē, răspunse camerista, și sunt în slujba Maiestății Sale, regina Amidala. Iar acesta este R2-D2. Șterse o pată neagră de pe suportul droidului. Ești gungan, nu-i așa?

Jar Jar încuviință din cap și urechile mari îi flutură pe lângă gât.

– Cum ai ajuns aici, cu noi?

– Eusa ezact nusa sstiu, răspunse Jar Jar după un scurt moment de gândire. Început zi bine, eusa mâncat. Apoi, bum! Mecanissși pessste tot, zboară, caută... Eusa frică multă. Apoi Jedi aleargă, eusa apucă Quiggon, mecanissși trecut pessste, apoi merss jos în lac Otoh Gunga, Boss Nass...

Se opri, nemaștiind cum să continue. Padmē dădea din cap încurajator. R2-D2 emise un bip.

– Cam asssta. Până eusa dau seama, bum! Eusa aici. Se așeză pe vine și ridică din umeri: Eusa foarte, foarte frică.

Se uita când la fată, când la droid. Padmē îi zâmbi din nou, R2-D2 scoase alt bip, și Jar Jar se simți mai bine.

În cabina de comandă, Ric îndrepta nava spre o planetă mare și galbenă care creștea treptat pe videcran, pe măsură ce se apropiau de suprafața ei. În spatele pilotului, cei doi Jedi și Panaka priveau hărțile afișate pe monitoare.

– Tatooine, confirmă Obi-Wan fără a se adresa cuiva în particular.

Ric indică una dintre hărți.

– Acolo este o așezare unde ar trebui să găsim ceea ce ne trebuie... un astroport, sau cel puțin așa pare. Mos Espa.

Îi privi pe Jedi.

– Asolizează în afara orașului, ordonă Qui-Gon. Nu dorim să atragem atenția.

Pilotul înclină din cap și începu să manevreze transportorul. După câteva minute, pătrunseră în atmosfera planetei și se apropiară de un deșert de unde se putea zări orașul. Transportorul coborî într-un nor de praf și rămase stabil pe suportii de asolizare. În depărtare, Mos Espa sclipea slab, cu imaginea tremurând în căldura amiezii.

Qui-Gon își trimise ucenicul să demonteze hiperpropulsia și pe Panaka s-o anunțe pe regină că asolizaseră. Decisese să meargă singur în astroport și ieși din cabină pentru a-și schimba hainele, când dădu peste Jar Jar Binks, Padmé, camerista reginei, și micuțul R2.

Încetini pasul, gândindu-se că ar fi fost băător la ochi, dacă apărea singur în oraș.

– Jar Jar, spuse în cele din urmă. Pregătește-te. Mă însoțești, împreună cu droidul.

Își continuă apoi mersul, fără să privească înapoi. Gunganul se holbă după el, la început neîncredător, apoi îngrozit. Înainte de a-și fi revenit în fire, maestrul Jedi dispăruse din vedere. Văitându-se disperat, îl urmă, dar în cabina principală dădu peste Obi-Wan, care scotea hiperpropulsia din măruntaiele navei.

– Obi-Uan, domnule! icni Jar Jar, aruncându-se în genunchi în fața tânărului Jedi. Rog, eusa nusa merg cu Quiggon!

În sinea sa, Obi-Wan era de aceeași părere, dar știa când să-și țină gura.

– Îmi pare rău, însă Qui-Gon are dreptate. Este un astroport și centru de negoț multinațional. Însoțindu-l, el va bate mai puțin la ochi. Cel puțin așa sper, adăugă încruntat pentru sine, revenind cu atenția asupra hiperpropulsiei.

Jar Jar se ridică și se împletici neconsolat spre R2-D2, cu o grimasă de semnare evidentă. Astromecul îl întâmpină cu un bip de simpatie, urmat de o serie de clic-uri de încurajare.

Qui-Gon reapăru, îmbrăcat ca fermier, cu tunică, jambiere și poncho. Trecu pe lângă Jar Jar și R2-D2, îndreptându-se spre Obi-Wan, care studia hiperpropulsia.

– Ce ai descoperit?

Chipul celui alt se înnegură.

– Generatorul este ars. Ne trebuie unul nou.

– Bănuisem eu.

Maestrul Jedi îngenunche lângă ucenic.

– Nu putem risca să luăm legătura cu Coruscant – suntem prea departe, aproape de marginea Galaxiei. Am putea fi interceptați și astfel ne-ar descoperi poziția. Va trebui să ne descurcăm singuri. Coborî vocea și continuă în șoaptă: Nu lăsa pe nimeni să efectueze nici o transmisie în absența mea. Fii atent, Obi-Wan! Simt o perturbare a Forței.

Ochii tânărului se ridicară, întâlnindu-se cu ai săi.

– O simt și eu, maestre. Voi fi atent.

Qui-Gon se sculă, îi luă pe Jar Jar și pe R2-D2, și coborâră rampa, pe solul planetei. Nisipul se întindea în toate direcțiile, întrerupt numai de formațiuni masive de roci și de contururile îndepărtate ale acoperișurilor din Mos Espa, profilate deasupra orizontului. Sorii ce dăduseră viață planetei ardeau cu atâta ferocitate, încât păreau că doresc să ia înapoi viața aceea. Căldura se înălța din sol într-un val tremurător, iar aerul uscat absorbea orice umiditate din gât și din nări.

Jar Jar se uită în sus, rotind ochii pedunculari, iar chipul său terminat prin ciocul de amfibie se strâmbă mânios.

– Ssoare assta crimă la piele gungan, murmură el.

La semnul lui Qui-Gon, porniră la drum. O caravană ciudată de animale și călăreți, căruțe și sâni apărură la orizont, ca un miraj tremurător, amenințând parcă să se evapore cât ai clipi. Jar Jar mai bodogăni ceva, dar nimeni nu-i dădea atenție.

Nu se îndepărtaseră prea mult, când un strigăt îi făcu să se întoarcă. Dinspre transportor, două siluete se grăbeau după ei. Când se apropiară, Qui-Gon îi desluși pe Panaka și pe una dintre cameristele reginei, îmbrăcată în veșmânt țărănesc grosolan. Cu o încruntătură întipărită pe chipul său leonin, se opri și-i așteptă.

Panaka transpirase.

– Înălțimea Sa îți ordonă să iei și camerista cu tine. Dorește ca Padmé să-i prezinte propriul ei raport despre...

– Ajunge cu ordinele Înălțimii Sale pe ziua de azi, căpitane! îl întrerupse Qui-Gon, clătinând din cap în semn de refuz. Mos Espa nu va fi un loc plăcut pentru...

– Regina dorește acest lucru, îl întrerupse la rândul său Panaka, furios și hotărât. Nu acceptă nici un refuz. Dorește să afle cât mai multe despre această planetă.

Padmé făcu un pas înainte și ochii ei negri se întâlniră cu ai lui Qui-Gon.

– Am fost instruită în artele autoapărării. Cunosc multe graiuri și nu-mi este teamă. Pot să am grijă singură de mine însămi.

Panaka suspină, uitându-se peste umăr spre transportor.

– Nu mă face să mă-ntorc și să-i spun că refuzi.

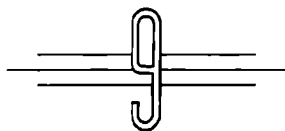
Qui-Gon ezită, decis să procedeze exact așa. Apoi o privi din nou pe Padmé, văzu puterea în ochii ei și se răzgândi. Putea să-i fie de folos. Împreună cu o fată, ar fi lăsat impresia unei familii în tranzit și ar fi fost mai puțin agresivi.

– Nu am vreme acum să ne certăm pe această temă, căpitane, încuviință el din cap. Continuu să cred că nu-i o idee bună, dar fata poate să vină.

Se uită din nou la Padmé și o avertiză:

– Să nu te-ndepărtezi de mine!

Porni iarăși la drum, urmat de ceilalți. Panaka răsuflă ușurat și rămase locului, privind micul alai, format acum din Jedi, cameristă, gungan și astromec îndreptându-se prin zăpușeală spre Mos Espa.



Înainte de amiezii, grupul condus de Qui-Gon ajunsese în Mos Espa și-și croi drum spre centrul astroportului. Mos Espa era o așezare mare și întinsă, cu aspectul unui șarpe noduros, care se ascunsese în nisip pentru a scăpa de arșiță. Clădirile aveau domuri și ziduri groase, circulare, care să le protejeze de soare, iar tarabele și magazinele prelungeau copertine și verande pentru a oferi puțină umbră vânzătorilor. Străzile erau largi și ticsite cu creaturi de toate formele și mărimile, cele mai multe provenite din afara planetei. Unele călăreau eopi adaptați la viața în deșert. Banthe domesticate, masive și încornorate, și dewbackuri greoaie trăgeau căruțe, sănii și remorci pe roți, alături de camioane mecanizate, într-un amalgam de negoț desfășurat între astroporturile mici de pe Tatooine și planetele altor sisteme stelare.

Qui-Gon era cu ochii în patru. Zărise rodieni, dugi și alte rase ale căror obiective erau întotdeauna îndoielnice. Majoritatea celor pe lângă care treceau nu le acorda însă nici o atenție. Unul-doi trecători aruncară o privire după Jar Jar, dar îl ignorară imediat după ce-și făcură o impresie despre el. Ca grup, se încadrau destul de bine în mediul acela. Existau atâtea combinații de ființe din toate speciile, încât apariția alteia nu însemna practic nimic.

– Tatooine este patria lui Jabba, huttul care controlează grosul contrabandei, pirateria și exploatarea sclavilor – principalele surse de bogăție ale planetei, explică Qui-Gon care fusese pe Tatooine cu ani în urmă. Jabba controlează astroporturile și toate așezările și zonele populate. Deșertul aparține însă gunoierilor jawa, care colectează tot ce poate fi vândut sau dat la schimb, și tuskenilor, care duc o viață nomadă și se simt îndreptățiți să fure de la oricine.

Maestrul Jedi își păstra vocea joasă și tonul conversațional. Padme pășea tăcută alături de el, privind atentă în toate direcțiile. Speedere treceau întruna pe lângă ei, iar droizi de toate mărimile trudeau în slujba localnicilor îmbrăcați în straie pentru deșert.

– La marginea orașului, există ferme care profită de climatul planetei. Majoritatea se bazează pe colectarea umidității și sunt conduse de străini de planetă, care nu fac parte din triburile indigene și n-au legături cu hutții. Este un loc violent și periculos, iar mulți îl evită. Puținele lui astroporturi au devenit un adevărat rai pentru cei care nu doresc să fie găsiți.

– Ca noi, de exemplu, îi aruncă o privire Padme.

Pe strada largă cobora o pereche de banthe domesticite, animale miștoase care trăgeau un tren de sănii încărcat cu blocuri de piatră și traverse metalice. Capetele încornorate ale banthelor se legănau parcă moțâind, iar tălpile lor cu pernuțe stârneau norișori de nisip și de praf la fiecare pas greoi. În prima sanie, conducătorul atelajului ațipise, neînsemnat în umbra blocurilor transportate.

Jar Jar Binks stătea cât putea mai aproape de Jedi și de fată, cu ochii rotindu-i-se când la stânga, când la dreapta, astfel încât capul îi părea gata să se desprindă de pe umeri. Nimic din cele ce vedea nu-i erau familiare sau plăcute. Trecătorii îl priveau cu răutate. Ochi încruntați îl măsurau pentru treburi la care ar fi preferat să nici nu se gândească. În cazul cel mai fericit, privirile erau iscoditoare, iar în cazul cel mai neplăcut, neprietenoase. Gunganului nu-i plăcea orașul și ar fi dorit să fie oriunde altundeva.

– E foarte primejdios. Înghiți cu greu nodul din gât, provocat nu numai de căldura sufocantă, ci și de teamă: Nusa nimic bun aici.

Neatent, pași într-o baltă cu nămol urât mirositor și se afundă până la gleznă.

– Oh, oh! Caca!

R2-D2 rula lângă el bucuros, ciripind într-un efort zadarnic de a-l convinge că totul era în regulă.

Străbătură strada principală a astroportului și cotiră pe o străduță laterală, ce ducea într-o piațetă înconjurată de dughene cu piese vechi, demontate din epave. Qui-Gon privi maldărele de componente pentru motoare, console de comandă și cipuri de comunicații recuperate din nave spațiale și speedere.

– Să încercăm întâi la un negustor mai mic, spuse el arătând spre o prăvălie, în curtea căreia se zărea un morman imens de transportoare vechi și componente.

Pătrunseră pe ușa joasă și fură întâmpinați de o creatură albăstruie și dolofană, care zbura prin fața lor ca o sondă automată scăpată de

sub control, cu aripile miciuțe bânâind atît de rapid, încât abia puteau fi văzute.

– *Hi chubba da nago?* lătră el cu voce guturală, întrebându-i ce treabă aveau acolo.

„Un toydarian”, își spuse Qui-Gon. Nu cunoștea prea multe despre rasa aceea.

– Am nevoie de piese pentru un nubian tip J-327.

Toydarianul străluci de încântare, iar trompa lui reticulară se încovoie deasupra gurii cu colți proeminenți și emise plescăituri ciudate.

– Ah, da! Nubian! Avem multe din astea.

Ochii bulbucăți și ageri trecură de la unul la altul, oprindu-se asupra lui Jar Jar.

– Ce-i ăsta?

Gunganul se ascunse temător în spatele lui Qui-Gon.

– Ne poți ajuta sau nu?

– Mă puteți plăti sau nu? Asta-i întrebarea!

Toydarianul își încrucișase sfidător brațele albastre și slăbănoage peste trunchiul rotund, privindu-i cu dispreț.

– Ce piese dorești, fermierule?

– Droidul meu are o listă cu ceea ce ne trebuie, zise Qui-Gon și privi spre R2-D2.

Plutind în continuare chiar în fața nasului lui Qui-Gon, toydarianul strigă peste umăr.

– *Peedunkel! Naba dee unko!*

Un băiat micuț și zburlit apăru în fugă din curtea cu piese și se opri nesigur în fața lor. Hainele îi erau zdrențuite și murdare, și purta expresia cuiva îngrijorat să nu să mănânce o chelfăneală. Tresări când toydarianul se retrase și ridică un braț, în semn de avertisment.

– De ce a durat atâta?

– *Mel tass cho-pas kee*, răspunse băiatul imediat, examinându-i pe nou-veniți cu o privire rapidă a ochilor albaștri. Curățam containerele, cum...

– *Chut-chut!* ridică mânios mâinile toydarianul. Las-acum containerele! Supraveghează prăvălia! Trebuie să vând ceva!

Se întoarse spre clienții săi.

– Vino-n curtea din spate. Acolo găsești tot ce-ți trebuie.

Țâșni ca o săgeată spre curtea de depozitare, făcându-i nerăbdător semn cu mâna lui Qui-Gon. Maestrul Jedi îl urmă, cu R2-D2 rulând după el. Jar Jar se apropie de un raft și ridică o bucată de metal cu o formă tare curioasă, întrebându-se ce putea fi.

– N-atinge nimic! spuse peste umăr Qui-Gon, cu voce apăsată.

Gunganul puse obiectul la loc, dar, după ce Qui-Gon se îndepărtă, scoase limba după el, sfidător. Când maestrul Jedi dispăru din vedere, ridică din nou obiectul ciudat.

Anakin nu-și putea dezlipi ochii de la fată. O observase din clipa în care cei patru intraseră, chiar înainte ca negustorul să fi spus ceva, și de atunci nu se putuse opri să n-o privească neconținut. Abia dacă auzise porunca lui Watto, să păzească prăvălia. Și abia dacă observase creatura ciudată care intrase o dată cu fata și care scotocea acum prin rafturi și containere. Chiar și după ce fata observase că Anakin se holba la ea, băiatul tot nu se putuse opri.

Se cocoșă pe un spațiu gol de pe tejghea și trase cu ochii spre fată, prefăcându-se preocupat de curățarea bateriei unui transmițător. Fu acum rândul ei să-l cerceteze, stânjeneala transformându-se în curiozitate. Era scundă și subțire, cu păr șaten lung și împletit, ochi căprui și o față pe care băiatul o considera atât de frumoasă, încât n-o putea compara cu nimic. Purta veșminte țărănești grosolane, dar părea perfect stăpână pe sine.

Îi surâse amuzată și băiatul se simți topindu-se, zăpăcit și mirat. Trase adânc aer în piept și o întrebă încet:

– Ești un înger?

Fata îl privi nedumerită.

– Poftim?

– Un înger, se îndreptă puțin Anakin. Îngerii trăiesc, mi se pare, pe sateliții lui Iego. Sunt ființele cele mai frumoase din Univers. Sunt buni și blânzi, și atât de frumoși încât îi fac până și pe cei mai cruzi pirăți spațiali să plângă ca niște copii.

– N-am auzit niciodată de îngeri, îl privi ea încurcată.

– Sunt sigur că ești un înger, insistă Anakin. Poate că nu știi încă.

– Ești un băiețel ciudat, zâmbi din nou fata. Cum de știi atât de multe?

Anakin surâse și el, apoi ridică din umeri.

– Îi ascult pe toți negustorii și piloții care vin aici. Aruncă o privire spre curte: și eu sunt pilot, să știi, și-ntr-o zi voi zbura departe de locul ăsta.

Fata se apropie de un capăt al tejghelei, se uită în jur, apoi reveni la băiat.

– Ești demult aici?

– De când eram mititel... de la trei ani, cred. Eu și mama am fost vânduți huttei Gardulla, care ne-a pierdut într-un pariu la curse, în favoarea lui Watto. Cred că Watto este un stăpân mult mai bun.

Fata se uită la el stupefiată.

– Ești sclav?

Felul în care rostise cuvântul îl făcu pe Anakin să se simtă rușinat și mânios în același timp. O privi sfidător:

– Sunt o persoană!

– Iartă-mă, spuse ea repede, părând tulburată și stânjenită. Cred că n-am înțeles toate lucrurile. Este o planetă necunoscută pentru mine.

Anakin o cercetă atent o clipă, gândindu-se la alte lucruri, și dorind să i le spună pe toate.

– Și tu ești o fată necunoscută pentru mine, se trezi rostind și sări de pe tejghea. Numele meu este Anakin Skywalker.

– Padme Naberrie, zise fata trecându-și mâna prin păr.

Făptura ciudată care o însoțise pe Padmé ajunsese în partea din față a prăvăliei și se aplecase peste un droid mic, cu nas proeminent. Curioasă, îi apăsă nasul cu un deget. Instantaneu, brațele metalice ale droidului porniră să se miște în toate părțile. Servomotoarele bâzâiră și țiuiră, după care droidul tresări și începu să înainteze. Însoțitorul ciudat al fetei porni după el, gemând înspăimântat, prinzându-l și încercând să-l oprească, dar droidul își continua marșul prin prăvălie, dărâmând toate obiectele cu care intra în contact.

– Apasă-l pe nas! strigă Anakin, care nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

Făptura se conformă și lovi cu disperare nasul droidului. Mașinăria se opri imediat, brațele și picioarele se retraseră în orificiile lor, servomotoarele amuțiră și droidul rămase nemișcat. Anakin și Padmé râdeau amândoi acum, iar râsetele lor sporiră când văzură expresia de pe chipul prelung al nefericitei făpturi.

Anakin se uită la Padmé și fata îi întoarse privirea. Râsetele lor se stinseră treptat. Fata ridică din nou mâna spre păr, dar nu-și feri ochii.

– Am să mă-nsor cu tine, vorbi brusc băiatul.

După un moment de tăcere, ea începu să râdă din nou, cu un sunet melodios care nu-l deranja deloc pe Anakin. Însoțitorul ei dădu ochii peste cap.

– Vorbesc serios, insistă Anakin.

– Chiar că ești ciudat, spuse Padmé și râsul i se stinse. De ce spui asta?

El șovăi.

– Probabil pentru că așa cred...

Zâmbetul ei era strălucitor.

– Ei bine, mi-e teamă că nu mă pot căsători cu tine...

Făcu o pauză, încercând să-și amintească numele lui.

– Anakin.

– Anakin, încuviință fata din cap. Ești doar un băiețel.

Privirea lui o fixă insistent.

– Dar nu voi fi mereu, zise el încet.

* * *

În curtea-depozit, Watto studia ecranul memoriei portabile pe care o ținea într-o mână și căuta înregistrările din inventar. Cu brațele încrucișate în poncho, Qui-Gon aștepta răbdător, alături de R2-D2.

– Aha, l-am găsit! Un generator de hiperpropulsie T-14!

Aripile toydarianului fâlfâiră nebunește, planând în fața maestrului Jedi; bătu în ecran cu un deget noduros:

– Ai noroc. Sunt singurul din Mos Espa care are așa ceva. Dar ai putea la fel de bine să-ți cumperi o navă nouă – ar fi mai ieftin. Apropo de asta, cum vei plăti, fermierule?

Qui-Gon se gândi.

– Am 20 000 de datari republicani...

– Credite republicane? explodează dezgustat Watto. Creditele republicane nu-s recunoscute aici! N-ai altceva mai bun, de valoare?

Maestrul Jedi clătină din cap.

– Nu am nimic altceva. Ridică o mână și o trecu prin fața toydarianului: Dar creditele sunt foarte bune.

– Nu, nu sunt! ripostă Watto, bâzâind furios.

Qui-Gon se încruntă și trecu din nou mâna prin fața creaturii albastre, aducând toată forța puterii sale Jedi de convingere.

– Creditele sunt bune, repetă el.

– Ba nu sunt! pufni Watto. Ce crezi că faci, de-ți tot fluturi mâna aia? Te-oi credea vreun Jedi cumva? Ha! Eu sunt toydarian! Șmecheriile minții nu țin la mine, numai banii! N-ai bani, n-ai piese, nu facem nici un târg! și nimeni nu mai are un generator de hiperpropulsie T-14, pot să te asigur de asta!

Umilit, Qui-Gon reveni spre dugheană, urmat de R2-D2. Toydarianul strigă după el să se întoarcă atunci când va avea ceva de valoare și-l ocări în continuare pentru că încercase să-i bage pe gât credite republicane. Maestrul Jedi reintră în prăvălie, exact în momentul în care Jar Jar scotea o piesă dintr-o stivă uriașă, năruind cu zgomot întregul aranjament. Eforturile lui de a repara accidentul nu reușiră decât să dărâme alt raft.

Băiatul și camerista erau adânciți în discuție și nu-i acordau nici o atenție gunganului.

– Plecăm, o anunță Qui-Gon pe fată, îndreptându-se spre ușa prăvăliei, cu R2-D2 rulând înapoia lui.

Jar Jar îl urmă repede, nerăbdător să scape din haosul pe care-l provocase. Padmé zâmbi cald spre băiat.

– Mă bucur că te-am întâlnit, Anakin, spuse ea și dispăru după cei trei.

- Și eu mă bucur, strigă băiatul cu o reținere evidentă în glas.
Watto apăru din curtea din spate, scuturând dezgustat din cap.
– Străinii aștia! Cred că dacă trăim atât de departe de restul lumii, noi nu știm nimic!
– Mie mi s-au părut destul de drăguți, spuse Anakin continuând să privească lung după Padmé.
Watto fornăi și zbură drept în fața lui.
– Curăță mizeria asta și pe urmă poți să pleci acasă!
Anakin se luminează, pe chip îi înflori un zâmbet și se puse repede pe treabă.

Qui-Gon își conduse tovarășii prin piațeta prăvăliilor cu piese de schimb, spre strada principală. Intr-un loc în care două clădiri formau o nișă ferită, maestrul Jedi îi împinse pe toți înăuntru, ascunzându-i vederii celor de pe stradă, și scoase comunicatorul de sub poncho. Padmé și R2-D2 așteptară liniștiți, dar Jar Jar se învârtea prin spațiul îngust ca și cum ar fi fost închis în cușcă, privind nervos strada aglomerată.

Când Obi-Wan răspunse, Qui-Gon îl puse rapid în temă cu situația.

– Ești sigur că n-a mai rămas nimic de valoare la bord? Întrebă el în cele din urmă.

După o pauză, ucenicul îi răspunse:

– Câteva containere cu alimente, garderoba reginei, poate și câteva bijuterii. Insuficient pentru un troc. Nu acoperă suma necesară.

– Bine, se încruntă Qui-Gon. Sunt sigur că vom găsi altă soluție. Te voi ține la curent.

Strecură comunicatorul sub poncho și le făcu semn celorlalți. Se îndreptă din nou spre stradă, când Jar Jar îl prinse de braț.

– Nusa, îl imploră gunganul. Aici trăiesc nebuni. Noisa prădați și bumbăciți!

– Nu cred, oftă Qui-Gon eliberându-se din strânsoare. N-avem nimic de valoare. Tocmai asta-i problema noastră.

Porniră din nou pe stradă. Qui-Gon încerca să se gândească ce ar mai fi de făcut, Padmé și R2-D2 țineau aproape și-și croiau drum prin mulțime, dar Jar Jar rămase treptat în urmă, distras de imaginile și aromele ciudate. Treceau pe lângă un local în aer liber ale cărui mese erau ocupate de o adunătură de extraterestri feroși, printre care un dug care susținea sus și tare meritele curselor de atașe. Jar Jar zori să-și ajungă tovarășii, însă văzu un șirag de broaște atârinate pe o sârmă în fața unui chioșc. Gunganul încetini, simțind cum i se face gura apă. Nu mai mâncase de ceva vreme. Se uită atent în jur, să nu fie văzut de cineva, apoi își derula limba lungă și înghiți una dintre broaște, care-i dispăru fulgerător în gură.

Din nefericire, rămase legată de sârmă, așa că Jar Jar încremeni, cu firul ieșindu-i din gură, fără să poată face o mișcare.

Vânzătorul se grăbi să iasă din chioșc.

– Hei, asta face șapte truguți!

Jar Jar privi alarmat în lungul străzii după însoțitorii săi, care dispăruseră deja din vedere. În disperare de cauză, dădu drumul broaștei, care țâșni din gura lui ca dintr-o praștie, legănându-se la capătul sârmei întinse. Bălăngănindu-se în toate părțile, se desprinse în cele din urmă și căzu exact în farfuria dugului, împroșcându-l cu lichid lipicios.

Dugul slăbănog țâșni în picioare furios, observându-l pe nefericitul Jar Jar care încerca să se depărteze de vânzătorul de broaște. Sărind peste masă și aterizând pe toate patru membrele, ajunse într-o clipă lângă gungan și-l înșfacă de gât.

– *Chubba!* Hei, tu! mârâi dugul prin botul său acoperit cu franjuri carnoși, cu antenele zburlite și mandibulele scrâșnind. Asta-i a ta?

Împinse broasca amenințător în nasul gunganului. Jar Jar nu putea rosti nici un cuvânt. Încerca din răspuțuri să se elibereze și să respire. Ochii i se roteau disperați, căutând un ajutor inexistent. Alte făpturi îl înconjură, printre care și câțiva rodieni. Dugul îl zvârli pe Jar Jar pe jos, răcnind și aplecându-se deasupra lui. Disperat, gunganul încercă să se strecoare printre cei adunați.

– Nusa, nusa, se tângui el căutând o porțiță de scăpare. De ce mereu eusa?

– Pentru că ți-e frică, îi răspunse calm o voce.

Anakin își făcu loc prin mulțime, ajungând lângă dug. Deloc speriat de acesta sau de mulțimea care îi privea cu ochi răi, băiatul se uită direct spre dug.

– *Chess ko*, Sebulba! spuse el. Ai grijă. E un tip cu multe relații.

Sebulba se întoarse spre băiat și fața lui firoasă se strâmbă disprețuitor când îl zări.

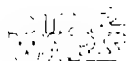
– *Tooney rana dunko, shag?* se rățoi el, cerându-i băiatului să explice ce vruse să spună.

Anakin ridică din umeri.

– Are relații, ți-am spus-o clar. (Ochii lui albaștri îl fixau pe dug și observă o undă de teamă.) Relații foarte mari, Sebulba. N-aș vrea să te văd bucățele înaintea să te-nving în următoarea cursă.

– *Neek me chawa!* scuipea mânios dugul. La următoarea cursă, s-a sfârșit cu tine, băiete, *vermo!* Gesticulă violent: *Uto notu wo shag!* Dacă n-ai fi sclav, te-aș face praf chiar acum!

Aruncând o ultimă privire spre Jar Jar, care tremura îngrozit, reveni alături de însoțitorii săi la mesele cu mâncare și băutură. Anakin se uită după dug.



– Da, ar fi jale dacă ar trebui să plătești pentru mine, șopti el.

Îl ajuta pe Jar Jar să se ridice în picioare, când Qui-Gon, Padme și R2-D2, care observaseră în cele din urmă dispariția gunganului, reapărură grăbiți din mulțime.

– Salut! îi întâmpină băiatul, bucuros s-o revadă pe Padmé atât de curând. Prietenul vostru era să fie bătut măr. S-a luat la hartă cu un dug. Un dug foarte periculos.

– Nusa, nusa, repetă gunganul umilit, scuturându-se de praf și de nisip. Eusa nusa pot ssufăr lupta. Ultimul lucru vrut de mesa!

Qui-Gon îl inspectă cu atenție, privi în jur și-l luă de braț.

– Oricum, băiatul te-a salvat de la o chelfăneală. Ai tu înclinația asta, să cauți mereu bucluc. După aceea, înclină încet din cap înspre Anakin: Mulțumesc, tinere prieten.

Padme îi oferi și ea un zâmbet cald, iar băiatul se simți roșind de mândrie.

– Eusa nusa făcut nimic! insistă Jar Jar, încercând în continuare să se apere și gesticulând aprig.

– Ți-a fost frică, îi spuse băiatul privindu-l solemn. Frica îi atrage pe cei lași. Sebulba încerca să-și depășească frica, zdrobindu-te pe tine. Înclină din cap spre gungan: ți-ar fi de folos să te temi mai puțin.

– Asta merge la tine? întrebă Padmé sceptic și-i aruncă o privire ironică.

Anakin zâmbi și ridică din umeri.

– Merge... până la un punct.

Doritor să rămână cât mai mult alături de fată, convinse grupul să-l urmeze până la un stand de fructe – o copertină ponosită aruncată peste un cadru format din câțiva stâlpi înclinați și șubrezi. Lăzile cu fructe viu colorate erau aranjate pe stelajul aplecat spre stradă, pentru a fi mai vizibile. O bătrână cu piele zbârcită, cocârjată și cu păr cărunt, îmbrăcată în haine modeste, uzate și peticite, se ridică de pe un scăunel pentru a-i întâmpina.

– Cum te simți azi, Jira? o întrebă Anakin, îmbrățișând-o.

Bătrâna zâmbi.

– Căldura nu mi-a făcut niciodată bine, Annie.

– Știi ceva? spuse repede băiatul luminându-se la chip. Am găsit climatizorul pe care-l căutam. E cam stricat, dar am să-l repar cât de curând, îți promit. O să-ți fie de folos.

Jira îi mângâie obrazul trandafiriu cu mâna ei zbârcită și zâmbi larg:

– Ești un băiat cumsecade, Annie.

El strânse din umeri, ignorând complimentul, și începu să examineze fructele expuse.

– Iau patru palii, Jira. Privind încântat spre Padmé, adăugă: Sunt sigur c-o să-ți placă.

Băgă mâna în buzunar după truguții pe care-i economisise, dar, când îi scoase să-i plătească Jirei, scăpă unul pe jos. Fermierul de lângă el se aplecă să-l ridice și, în clipa aceea, ponchoul i se desfăcu atât cât Anakin să vadă sabia de lumină de la cingătoare.

Ochii băiatului se făcură cât cepele, dar își ascunse surprinderea concentrându-se asupra monedelor. Descoperi că avea numai trei.

– Hopa, credeam c-am mai multe, zise el. Lasă, dă-mi numai trei, Jira. Oricum nu-mi era foame.

Bătrâna întinse paliile lui Qui-Gon, Padmé și Jar Jar, și luă banii de la Anakin. O pală de vânt străbătu strada, zgâlțâind stâlpii standului și umflând copertina. A doua pală ridică praful și-l împrăștie în toate direcțiile.

Jira își frecă brațele cu mâinile noduroase.

– Cerule, cât mă dor oasele. Vine furtuna, Annie. Du-te repede acasă.

Vântul izbucni în rafale puternice, care ridicau în văzduh nisipul și gunoaiile de pe stradă. Anakin privi spre cer, apoi spre Qui-Gon.

– Aveți adăpost? întrebă el.

Maestrul Jedi încuviință din cap.

– Ne ducem la nava noastră. Îți mulțumesc din nou, tinere prieten, pentru...

– E departe? îl întrerupse grăbit băiatul.

În jurul lor, vânzătorii închideau ușile și ferestrele magazinelor, cărând mărfurile înăuntru și aruncând prelate peste lăzi și vitrine.

– La marginea orașului, răspunse Padmé, întorcându-se cu spatele spre rafalele înțepătoare de nisip.

Anakin o prinse iute de mână și o trase după el.

– N-o s-ajungeți la timp. Furtunile de nisip sunt foarte periculoase. Veniți cu mine. Puteți aștepta să se potolească la mine acasă. Nu-i departe, și mama n-o să aibă nimic împotrivă. Haideți, repede!

Cu vântul urlând în jur și cu văzduhul plin de nisip, Anakin își luă rămas bun de la Jira, și-i conduse pe cei patru în goană pe stradă.

La marginea lui Mos Espa, Obi-Wan stătea lângă botul transportorului când vântul începu să sufle cu putere, fluturându-i mantia și brăzdând întinderea deșertului. Ochii lui neliniștiți căutau în depărtare, acolo unde astroportul începuse să dispară în spatele cortinei de nisip. Se întoarse, auzindu-l pe Panaka care coborî rampa transportorului, pentru a i se alătura.

– Furtuna o să-i întârzie, observă Obi-Wan îngrijorat.

Panaka încuviință din cap.

– Pare destul de serioasă. Mai bine am închide nava înainte să se întetească.

Comunicatorul căpitanului piui și Panaka îl scoase de la centură.

– Da?

– Mesaj de acasă, se auzi vocea lui Ric.

Panaka și Obi-Wan schimbă o privire.

– Venim imediat, răspunse căpitanul.

Urcară rapid rampa, etanșând-o în urma lor. Mesajul fusese primit în cabina reginei. Îndrumați de Olie, o găsiră pe Amidala și cameristele ei, Eirtae și Rabé, privind holograma lui Bibble care pâlpâia slab într-un colț al încăperii, vocea guvernatorului întrerupându-se în timpul transmisiei.

– ...tăiat orice aprovizionare până la revenirea voastră... rata deceselor crește, catastrofic... trebuie să facem cum vor ei, Înălțimea Voastră...

Imaginea și vocea lui Bibble se estompară, apoi reveniră.

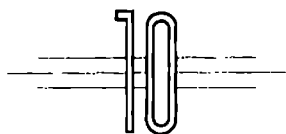
– Vă rog, vă implor, spuneți-ne ce să facem! Dacă mă puteți auzi, Înălțimea Voastră, trebuie să mă contactați...

Transmisiunea pâlpâi și se întrerupse. Vocea guvernatorului lăsa locul tăcerii. Regina stătea nemișcată, privind spre locul gol acum, cu îngrijorarea vizibilă pe fața ei netedă. Mâinile i se frământau în poală, trădând o nervozitate pe care nu mai reușea s-o ascundă.

Privirea i se întoarse spre Obi-Wan, iar acesta clătină iute din cap.

– Este o capcană, Înălțimea Voastră. Nu răspundeți, nu transmiteți nimic!

Amidala se uită la el, nesigură preț de o clipă, apoi înclină din cap, semn că a înțeles. Obi-Wan părăsi încăperea fără un cuvânt, sperând din toată inima că luase decizia corectă.



Furtuna de nisip se dezlănțuise pe străzile din Mos Espa într-un vârtej orbitor și sufocant, care trăgea cu o forță nebănuită de haine și de părțile expuse ale pielii. Anakin ținea strâns mâna lui Padmé, ca să n-o piardă, iar fermierul, ființa amfibie și R2-D2 îi urmau, străduindu-se să ajungă în timp la locuința băiatului din cartierul sclavilor. Alți localnici și străini de planetă treceau pe lângă ei, angajați în tentative similare, cu capetele plecate, fețele acoperite și corpurile parcă gârbovite de vârstă. Undeva în depărtare un eopie urla îngrozit. Lumina căpătase o nuanță ciudată, gălbui-cenușiu, filtrată prin nisip și pietricele, iar clădirile dispăruseră sub o pâclă profundă și impenetrabilă.

Deși se lupta din greu cu furtuna, gândurile lui Anakin erau în altă parte. Se gândea la Padme, la șansa de a o duce acasă și a o prezenta mamei sale, de a-i arăta proiectele sale, de a o mai ține puțin de mână. Gândurile acestea îl copleșeau cu un val de căldură, și în același timp de teamă. Se simțea mândru de el. Se gândea în același timp și la fermier – dacă era fermier, ceea ce băiatul nu mai credea acum. Avea o sabie de lumină, și numai cavalerii Jedi aveau asemenea arme. Era mai mult decât ar fi putut spera, ca un Jedi adevărat să vină în casa lui, să-l viziteze. Instinctul lui Anakin îl avertiza în același timp că nu se înșală – ceva misterios și tulburător îi scosese în cale acel grup mic.

Se mai gândea, în cele din urmă, și la visurile și speranțele pentru sine și pentru mama lui, sperând că din întâlnirea neașteptată va rezulta ceva minunat, care să-i schimbe viața pentru totdeauna.

Ajunseră în cartierul sclavilor, un vâlmășag de cocioabe cocoțate una peste cealaltă, astfel încât semănau cu niște mușuroaie de furnici,

toate locuințele având ziduri și scări comune. Piața din fața lor era aproape pustie, deoarece furtuna îi făcuse pe toți să se refugieze în case. Prin lumina slabă care răzbătea prin nisipul din aer, Anakin își conduse însoțitorii la ușa de la intrare și o deschise.

– Mamă! Mamă! Am venit! strigă el emoționat.

Pereții din chirpici, decolorați și frecăți bine, luceau blând în lumină slabă infiltrată prin ferestruicile arcuite, căreia i se adăuga strălucirea electrică, difuză, a plafonierelor. Se găseau în camera principală, un spațiu destul de îngust, dominat de masă și scaune. Bucătăria ocupa un perete, iar în lungul altui perete se afla bancul de lucru. Deschizăturile din ziduri duceau spre nișe și dormitoare.

Afară, vântul urla pe lângă uși și ferestre, erodând încă o pojghiță de pe exteriorul pereților.

Jar Jar privi în jur, curios și în același timp ușurat.

– Essste plăcut, murmură el.

Mama lui Anakin își făcu apariția dintr-un spațiu de lucru lateral, ștergându-și mâinile de rochie. Era o femeie de patruzeci de ani, cu păr șaten lung, strâns la spate, eliberându-i chipul ridat, purtând haine simple și grosolane. Cândva fusese o femeie frumoasă, iar Anakin o considera și acum frumoasă, deși trecerea anilor și greutatea vieții își puneau tot mai mult amprenta pe fața ei. Zâmbetul cu care își întâmpină fiul era cald și tineresc, dar dispăru imediat ce-i zări pe însoțitorii lui.

– Vai de mine! exclamă ea încetișor, privind nesigură de la unul la altul. Annie, ce-i asta?

Anakin radia de încântare.

– Prietenii mei, mamă. Zâmbi spre cameristă: Ea este Padmé Naberrie, iar aceștia sunt...

Se opri.

– Hopa, cred că nu prea vă știu numele, recunosc el.

Qui-Gon făcu un pas înainte.

– Numele meu este Qui-Gon Jinn, iar acesta este Jar Jar Binks, arată el spre gungan, care flutură din mâini în chip de salut.

R2-D2 emise un bip.

– Și droidul nostru, R2-D2, completează Padmé.

– Și eu construiesc un droid, anunță Anakin, nerăbdător să-i arate lui Padmé proiectul său. Vrei să-l vezi?

– Anakin! îl opri din drum vocea mamei, care se înăsprise la față. De ce i-ai adus aici?

El o privi neînțelegător.

– Afară-i furtună de nisip, mamă. Ascultă!

Femeia aruncă o privire spre ușă, apoi spre ferestre. Vântul urla pe lângă ele, purtând un torent de nisip și pietricele.

– Fiul dumitale a avut amabilitatea să ne ofere adăpost, explică Qui-Gon. Ne-am întâlnit la prăvălia unde lucrează.

– Haide! insistă Anakin, luând-o din nou de mână pe Padme. Hai să-ți arăt droidul!

O conduse în camera sa, începând deja să-i explice detaliat ce anume construia. Fata îl urmă fără să protesteze, ascultând cu atenție. R2-D2 îi însoți, ciripind ca răspuns la spusele băiatului.

Jar Jar stătu nemișcat, privind în continuare în jur, parcă așteptând de la cineva să-i spună ce să facă. Qui-Gon rămase în fața mamei băiatului, într-o tăcere stânjenitoare. Grăunțe de nisip se izbeau de sticla groasă a ferestrelor, scoțând un sunet ca de pocnitori.

– Numele meu este Shmi Skywalker, îi întinse mâna femeia. Anakin și cu mine suntem bucuroși să vă avem oaspeți.

Qui-Gon evaluase deja situația și știa ce avea de făcut. Scotoci sub poncho și scoase cinci capsule minuscule dintr-un buzunar al cingătorii.

– Știi că te-am luat pe nepregătite. Ia capsulele acestea, ar trebui să ajungă pentru o masă.

Ea le acceptă, mulțumindu-i. Ridică ochii, apoi îi coborî din nou.

– Mulțumesc foarte mult. Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă. Cred că nu mă voi obișnui niciodată cu surprizele venite din partea lui Anakin.

– Este un băiat foarte special, zise Qui-Gon.

Ochii lui Shmi se ridicară din nou și expresia lor sugera că ei doi împărtășeau un secret important.

– Da, murmură ea, știi asta.

În dormitorul său, Anakin i-l arăta lui Padmé pe C-3PO. Întins pe bancul de lucru, droidul era dezactivat momentan, deoarece băiatul începuse să-i fabrice învelișul metalic care-i slujea drept piele. Terminase cu circuitele interne, dar încă nu acoperise trunchiul, brațele și picioarele. Îi demontase și un ochi, care se găsea alături, unde îl lăsase după ce, noaptea trecuse, ajustase refractorul vizual.

Padmé se aplecă peste umărul băiatului, studiind cu atenție droidul.

– Nu-i grozav? întrebă bucuros Anakin, așteptând nerăbdător reacția ei. Încă nu l-am terminat, dar va fi gata în curând.

– Este minunat, răspunse fata, sincer impresionată.

Băiatul nu-și mai încăpea în piele de mândrie.

– Chiar îți place? E un droid de protocol... ca s-o ajute pe mama. Uite!

Îl activă apăsând pe comutator, iar C-3PO se ridică imediat în capul oaselor. Anakin se grăbi să caute ochiul lipsă, îl luă de pe bancul de lucru și-l potrive în orbita convenită.

C-3PO îi privi cu atenție.

Bună ziua. Sunt un droid de protocol programat și cunoscător al relațiilor cyborg... tradiții și oameni...

– Hopa, făcu iute Anakin, este nițel cam confuz.

Luă un instrument cu mâner lung și vârf electronic, îl potrivea cu atenție într-un port din capul droidului, apoi roti de câteva ori dispozitivul cu clichet, examinând configurația interioară. Când obținu ceea ce dorea, apăsă un buton de pe mânerul instrumentului și C-3PO tresări de câteva ori. Anakin îndepărtă instrumentul, iar droidul coborî de pe bancul de lucru și o privi pe Padme.

– Bună ziua. Sunt C-3PO, destinat relațiilor între oameni și cyborgi. Cu ce vă pot fi de folos?

Anakin ridică din umeri.

– De abia ieri l-am botezat, dar am uitat să-i introduc codul în memorie, ca să poată spune el însuși cum îl cheamă.

Padme îi surâse încântată.

– E grozav!

R2-D2 se strecură printre ei, emițând o rafală de bip-uri și fluierături. C-3PO se uită în jos, curios.

– Scuză-mă... cum adică, sunt gol?

R2-D2 ciripi în continuare.

– Doamne ferește! Ce stânjenitor! C-3PO își examinează rapid brațele scheletice. Mi se văd piesele? Vai de mine!

Anakin țuguie buzele.

– Mda, cam așa ceva. Dar nu-ți face griji, voi rezolva în curând și problema asta. Îl readuse la bancul de lucru, aruncând o privire peste umăr către Padmé: Când se va termina furtuna, o să-ți arăt vehiculul meu de curse. Watto nu știe nimic. Este un secret.

– E-n regulă, zâmbi Padmé. Sunt foarte pricepută la păstrarea secretelor.

Furtuna continuă tot restul zilei, îngropând Mos Espa sub nisip adus din deșert, care se îngrămădea în mormane, suind pe lângă pereții clădirilor și formând rampe, întunecând cerul și diminuând serios lumina. Shmi folosi capsulele alimentare primite de la Qui-Gon, pentru a pregăti cina. În timp ce lucra în bucătărie, iar Padmé era ocupată în cealaltă cameră cu Anakin, Qui-Gon se retrase într-un colț al încăperii și-l contactă în șoaptă pe Obi-Wan. Legătura nu era grozavă, dar comunicară suficient pentru ca maestrul Jedi să fie pus în temă asupra mesajului de pe Naboo.

– Ai luat decizia corectă, Obi-Wan, își asigură el ucenicul.

– Regina este foarte tulburată, spuse celălalt pe fundalul paraziților cauzați de furtună.

Qui-Gon aruncă o privire spre Shmi, care gătea cu spatele la el.

– Mesajul a fost o momeală, ca s-o localizeze. Sunt cât se poate de sigur.

– Dar dacă oamenii mor cu adevărat?

– Oricum, nu mai avem timp, oftă Qui-Gon și încheie transmisia.

La puțin timp după aceea, se așezară la masă să mănânce hrana preparată de Shmi; afară furtuna continua să urle, alcătuiind un fundal straniu pentru liniștea din casă. Qui-Gon și Padmé stăteau la capetele mesei, iar Anakin, Jar Jar și Shmi pe laturi. Ca orice băiat de vârstă sa, Anakin începu să vorbească despre viața de sclav, fără a se simți stânjenit în vreun fel. Considera sclavia ca fiind un simplu fapt al vieții lui și era nerăbdător să-și împărtășească experiențele noilor prieteni. Mai grijulie pentru fiul ei, Shmi încercă să-i facă pe oaspeți să înțeleagă gravitatea situației.

– Toți sclavii, le explică, au un transmițător implantat în corp.

– Am început să construiesc un scanner ca să-l găsesc pe al meu, dar încă n-am reușit, declară Anakin solemn și Shmi zâmbi.

– La orice încercare de evadare...

– ...te aruncă în aer! îi termină băiatul fraza. Bum!

Jar Jar sorbea mulțumit din supa gustoasă, savurând-o și neacordând prea multă atenție discuției. La auzul ultimelor cuvinte, însă, scoase un zgomot atât de puternic, încât conversația se întrerupse. Pentru o clipă, toți ochii se întoarseră spre el și gunganul lăsă stânjenit capul în jos.

– Eșscuzați!

Padmé reveni spre Shmi.

– Nu pot să cred că sclavia mai este îngăduită în galaxie. Legile Republicii împotriva sclavagismului...

– Republica nu există aici, o întrerupse Shmi cu glas aspru. Trebuie să supraviețuim pe cont propriu.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, iar Padmé își feri privirea, neștiind ce să mai spună.

– Ai văzut vreodată curse de atașe? întrebă Anakin, încercând să-i alunge stinghereala.

Padmé dădu din cap în semn că nu. Privind spre Shmi, observă îngrijorarea apărută brusc pe fața femeii. Jar Jar își lansă limba spre o bucată de mâncare aflată la fundul unui castron din partea opusă a mesei, o înhăță cu dexteritate și o înghiți, plescăind apoi satisfăcut din buze. O privire dezaprobatore din partea lui Qui-Gon îl reduse însă la tăcere.

– Genul acesta de curse există și pe Malastare, spuse maestrul Jedi. Sunt foarte rapide și foarte periculoase.

– Sunt singurul umanoid care poate participa! zâmbi Anakin, dar o privire severă din partea mamei îi șterse zâmbetul de pe față. Ce-i,

mamă? Nu mă laud, este adevărat! Watto zice că n-a mai auzit de altă ființă umană care să concureze.

Qui-Gon îl studie cu atenție.

– Ca să pilotezi în cursele de atașe, trebuie să ai reflexe de Jedi.

Anakin zâmbi larg la auzul complimentului. Limba lui Jar Jar țâșni spre castron, încercând să apuce altă bucată, dar de data aceasta Qui-Gon era pregătit. Mâna i se mișcă fulgerător și, într-o fracțiune de secundă, prinse limba gunganului între degetul mare și arătător. Jar Jar încremeni, cu gura deschisă, limba scoasă și ochii bulbucați.

– Să nu mai faci asta! vorbi apăsător Qui-Gon.

Jar Jar încercă să spună ceva, dar nu se auzi decât un bolborosit neinteligibil. Qui-Gon îi dădu drumul limbii, care se retrase ca un elastic la locul ei. Gunganul își masă gura amărât.

Chipul lui Anakin se ridică spre Qui-Gon și vocea sa șovăi.

– Eu... mă-ntrebam...

Bărbatul îi făcu semn din cap să continue. Anakin înghiți nodul din gât și-și făcu curaj.

– Ești cavaler Jedi, nu-i așa?

Urmă o tăcere prelungă, în care cei doi se priviră nemișcați.

– De ce crezi asta? întrebă Qui-Gon în cele din urmă.

Anakin înghiți alt nod.

– Ți-am văzut sabia. Numai Jedi au așa ceva.

Qui-Gon continuă să-l privească, apoi se rezemă încet de spătarul scaunului și zâmbi.

– Poate că am ucis un Jedi și i-am furat-o.

Băiatul clătină iute din cap.

– Nu cred. Nimeni nu poate ucide un Jedi.

Surâsul lui Qui-Gon dispăru, iar în ochii lui întunecați se citi o umbră de tristețe.

– Aș vrea eu să fie așa...

– Am visat că sunt Jedi, vorbi băiatul repede, nerăbdător să-și povestească visul. Mă întorsesem aici și eliberasem sclavii. Am visat asta chiar azi-noapte, când eram în deșert. Făcu o pauză și-l privi întrebător: Ai venit să ne eliberezi?

– Mă tem că nu..., negă Qui-Gon și amuți ezitând.

– Eu cred că da, insistă Anakin privindu-l sfidător. Altfel, ce-ai căuta aici?

Shmi se pregătea să intervină, probabil pentru a-și admonesta băiatul pentru lipsa de respect, dar Qui-Gon vorbi primul, aplecându-se conspirativ peste masă.

– Văd că nu te pot păcăli, Anakin, dar nu trebuie să spui nimănui despre noi. Ne îndreptăm spre Coruscant, capitala Republicii, pentru o misiune foarte importantă, al cărei secret trebuie păstrat.

Ochii lui Anakin se lărgiră.

– Coruscant? Uau! Cum ați ajuns aici, dincolo de periferie?

– Nava ne-a fost avariata, răspunse Padme. Am rămas naufragiați aici, până o reparăm.

– Vă pot ajuta! se oferi rapid băiatul, nerăbdător să le fie de folos. Pot repara orice!

Qui-Gon zâmbi înaintea entuziasmului.

– Te cred, dar, mai întâi, după cum știi din vizita noastră la prăvălia lui Watto, trebuie să cumpărăm piesele necesare.

– Noisa ioc bani, completă sumbru Jar Jar.

Padme se uită gânditor spre Qui-Gon.

– Negustorii trebuie să aibă o slăbiciune.

– Pariurile, spuse Shmi ridicându-se și începând să strângă farfuriile și tacâmurile de pe masă. În Mos Espa, totul se învâрте în jurul nenorocitelor astea de curse.

Qui-Gon se sculă, se apropie de fereastră și privi prin geamul gros și difuz, spre norii de nisip răscolit de vânt.

– Curse..., medită el. Lăcomia poate fi un aliat puternic, dacă este folosită cum se cuvine.

Anakin sări în picioare.

– Eu am construit un vehicul de curse! anunță triumfător cu chipul strălucind de bucurie. Este cel mai iute construit vreodată! Poimâine, în ajunul de Boonta, e o cursă importantă. Mă poți înscrie, vehiculul este aproape terminat...

– Anakin, potolește-te! îi tăie scurt vorba Shmi și ochii îi sclipiră îngrijorați. Watto nu te va lăsa să concurezi!

– Watto nu trebuie să știe că-i vehiculul meu! replică imediat băiatul, găsimd fulgerător soluția și se întoarse din nou spre Qui-Gon. Îi poți spune că-i al tău! Îl poți convinge să mă lase să pilotez pentru tine!

Maestrul Jedi zări privirea din ochii lui Shmi, îi simți consternarea și-i așteptă răspunsul.

– Annie, nu vreau să concurezi, vorbi încet femeia.

Clătină din cap în timp ce vorbea, pentru a da mai multă greutate cuvintelor. În ochi i se citeau oboseala și îngrijorarea.

– Este îngrozitor. Îmi vine să mor, de câte ori alerg pentru Watto. De fiecare dată.

Anakin își mușcă buza.

– Dar îmi place, mamă! Arată spre Qui-Gon: Iar ei au nevoie de mine. Cu banii premiului vom cumpăra piesele de care au nevoie.

– Noisa mare nevoie! încuviință din cap Jar Jar.

Qui-Gon se apropie de Anakin și-l privi în ochi.

– Mama ta are dreptate. Hai s-o lăsăm baltă! Se întoarse spre Shmi. Cunoști vreun prieten al Republicii care ne-ar putea ajuta?

Shmi rămase tăcută și nemișcată, gândindu-se, după care scutură din cap fără un cuvânt.

– Trebuie să-i ajutăm, mamă! insistă Anakin, știind că avea dreptate, că-i era sortit să-l ajute pe Jedi și pe tovarășii săi. Mai ții minte ce spuneai? Că problema cea mai mare din Univers este că nu ne ajutăm unii pe alții?

– Anakin, suspină Shmi, nu...

– Ai spus-o cu gura ta, mamă! refuză băiatul să cedeze.

Femeia nu-i răspunse de data asta, ci rămase încruntată și nemișcată.

– Sunt sigură că Qui-Gon nu vrea să-ți pună fiul în primejdie, interveni pe neașteptate Padme, stânjenită de confruntarea dintre mamă și fiu, și încercând să reducă încordarea. Vom găsi altceva...

Shmi o privi pe fată și clătină încet din cap.

– Nu, Annie are dreptate. Nu există altă soluție. Nu mi-o plăcea mie, dar el vă poate ajuta. Făcu o pauză, apoi adăugă: Poate că menirea lui a fost să vă ajute!

O spunea ca și cum ar fi ajuns la o concluzie pe care până atunci o ignorase, ca și cum ar fi descoperit un adevăr evident și în același timp dureros.

Fața lui Anakin se luminează.

– Să înțeleg că ai spus „da”? Lovi fericit din palme: A zis „da”!

* * *

Noaptea se așternuse peste întinderea vastă a Coruscantului, acoperind cu draperii groase de catifea turnurile lucitoare înșiruite la nesfârșit pe linia orizontului. Ferestrele strălucitoare erau punctulețe luminoase în beznă. Cât se vedea cu ochiul, clădirile se ridicau de pe suprafața planetei în ace din aliaj de oțel și sticlă refractară. Cu mult timp în urmă, orașul se extinsese, cuprinzând toată planeta, iar acum nu mai exista decât metropola – centrul galaxiei, pulsul legii Republicii.

O lege pe care unii încercau s-o răstoarne, o dată și pentru totdeauna. O lege pe care unii o disprețuiau.

Darth Sidious stătea într-un balcon deasupra Coruscantului, iar mantia neagră care-l învăluia îl făcea să semene cu o creatură a nopții. Înfrunta orașul, cu ochii ațintiți asupra luminilor, atent la traficul aerian, ignorându-și ucenicul, Darth Maul, care aștepta lângă el.

Sidious se gândea la lorzii Sith și la istoria ordinului lor.

Acesta apăruse cu aproape două mii de ani în urmă. Era un cult dedicat părții întunecate a Forței, care adoptase pe deplin conceptul potrivit căruia puterea negată însemna putere irosită. Cultul fusese înființat de un cavaler Jedi renegat, un disident singuratic în ordinul format din prozeiți echilibrați, un rebel care înțelesese încă de la început că adevărata putere a Forței nu stătea în lumină, ci în întuneric.

Nereușind să obțină aprobarea Consiliului pentru crezul lui, îi părăsise pe Jedi, plecând cu cunoștințele și aptitudinile sale, și jurând în secret că-i va face să plătească pe cei care nu-l ascultaseră.

La început fusese singur, dar în curând alți Jedi care credeau în aceleași lucruri ca el îl urmaseră, pentru a studia partea întunecată. Fuseseră recrutați și alții, și în scurt timp depășiseră cifra de cincizeci. Disprețuind conceptele de cooperare și consens, bazându-se pe credința că dobândirea puterii, sub orice formă, aduce tărie și control, lorzii Sith începuseră să-și construiască ordinul în opoziție cu Jedi. Cultul lor nu era făcut să servească, ci să domine.

Confruntarea cu Jedi fusese răzbunătoare, furioasă și în cele din urmă sortită înfrângerii. Cavalerul Jedi care întemeiasse ordinul Sith era conducătorul oficial, dar ambiția lui excludea împărțirea puterii. Încă de la început, discipolii începuseră să uneltească împotriva sa, însă și împotriva celorlalți, astfel că războiul pe care-l declanșară îi viza atât pe cavalerii Jedi, cât și pe ceilalți lorzi Sith.

Finalmente, lorzii Sith se autodistruseseră. Mai întâi își uciseseră conducătorul, apoi se omorâseră între ei. Puținii supraviețuitori ai acelei băi de sânge fuseseră rapid eliminați de Jedi, care-i urmăriseră cu atenție. În doar câteva săptămâni, muriseră cu toții.

Cu excepția unuia.

Darth Maul se foi nerăbdător. Tânărul Sith nu dobândise încă răbdarea maestrului său; aceasta avea să vină în timp, o dată cu instruirea. Răbdarea salvase ordinul Sith și tot ea avea să-i aducă acum victoria asupra cavalerilor Jedi.

Lordul Sith care supraviețuise tuturor tovarășilor săi înțelesese acest lucru. Adoptase răbdarea ca pe o virtute, când ceilalți o abandonaseră. Adoptase violența, invizibilitatea și subterfugiul ca fundament al căii sale – vechi virtuți Jedi pe care ceilalți le disprețuiseră. Stătuse deoparte când lorzii Sith se devoraseră între ei precum krikii, și fuseseră uciși. Când măcelul luase sfârșit, se ascunsese, așteptând să-i sosească vremea.

Ieșise din ascunzătoare numai după ce se crezuse că toți lorzii Sith fuseseră distruși. La început, acționase singur, dar începuse să îmbătrânească și era ultimul din ordinul său. În cele din urmă, pornise în căutarea unui ucenic. Când îl găsisese, îl pregătise să devină maestru la timpul lui, pentru a-și găsi apoi alt ucenic și astfel să-i continue munca. În orice moment, trebuiau să existe însă numai doi. Astfel nu se mai puteau repeta greșelile vechiului ordin și n-aveau să mai existe lupte între lorzii Sith care urmăreau puterea. Dușmanul lor comun era ordinul Jedi, nu celălalt Sith. Pentru războiul cu Jedi, ei nu trebuiau să-și mai verse propriul sânge.

Lordul Sith care reinventase ordinul se autointitulase Darth Bane.

Trecuseră o mie de ani de când se credea că toți lorzii Sith pieriseră și tot atâția ani de când ei așteptau să se arate din nou.

– Tatooine este o planetă slab populată, se auzi vocea groasă a ucenicului și Darth Sidious ridică ochii spre hologramă. Huttii o conduc. Nu există nici un reprezentant al Republicii. Dacă urma a fost localizată corect, îi voi găsi repede și fără greutate.

Ochii gălbui sclipiră surescitați și plini de speranță pe mozaicul ciudat al feței lui Darth Maul, în timp ce aștepta nerăbdător un răspuns. Darth Sidious era mulțumit.

– Mai întâi ocupă-te de cavalerii Jedi, îl sfătui. După aceea nu vei avea nici o dificultate s-o aduci pe regină înapoi pe Naboo, unde va semna tratatul.

Darth Maul expiră puternic. Satisfacția îi răzbătea în voce.

– În sfârșit, ne vom arăta cavalerilor Jedi. În sfârșit, ne vom lua revanșa.

– Ai fost bine pregătit, tânărul meu ucenic, spuse Darth Sidious. Jedi nu-ți pot face față. Este prea târziu acum ca să ne oprească. Totul se desfășoară conform planului. Republica va fi în curând sub controlul meu.

În tăcerea care urmă, lordul Sith simți o căldură întunecată urcând prin el și devorându-l cu o pasiune furioasă.

În locuința lui Anakin Skywalker, Qui-Gon stătea tăcut în ușa dormitorului băiatului și-l privea dormind. Shmi și Padmé ocupau celălalt dormitor, iar Jar Jar Binks se ghemuise pe jos în bucătărie, strângându-și genunchii la piept și sforăind sonor.

Qui-Gon nu putea dormi. Cauza era băiatul, acest băiat în care exista ceva anume! Maestrul Jedi îi urmări pieptul, ce se ridica și cobora încet în somn, fără să-și dea seama de prezența altcuiva în odaie. Îi spusese lui Shmi că Anakin avea ceva special și femeia fusese de acord. Știa și ea. Simțise, la fel ca Qui-Gon. Anakin Skywalker era diferit.

Qui-Gon ridică privirea spre o fereastră întunecată. Furtuna se potolise, iar vântul încetase. Afară era liniște, o noapte calmă și plăcută. Maestrul Jedi se gândi pentru o clipă la propria lui viață. Știa ce se spune despre el în Consiliu. Era încăpățânat, chiar nesăbuit în alegerile sale, puternic, dar risipindu-și puterea în cauze ce nu-i meritau atenția. Totuși regulile nu fuseseră create numai pentru a governa comportamentul, ci pentru a oferi o hartă prin care să înțelegi Forța. Era oare atât de greșit faptul că el ocolea regulile, atunci când conștiința îi șoptea că așa trebuia să procedeze?

Încrucișă brațele pe pieptul lat. Forța era un concept complex și dificil. Forța izvora din echilibrul tuturor lucrurilor și orice mișcare

în curgerea ei risca să tulbure echilibrul acela. Un Jedi încerca mereu să păstreze echilibrul, să se miște în armonie cu ritmul și voința sa, însă Forța nu exista pe un singur plan, iar pentru a dobândi măiestria în toate planurile era nevoie de o viață întreagă. Sau poate chiar de mai mult. Qui-Gon își cunoștea propria slăbiciune. Era prea aproape de Forța Vie, când ar fi trebuit să fie mai atent la Forța Unificatoare. Observase că acorda mai multă importanță fapturilor prezentului, celor care trăiau aici și acum, și era mai puțin preocupat de trecut sau de viitor, de cei care au fost sau care vor veni în acele timpuri și locuri.

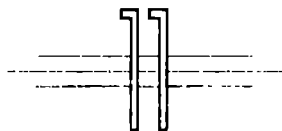
Forța Vie era cea care-l întărise, îi dăduse inimă, minte și spirit.

De aceea simțea față de Anakin o empatie pe care alți Jedi n-ar fi încurajat-o, descoperind în el o promisiune pe care n-o putea ignora. Obi-Wan îl privea pe băiat la fel ca pe Jar Jar Binks – griji inutile, proiecte fără țință și distrageri lipsite de rost. Obi-Wan se obișnuise cu necesitatea de a se concentra asupra unei imagini inai vaste, asupra Forței Unificatoare. De aceea îi lipseau compasiunea și interesul maestrului său pentru toate ființele vii. El nu vedea lucrurile în același fel ca Qui-Gon.

Qui-Gon suspină. Nu era o critică, doar o constatare. Cine ar fi putut spune că unul dintre ei era mai bun decât celălalt, după modul în care interpreta cerințele Forței? Uneori asta îi plasa însă pe poziții diferite, și tot mai des poziția lui Obi-Wan, nu a lui Qui-Gon, era sprijinită în Consiliu. La fel avea să se întâmple și acum, o știa. Și de multe alte ori.

Dar asta nu avea să-l împiedice să acționeze așa cum credea de cuviință. Avea să afle adevărul despre Anakin Skywalker și să-i descopere locul în Forță, atât în cea Vie, cât și în cea Unificatoare. Avea să afle menirea acestui băiat.

Câteva minute mai târziu, era întins pe podea și adormise.



Zia următoare se vădi clară și luminoasă, cu sorii gemeni ai lui Tatooine proiectându-și razele de pe cerul albastru și senin. Furtuna de nisip se îndreptase spre alte regiuni, nivelând peisajul, mai puțin munții, formațiunile stâncoase ale deșertului și clădirile din Mos Espa. Anakin se trezise și se îmbrăcase înaintea oaspeților lui, dornic să ajungă la prăvălie și să-i spună lui Watto planurile sale pentru cursa de a doua zi. Qui-Gon îl avertizase să nu se grăbească să-i povestească totul toydarianului, ci să fie calm și să-l lase pe el să se târguiască. Anakin fusese însă atât de emoționat, încât abia dacă îi auzise cuvintele. Maestrul Jedi știa că va depinde numai de el să dea dovadă de toată viclenia și diplomația de care era în stare pentru a-și atinge scopul dorit.

Lăcomia era bineînțeles cuvântul de ordine în negocierile cu Watto, cheia care urma să deschidă toate ușile toydarianului.

Porniră din cartierul sclavilor către prăvălia lui Watto, cu Anakin deschizându-le drumul, urmat îndeaproape de Qui-Gon și Padme, iar Jar Jar și R2-D2 încheind grupul. Orașul se trezise devreme și fremăta de activitate – vânzătorii și comercianții îndepărtau și măturau mormanele de nisip, reasamblau stâlpii și copertinele, îndreptau căruțele și gardurile stricate. Eopi și rontosi trăgeau din greu acolo unde săniile și droizii nu răzbeau. Camioanele aduceau deja alimente și mărfuri proaspete din depozite și magazine, iar pistele astroportului erau din nou gata să primească nave de pe alte planete.

Când se apropiară de prăvălie, Qui-Gon îl lăsa pe Anakin s-o ia înainte, pentru a deschide discuția cu Watto despre cursă. Urmat de ceilalți, maestrul Jedi traversă strada și se apropie de o tarabă cu alimente, unde, folosindu-se de puterea de convingere, îl determină

pe vânzător să se despartă de câteva dweezele moi, în așteptarea momentului potrivit. După ce mâncară, porniră spre dugheana lui Watto. Surescitat deja de atâtea evenimente, Jar Jar se așeză pe o ladă lângă intrare, rezemându-se cu spatele de perete și privind în toate părțile, ca și cum s-ar fi așteptat să i se întâmple ceva îngrozitor. R2-D2 veni lângă el, scoțând bip-uri liniștitoare, încercând să-l asigure că totul era în regulă.

Qui-Gon o rugă pe Padmé să-l țină sub supraveghere pe gungan, fiindcă nu dorea ca acesta să intre în alte buclucuri. Tocmai se pregătea să intre, când fata îi puse o mână pe braț.

– Ești sigur? întrebă ea cu o evidentă îndoială în ochii căprui. Să ne încredințăm soarta în mâinile unui băiat pe care nu-l cunoaștem? Încruntă fruntea netedă: Regina n-ar fi de acord.

Qui-Gon o privi pătrunzător.

– Regina nu trebuie să știe.

Ochii fetei sclipiră sfidători.

– Ei bine, eu nu sunt de acord.

El o cercetă întrebător, apoi se întoarse fără un cuvânt.

În prăvălie, îi găsi pe Watto și pe Anakin într-o discuție aprinsă; toydarianul se legăna la câțiva centimetri în fața băiatului, cu trompa încovrigată și aripile albastre lovind rapid aerul, în timp ce gesticula violent cu amândouă mâinile.

– *Patta go bolla!* strigă el în huttă și corpul durdului îi vibră de iritare.

Băiatul clipi, dar își susținu punctul de vedere.

– *No batta!*

– *Peedunkel!* zbură Watto încoace și încolo, înainte și înapoi.

– *Banyo, banyo!* țipă Anakin.

Qui-Gon ieși de sub umbra pragului și se opri într-un loc unde putea fi văzut cu ușurință. Watto se întoarse imediat dinspre Anakin, clămpănind furios din buze, și zbură spre Jedi, fără să-și mascheze iritarea.

– Băiatul zice că-l sponsorizezi pentru cursa de mâine! explodară cuvintele cu putere. Tu nu-ți poți permite să cumperi niște piese! Cum de-l poți înscrie în cursă? Cred că nu cu credite republicane!

Izbucni într-un râs răutăcios, dar Qui-Gon îi observă licărul de curiozitate din ochii ca două fante.

– Cu nava mea, recunosc maestrul Jedi.

Băgă mâna sub poncho și scoase un holoproiector micuț. Apăsă pe butonul de activare și proiectă holograma transportorului regal. Toydarianul zbură mai aproape, studiind-o cu atenție.

– Nu-i rău. Nu-i rău deloc, spuse Watto, scuturându-și trompa albastră, încrețită. Un nubian.

– E-n stare perfectă, mai puțin piesele de care am nevoie.

Qui-Gon îl mai lăasă o clipă, apoi stinse proiectorul și-l strecură la loc, sub poncho.

– Pe ce concurează puștiul? întrebă iritat Watto. În ultima cursă mi-a făcut praf atașul. Este imposibil să fie reparat pentru Boonta.

Qui-Gon îi aruncă o privire lui Anakin, care era evident stânjenit.

– N-a fost vina mea. Sebulba m-a lovit cu gazele de propulsie. De fapt, am salvat atașul. Aproape...

Watto râse sălbatic.

– Chiar așa! Băiatul e priceput, fără îndoială! Totuși... clătină el din cap.

– Am câștigat un ataș la joc, îl întrerupse Qui-Gon, atrăgându-i atenția asupra sa. Cel mai rapid construit vreodată.

Nu se uita la Anakin, dar își putea imagina expresia de pe fața băiatului.

– Sper că n-ai omorât vreun cunoscut de-al meu! șuieră Watto și izbucni într-o nouă repriză de râs, apoi se stăpâni. Deci, tu dai atașul și taxa de înscriere, iar eu băiatul. Câștigul îl împărțim pe jumătate, da?

– Jumătate? pufni Qui-Gon excluzând sugestia. În cazul ăsta, achită tu taxa de înscriere. Dacă vom câștiga, tu păstrezi premiul, mai puțin costul pieselor mele. Dacă pierdem, ai nava mea.

În mod evident, Watto era luat prin surprindere. Căzu pe gânduri, scărpînându-și trompa și bătând bâzâitor din aripi. Oferta suna prea bine și era suspicios. Cu coada ochiului, Qui-Gon îl văzu pe Anakin privindu-l nervos.

– Oricum ar fi, ieși în câștig, concluzionează Qui-Gon.

Negustorul lovi cu pumnul în palma deschisă a celeilalte mâini.

– S-a făcut! spuse el, apoi se întoarse spre Anakin, chicotind pe înfundate. Prietenul tău face pariuri prostești, băiete! Mai bine învață-l ce știi despre cum trebuie să tratezi pentru mărfuri!

Încă mai râdea, când Qui-Gon părăsi prăvălia.

* * *

Maestrul Jedi îi luă pe Jar Jar, Padmé și R2-D2 și-i lăasă vorbă lui Anakin să li se alătore îndată ce Watto îl lăsa să lucreze la ataș. Deoarece negustorul era mai interesat de cursă decât de afacerile prăvăliei, îi dădu drumul băiatului imediat, instruindu-l să se asigure că vehiculul pe care-l va pilota va arăta cum se cuvine și nu va fi o rablă care să-l facă pe toydarian de râs, pentru decizia lui prostească de a-l înscrie în concurs.

Ca urmare, Anakin ajunse acasă aproape înaintea lui Qui-Gon și a tovarășilor săi. Nerăbdător, îi conduse pe maidanul unde-și ascunsese proiectul. Atașul avea forma unei jumătăți de cilindru

îngust, cu o talpă palonier fixată de fundul plat, carlinga decupată în curbura superioară și levierul de comandă ale direcției atașate în lateral. Motoarele Radon-Ulzer, provenite de la o navetă de vânătoare, cu stabilizatoare aeriene în formă de cupe, remorcau atașul prin cabluri de oțelton. Aspectul general era de gândac doop tras de două banthe.

Lucrând laolaltă, activară elevatoarele antigravitaționale și transportară atașul și motoarele enorme în curtea din spatele locuinței lui Anakin. În timp ce Padmé, Jar Jar și R2-D2 îi ofereau asistență și încurajări, băiatul trecu imediat la treabă, pregătind vehiculul pentru cursa de a doua zi.

Qui-Gon sui în veranda dinapoia casei, se uită în jur, pentru a se asigura că era singur, apoi activă comunicatorul și-l contactă pe Obi-Wan. Ucenicul îi răspunse imediat, nerăbdător să afle noutățile, și Qui-Gon îl puse la curent cu situația.

— Totul merge bine, vom avea generatorul de hiperpropulsie înainte de după-amiază și vom părăsi planeta, încheie el.

Tacerea lui Obi-Wan era elocventă.

— Și dacă planul eșuează, maestrc? Am putea rămâne aici mult timp.

Qui-Gon privi peste mizeria din cartierul sclavilor, mai departe spre acoperișurile clădirilor din Mos Espa și apoi către sorii ce dogoreau cu putere deasupra.

— O navă fără sursă de energie nu ne va duce nicăieri. N-avem de ales.

Dezactiva comunicatorul și-l băgă sub mantie.

— În plus, este ceva cu băiatul ăsta, șopti către sine, lăsându-și gândul neterminat.

Shmi apăru prin ușa din spate și se apropie de el. Rămaseră împreună, privind activitatea din curte.

— Trebuie să fii mândră de fiul tău, spuse Qui-Gon după câteva clipe. Este foarte generos. Oferă, fără să se gândească la o recompensă.

— Nu cunoaște lăcomia, încuviință din cap Shmi și un zâmbet îi apăru pe fața obosită. Are numai vise în cap. Are...

— Puteri speciale.

Femeia se uită la el, precaut.

— Da.

— Vede lucrurile înainte să se întâmple, urmă Qui-Gon. De aceea pare să aibă reflexe atât de iuți. Este o însușire Jedi.

Ea îl privea cu atenție și Qui-Gon îi observă licărirea de speranță din ochi.

— Merită mai mult decât sclavia, zise încet Shmi.

– Forța este neobișnuit de puternică la el, asta-i limpede, vorbi Qui-Gon revenind cu atenția asupra activității din curte. Cine a fost tatăl?

Urmă o pauză lungă, suficient de lungă pentru ca maestrul Jedi să-și dea seama că Shmi nu era pregătită să-i spună. Îi lăsă timp să decidă, fără s-o preseze, fără să se simtă obligată că trebuie să răspundă.

– Nu există nici un tată. vorbi ea în cele din urmă și clătină încet din cap. Eu l-am purtat, i-am dat naștere, l-am crescut. Nu pot să-ți spun mai multe.

Îi atinse brațul, silindu-l s-o privească.

– Îl poți ajuta?

Qui-Gon tăcu o vreme, gândindu-se. Simțea față de Anakin o legătură pe care n-o putea explica. În străfundul minții, știuse că trebuia să facă ceva pentru băiatul acela, că trebuia să încerce, însă toți Jedi erau identificați în primele șase luni după naștere și integrați imediat în programul de instruire. Așa se întâmplase cu el, cu Obi-Wan, cu toți cei pe care-i știa sau despre care doar auzise. Nu exista nici o excepție.

Îl poți ajuta? Nu știa cum putea să-l ajute.

– Nu știu, răspunse cu glas blând, dar ferm. N-am venit aici ca să eliberez sclavi. Dacă s-ar fi născut în Republică, l-am fi identificat demult și ar fi putut deveni Jedi. Deține calea, însă acum nu sunt sigur ce mai pot face pentru el.

Femeia încuviință resemnată, totuși, sub masca acceptării, pe fața ei se citea un licăr de speranță.

Pe când Anakin consolida conexiunile releelor de forță spre motorul stâng, își făcu apariția un grup format din prietenii săi. Băieții mai răsați erau Kitster și Seek, fata mai mică se numea Amee, iar rodianul era Wald. Anakin se opri din lucru, numai pentru a face prezentările.

– Uau, un astromec adevărat! fluieră încetișor Kitster. Cum de-a dat norocul peste tine?

Anakin ridică din umeri.

– Și asta nu-i tot, declară el, umflându-se în pene. Măine concurez în cursa Boonta.

Kitster căscă ochii și-și dădu pe spate smocul de păr negru.

– Ce?! Cu asta?

– Rabla asta nici n-o să se ridice-n aer, spuse Wald, înghiontind-o pe Amee. Ce glumeț ești, Annie!

– Lucrezi de ani de zile la ea, comentă Amee și trăsăturile ei fine și delicate se strâmbară dezaprobator. Scutură din capul bălai: N-o să meargă niciodată.

Anakin începu să spună ceva în apărarea sa, apoi se răzgândi. Mai bine să-i lase să creadă ce voiau, deocamdată. Le va arăta el!

– Haideți să ne jucăm cu mingea! propuse Seek, întorcându-se deja, cu o urmă de plictiseală în glas. Concurează, Annie, o să fii făcut praf.

Seek, Wald și Amee se îndepărtară, chicotind. Kitster era însă cel mai bun prieten al lui și știa că nu trebuia să te îndoiești de Anakin atunci când spunea că va face ceva. Rămase locului, ignorându-i pe ceilalți.

– Ce știi ei? rosti el încet.

Anakin îi zâmbi apreciativ. Apoi îl observă pe Jar Jar care umbla la cuplajul energetic al motorul stâng, sursa de putere care conecta motoarele menținându-le sincronizate, și zâmbetul îi dispăru.

– Hei! Jar Jar! Nu te apropia de cuplaje!

Gunganul, aplecat peste cuplaj, ridică ochii vinovat.

– Cine, eusa?

Anakin puse mâinile în șold.

– Dacă raza îți nimerește mâna, o să fie amorțită ore întregi.

Jar Jar se strâmbă, duse mâinile la spate și-și apropie capul de cuplaj. Aproape instantaneu un arc de curent electric țâșni dinspre acesta spre gura lui, făcându-l să țipe și să sară înapoi surprins și șocat. Se ținea cu amândouă mâinile de gură și se uita neîncrezător spre băiat.

– Morțită! Morțită! bolborosi el, cu limba lungă atârând inertă afară din gură. Limba eusa e ssste grasssă. Asssta doare tare.

Anakin clătină din cap și reîncepu să lucreze. Kitster se apropie, privind în tăcere, foarte atent.

– Nici nu știi dacă va funcționa, Annie, se încruntă el.

– O să funcționeze, zise Anakin fără să ridice măcar ochii.

– Cred că-î timpul să aflăm, spuse Qui-Gon apărând lângă umărul lui și întinzându-i un cilindru mic și gros. Folosește alimentatorul ăsta. Am făcut rost de el azi. Lui Watto îi trebuie mai puțin decât ție.

Un colț al gurii i se înalță, într-un amestec de stânjeneală și amuzament.

Anakin știa cât valorează un alimentator. Habar n-avea cum reușise Qui-Gon să facă rost de unul chiar de sub nasul lui Watto, și nici nu-l interesa.

– Am înțeles, să trăiți! zâmbi el.

Sări în carlingă, introduse alimentatorul în mufa din consola de comandă și cuplă activatorul. Își puse apoi casca veche și zgâriată și-și trase mânușile. În clipa aceea, Jar, care tot meșterea în spatele unui motor, reuși să-și prindă mâna în injector. Gunganul începu să țopăie înspăimântat, dar ciocul îi rămăsese amorțit de pe urma șocului

primit de la cuplajul energetic, așa că nu reuși să articuleze nimic inteligibil. Padme îi observă în ultima clipă brațele ce băteau aerul cu frenezie și-l eliberă înainte de aprinderea motoarelor.

Flăcările explodară din duze și un vuiet infernal se auzi dinspre motoarele Radon-Ulzer, crescând constant în intensitate, până când Anakin reduse accelerația, la un duduie gutural. Spectatorii izbucniră în urale, iar băiatul flutură din braț, drept răspuns.

Pe verandă, Shmi Skywalker urmărea scena fără un cuvânt, cu ochi pierduți și triști.

Apusul aduse un amestec de auriu și roșiatic în urma sorilor lui Tatooine, care plecau la culcare, un amestec de culori ce acoperea orizontul cu un arc lung și grațios. Noaptea se apropia pe furiș, întunecând cerul, dezvăluind stele ca niște cioburi risipite de cristal. În beznă pătrunzătoare, totul era mai tăcut și parcă mai prudent.

Ultima rază a crepusculului sclipi, întâlnind oglindirea metalică a micului transportor care țâșni din Marea Dunelor, îndreptându-se spre Mos Espa. Avea botul de forma unui cuțit lat, aripile arcuite înspre înapoi și stabilizatorii verticali curbați spre interior, de sus în jos. În timp ce urca promontoriile și cobora în văi, scana peisajul, căutând evident ceva. Întunecat și neschimbător, avea aspectul unei prădător ieșit la vânătoare.

Dincolo de Marea Dunelor, urmărind lumina tot mai palidă, vehiculul se opri pe un platou larg și înalt care oferea o panoramă vastă în toate direcțiile. Banthele sălbatice se împrăștiară la apropierea sa, scuturându-și capetele mițoase și coarnele masive, și mugiră dezaprobator. Transportorul opri motoarele și așteptă în tăcere.

Apoi trapa din spate se deschise, scara metalică glisă spre sol și apără Darth Maul. Lordul Sith renunțase la mantia neagră și purta un veșmânt larg, adecvat deșertului, și o tunică strânsă cu cingătoarea de care atârna sabia de lumină. Coarnele boante, complet expuse în absența glugii, formau o coroană înfricoșătoare deasupra feței colorate straniu în roșu și negru. Ignorând banthele, se apropie de marginea platoului, scoase un electro-binoclu cu infraroșii și începu să scaneze orizontul, în toate direcțiile.

„Nisip, roci și deșert”, gândi el. „Pustiu. Totuși, un oraș aici, încă unul acolo. Și acolo, un al treilea.”

Luă electro-binoclul de la ochi. Luminile orașelor puteau fi văzute și cu ochiul liber în întunericul tot mai profund. Dacă existau și alte așezări, se aflau probabil de partea cealaltă a Mării Dunelor, unde fusese deja, sau mult mai departe, dincolo de orizont, acolo unde va trebui să meargă.

Credea totuși că Jedi se aflau aici.

Pe fața lui ca un mozaic nu se descifra nici o expresie, dar ochii galbeni îi scripă anticipativ. În curând... În curând...

Cercetă consola de comandă fixată de antebraț, selectă setările dorite și introduce datele necesare pentru identificarea inamicului pe care-l căuta. Cavalerii Jedi s-ar fi manifestat printr-o prezență deosebit de puternică a Forței. Avu nevoie numai de un minut, după care se întoarse spre navă. Droizi-spioni sferici ieșiră prin trapă, unul câte unul. După ce apărură toți, porniră spre orașele pe care le identificase lordul Sith.

Darth Maul îi privi, până dispărură din vedere, înghițiți iute de beznă. Zâmbi ușor. În curând.

Intră apoi în navă, pentru a monitoriza informațiile primite de la spioni.

Întunericul învăluia Mos Espa în straturi tot mai groase, în timp ce noaptea cobora peste oraș. Anakin stătea tăcut pe veranda din spatele casei, iar Qui-Gon îi cerceta rana adâncă din braț. Anakin se tăia în cursul după-amiezii, lucrând la ataș și, ca mai toți băieții, nici măcar nu-și dăduse seama până atunci.

Își privi în treacăt tăietura pe care maestrul Jedi se pregătea s-o dezinfecțeze, apoi se lăsă pe spate și privi stelele.

– Stai cuminte, Annie, spuse Qui-Gon.

Băiatul abia dacă îl auzi.

– Ce multe sunt! Toate au planete?

– Majoritatea, răspunse Qui-Gon scoțând o fașă curată.

– A fost cineva pe toate?

– Nu cred, râse maestrul Jedi.

Anakin încuviință din cap, continuând să privească firmamentul.

– Vreau să fiu primul care le vede pe toate – aau!

Qui-Gon îi șterse o pată de sânge de pe braț, apoi aplică antiseptic.

– Gata, e ca nou.

– Annie! La culcare! strigă Shmi din casă.

Qui-Gon deplie o lamelă din comunicator și puse pe suprafața ei o mostră din sângele băiatului. Anakin se aplecă, interesat.

– Ce faci?

Maestrul Jedi nici măcar nu clipi.

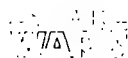
– Îți controlez sângele, să nu te fi infectat.

Anakin se încruntă.

– N-am mai văzut...

– Annie! strigă mama lui din nou, mai insistent. Să nu mai spun încă o dată!

– Du-te! îi spuse și Qui-Gon, arătându-i ușa. Mâine te așteaptă o zi mare. Strecură în haină pânza cu care ștersese sângele băiatului. Noapte bună!



Anakin ezită, cu ochii ațintiți asupra maestrului Jedi, intenși și întrebători, apoi se întoarce și dispăru în casă. Qui-Gon așteptă o secundă, se convinge că rămăsese singur, după care introduce lamela cu mostra de sânge într-o fantă a comunicatorului și-l sună pe Obi-Wan.

– Da, maestre? răspunse ucenicul, treaz în ciuda orei târzii.

– Analizează sângele pe care ți-l trimit, îi spuse Qui-Gon, privind precaut în jur. Vreau testarea midiclorianelor.

Expedie apoi mostra și așteptă în liniște. Își auzea inima bătându-i repede și puternic. Dacă avea dreptate, atunci...

– Maestre, îi întrerupse Obi-Wan meditația, cred că s-a întâmplat ceva cu mostra asta.

Qui-Gon inspiră adânc și expiră lent.

– Ce spun rezultatele?

– Numărul midiclorianelor sare de 20 000. Vocea tânărului Jedi se încordă. Nimeni nu are atât de multe. Nici chiar maestrul Yoda.

Nimeni. Qui-Gon rămase privind în noapte, stupefiat de dimensiunile descoperirii. Întoarce apoi ochii spre coliba în care dormea băiatul și încremeni.

Shmi Skywalker stătea înapoia pragului ușii, privindu-l. Ochii li se întâlniră și, pentru o clipă, maestrul Jedi avu impresia că viitorul i se dezvăluise în totalitate. Apoi femeia se întoarce, stânjenită, și dispăru în casă.

După o clipă. Qui-Gon își aminti de comunicatorul deschis.

– Noapte bună, Obi-Wan, spuse el încet și închise aparatul.

Se apropia miezul nopții. Anakin, care nu izbutea să adoarmă, se strecurase afară din pat și ieșise în curtea din spate, pentru a verifica din nou vehiculul, comenzile, firele, cablurile, sursa de alimentare – toate lucrurile care îi treceau prin minte. Acum îl privea, încercând să-și dea seama ce altceva i-ar fi putut scăpa, ce ar fi putut trece cu vederea. Nu-și putea permite nici o greșeală. Trebuia să se asigure că făcuse tot ce depindea de el.

Astfel încât să câștige cursa de a doua zi.

Pentru că trebuia să câștige.

Trebuia!

Îl privi pe R2-D2 care se învârtea în jurul vehiculului și vopsea carcasa metalică la lumina unui proiector montat deasupra senzorilor săi vizuali, sub o avalanșă constantă de sfaturi inutile din partea lui C-3PO. Acesta fusese activat de Anakin, puțin mai devreme, la sugestia lui Padmé. „Mai multe brațe fac munca mai ușoară”, întonase ea solemn, apoi zâmbise. C-3PO nu se pricepea la muncile manuale, însă vocoderul îi era cu siguranță neobosit. În orice caz, se părea că

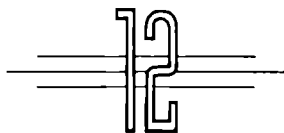
lui R2-D2 îi plăcea să-l aibă în preajmă, schimbând bip-uri și ciripituri cu droidul de protocol, în timp ce se învârtea în jurul atașului. Micul astromec muncea neobosit, voios și fără să fie silit. Nimic nu-l perturba. Anakin îl invidia. Droizii fie erau bine construiți, fie nu. Spre deosebire de umanoizi, ei nu simțeau oboseala, dezamăgirea sau teama...

Își alungă repede gândul și se uită în sus, spre cerul înstelat. După o clipă, se așează, rezemându-se cu spatele de o ladă cu piese vechi, punând alături ochelarii și casca. Într-o doară, strecură mâna în buzunar și atinse pandantivul din japor pe care îl sculpta pentru Padmé. Se lăsă în voia gândurilor. Nu-și putea explica motivul, dar știa cumva că ziua următoare avea să-i schimbe viața. I-o spunea capacitatea lui stranie de a vedea lucruri inaccesibile altora, aptitudine care, uneori, îi arăta viitorul. Viitorul se grăbea înspre el, simțea asta. Se apropia rapid, fără a-i lăsa timp de gândire, cu certitudinea unui răsărit de soare.

Ce avea să-i aducă? Întrebarea îi înghițea conștiința, fără să primească un răspuns exact. Schimbarea, de acord, dar sub ce formă? Qui-Gon și tovarășii lui erau purtătorii schimbării, totuși Anakin credea că nici chiar cavalerul Jedi nu știa cu exactitate care va fi rezultatul.

Poate tocmai libertatea pe care o visase pentru el și mama sa, se gândi el plin de speranțe. Poate o evadare într-o viață nouă, pentru amândoi. Orice era posibil, dacă ar fi câștigat cursa Boonta. Absolut orice.

Gândul acela era cel mai puternic în mintea lui obosită și îngrijorată, atunci când, într-un sfârșit, ochii i se închiseră și adormi.



În noaptea aceea, Anakin Skywalker visă că avea altă vârstă, necunoscută. Era tânăr, deși nu băiețel ca acum, și în același timp bătrân. Parcă ar fi fost tăiat în stâncă, și gândurile îi erau gravate cu o viziune atât de înfricoșătoare, încât nu putea s-o privească deschis, ci doar s-o lase, inaccesibilă, clocotind deasupra unui foc de ambiție și speranță. Se găsea în alt loc și în alt timp, într-o lume pe care n-o recunoștea, într-un peisaj pe care nu-l mai văzuse, schimbându-se cu ușurința unui miraj născut în întinderile deșerturilor de pe Tatooine.

Visul pâlpâi și niște voci ajunseră la el, blânde și îndepărtate. Se întoarse spre ele, îndepărtându-se de un talaz întunecat care-i apăruse pe neașteptate în față, îndepărtându-se de somnul ce dăduse viață visului.

– Sper c-ați terminat, o auzi pe Padmé.

Dar Padmé se afla în fruntea talazului întunecat din visul său. iar talazul acela era de fapt o armată, care mășcăluia spre el...

R2-D2 fluieră și ciripi, iar C-3PO interveni cu asigurări grăbite, spunând că totul era în ordine, totul era pregătit, și băiatul se foi din nou.

O mână îi atinse obrazul, mângâindu-l încet, iar visul se topi și se spulberă. Anakin clipi, trezindu-se, se frecă la ochi, căscă și se întoarse pe o parte. Nu mai era lungit lângă lada unde adormise aseară, ci în patul său.

Mâna se retrase de pe obraz și Anakin o zări pe Padmé, atât de frumoasă încât i se puse un nod în gât. O privea însă derutat, căci ea fusese figura centrală în visul lui, dar altfel decât acum, mai bătrână, mai tristă... și mai fusese ceva.

– Te-am visat, spuse el, înghițind nodul și pronunțând cu greu cuvintele. Conduceai o armată uriașă într-o bătălie.

Fata îl privi uimită, apoi zâmbi.

– Sper că nu se va întâmpla așa – urăsc luptele. Vocea îi era veselă și caldă, dar în același timp indiferentă, într-un mod care-l tulbură. Mama ta spune să te trezești. În curând, trebuie să plecăm.

Anakin se ridică în picioare, trezit pe deplin. Merse la ușa din spate și rămase privind mușuroiul de furnici din cartierul sclavilor, mulțimea de omeni care își începea activitățile zilnice, cerul senin și luminos al dimineții ce promitea o vreme bună pentru cursa din ajunul de Boonta. Atașul plutea în fața sa pe elevatoarele antigravitaționale, proaspăt vopsit și sclipind în lumina soriilor. R2-D2 se învârtea în jurul lui cu o pensulă și un tub de spray, terminând ultimele detalii. Lipsit în continuare de majoritatea învelișului exterior, astfel încât componentele îi puteau fi lesne văzute, C-3PO îl urma, indicând locurile scăpate din vedere, formulând opinii și dând sfaturi pe care nu i le ceruse nimeni.

Nechezatul ascuțit al unui eopie îi atrase atenția lui Anakin și-l văzu pe Kitster îndreptându-se spre ei, călare pe primul din cele două animale pe care le tocmise pentru a-l ajuta să ducă vehiculul în arenă. Fața lui oacheșă strălucea de emoție, și băiatul flutură mâna surescitată când îl văzu pe Anakin apropiindu-se.

– Ridică-le, Kitster! îi strigă Anakin, apoi se întoarse spre Padmé. Unde-i Qui-Gon?

– A plecat cu Jar Jar la arenă, răspunse fata. S-au dus să-l caute pe Watto.

Băiatul se grăbi spre dormitor, pentru a se spăla și îmbrăca.

Qui-Gon se plimba prin hangarul principal al arenei de curse din Mos Espa, privind aparent dezinteresat agitația din jurul său. Hangarul era o clădire uriașă care adăpostea vehiculele de curse și echipamentele pe tot parcursul anului, iar în zilele de concurs servea drept atelier pentru concurenți. Mai mulți piloți se găseau deja în standurile de service, zeci de extraterestri care veniseră pe Tatooine din toate colțurile galaxiei, iar acum se târau pe sub atașe și motoare, în timp ce piloții și directorii standurilor răcneau instrucțiuni. Zăngăniturile și bubuiturile răsunau asurzitor în hangarul gigantic, astfel că toate convorbirile se purtau cu glas ridicat.

Jar Jar se ținea aproape de un umăr al maestrului Jedi. În vreme ce Watto bâzâia în apropierea celui alt umăr. Gunganul era la fel de agitat și de nervos ca întotdeauna, cu ochii rotindu-se pe pedunculi și capul întorcându-se în toate părțile, atât de frenetic încât aveai impresia că se va desprinde de pe umeri. Watto zbura, neglijând

complet tot ce nu ținea de propria-i conversație, care se revărsa întruna, acoperind mereu aceleași subiecte.

– Străine, să-ți fie clar că târgul nostru este perfectat, repetă el cel puțin pentru a treia oară în ultimele zece minute și înclină cu emfază capul cu trompă albastră. Vreau să-ți văd nava în clipa în care cursa s-a încheiat.

Nu se sinchisea defel să arate că aprecia ca fiind doar o chestiune de timp până va intra în posesia transportorului nubian. De când Qui-Gon îl găsisse în fața caselor de pariuri, nu sugerase măcar o dată că lucrurile ar fi putut lua altă întorsătură.

– Răbdare, prietene albastru, strânse din umeri maestrul Jedi. Îți vei încasa câștigul înainte de apusul sorilor, iar eu și tovarășii mei vom fi departe de aici.

– Nu cred, dacă nava ta îmi va aparține! sforăi Watto, râzând satisfăcut, și ochii săi pătrunzători îl fixară pe Qui-Gon. Te previn, fără șmecherii!

Maestrul Jedi își continuă drumul, cu privirea îndreptată în altă parte, întinzând cu atenție momeala pe care o pregătise pentru toydarian.

– Nu crezi că Anakin va câștiga?

Watto îi zbură în față și-i opri pe cei doi. Bătând furios din aripi, arătă spre un vehicul portocaliu-aprins din apropiere, care avea motoarele modificate, astfel încât la activarea cuplajelor energetice și la conectarea motoarelor, formau un X distinctiv. Într-o parte a vehiculului se afla Sebulba, dugul care-l atacase pe Jar Jar cu două zile în urmă, cu privirea ațintită asupra lor și cu membrele subțiri ridicate într-un gest vag de amenințare. Două twi'leke zvelte îi masau cu grijă gâtul și umerii. Twi'lekele erau urnanoide de pe planeta Ryloth; aveau dinți ascuțiți, piele albastră și fină și tentacule gemene ce coborau cu grație de pe craniile spâne pe spinările mătăsoase. Ochii lor roșii se ridicară spre Qui-Gon, pâlپairă o clipă interesați, apoi reveniră iute la stăpânul lor.

– Să nu mă înțelegi greșit, pufni Watto, scuturându-și capul cu o mișcare ciudată. Am mare încredere în băiat. Este o mândrie pentru specia voastră. Gura cu colți strâmbi i se crâmpoți. Cred însă că Sebulba va câștiga.

Qui-Gon se prefăcu că-l studiază cu atenție pe dug:

– De ce?

– Pentru că el câștigă-ntotdeauna! izbucni în răs toydarianul, încântat de propria-i șiretenie. O să pariez bani grei pe Sebulba!

– Sunt gata să accept pariurile acelea, rosti Qui-Gon imediat.

Watto se opri instantaneu din răs, tresărind ca și cum ar fi fost picat cu ceară.

– Ce? scutură uimit din cap. Ce vrei să spui?

Qui-Gon înaintă, silindu-l pe toydarian să bată în retragere.

– Pun la bătaie vehiculul meu de curse pentru... Se opri, simulând gândirea și ținându-l pe Watto în suspans. Pentru – să zicem – băiat și mama lui.

– Un vehicul de curse pentru doi sclavi!? fu uimit Watto. Nu cred! Aripile lui albastre zumzăiau, în timp ce toydarianul zbura încoace și încolo. Mda, deși, poate că da... Numai unul! Mama, poate... Băiatul nu-i de vânzare.

– Băiatul este mic, se încruntă Qui-Gon, nu poate fi prea valoros. Watto negă hotărât din cap.

– Pentru cel mai rapid vehicul construit vreodată?

Negustorul repetă gestul.

– Amândoi, sau nu facem târgul.

Stăteau lângă intrarea principală în hangar, iar zgomotul echipelor de mecanici se diminuase. Dincolo de ușă, tribunele se ridicau pe fundalul cerului senin, un vast complex circular, cu loje pentru hutti, o cabină pentru crainic, echipament de monitorizare a cursei și tarabe cu mâncăruri și băuturi. Tribunele începuseră deja să se umple și aproape toată populația din Mos Espa participa la eveniment. Prăvăliile și standurile se închideau, deoarece orașul se pregătea de sărbătoare. Peste tot se vedeau pavilioane colorate și fanioane, iar vehiculele de curse sclipeau lustruite în bătaia sorilor.

Qui-Gon îl văzu pe Anakin apărând din mulțime, călare pe un eopie, cu Padme în spatele lui, remorcând un motor Radon-Ulzer masiv. Kitster îi urma pe alt eopie, trăgând celălalt motor. Eopii erau animale înalte, cu boturi prelungi, piele tăbăcită și groasă, și blană scurtă, perfect adaptate la climatul deșertic de pe Tatooine. R2-D2 și C-3PO încheiau mica procesiune, alături de ataș și de Shmi. Maestrul Jedi se răsucise în mod deliberat să-i vadă apropiindu-se, atrăgând și privirea lui Watto. Ochii toydarianului sclipiră la vederea băiatului și a vehiculului de curse.

Îl privi din nou pe Qui-Gon, cu un fornăit nemulțumit.

– Nici un vehicul nu valorează doi sclavi... nici pe departe! Un sclav, sau nimic!

Qui-Gon încrucișă brațele pe piept.

– Bine, atunci băiatul.

Watto pufăi și scutură din cap. Vibra de tensiunea pe care indecizia o genera în trupul său albastru și dolofan.

– Nu, nu...

Băgă brusc mâna în buzunar și scoase un zar micuț, pe care-l aruncă dintr-o palmă în alta, ca și cum ar fi fost prea fierbinte ca să-l poată ține.

– Să lăsăm soarta să decidă. Albastru este băiatul. Roșu – mama lui.

Aruncă zarul pe podeaua hangarului. În același timp, Qui-Gon făcu pe furis un gest mic din mână, apelând la puterea Jedi pentru a produce o mică deformare a Forței.

Zarul ricoșă, se rostogoli și se opri cu fața albastră în sus. Watto ridică brațele furios, îngustând ochii.

– Ai câștigat aruncarea, străine! pufni el disprețuitor. Dar nu vei câștiga cursa, așa c-aș zice că nu contează prea mult.

– Vom vedea, rosti calm Qui-Gon.

Anakin și ceilalți ajunseseră lângă ei, intrând în hangar cu ataș și cu motoarele. Pufăind, Watto se îndepărta de Qui-Gon și se stropși iritat către băiat:

– Mai bine l-ai opri pe prietenul tău să mai parieze, sau voi sfârși prin a-l câștiga și pe el!

Unul dintre eopie îl adulmecă pe toydarian, dar acesta îl înjură în huttă cu atâta ferocitate, încât animalul făcu speriat câțiva pași înapoi. Bătând nebunește din aripi, Watto îi aruncă lui Qui-Gon o privire crâncenă, apoi dispăru în semiîntunericul hangarului.

– Ce a vrut să spună cu asta? întrebă Anakin, încetinind animalul lângă Qui-Gon și privind după toydarianul care se îndepărta.

– O să-ți spun mai târziu.

Kitster se opri lângă Anakin și se uită în jur atâțat.

– Ce beton este! Sunt sigur că de data asta vei reuși, Annie!

Privirea lui Padmé se plimbă de la unul la celălalt.

– Ce să reușească? întrebă ea suspicioasă.

– Să termine cursa, evident! zâmbi Kitster.

Fata păli și ochii ei îl sfredeliră pe Anakin.

– Nici măcar n-ai *terminat* vreodată o cursă? întrebă ea neîncrezătoare.

– Ei... nu chiar, roși băiatul, apoi strânse din buze încrâncenat.

Dar Kitster are dreptate: de data asta voi reuși.

Qui-Gon luă frâiele animalului în mâna sa și-l bătu prietenește pe picior.

– Bineînțeles că vei reuși, fu el de acord.

De pe eopie, Padme Naberrie se uită la el fără un cuvânt.

* * *

În centrul lui Mos Espa, mulțimea începuse să se rarească, pe măsură ce se îndrepta în număr tot mai mare spre amfiteatrul de la marginea astroportului. Majoritatea prăvăliilor și chioșcurilor fuseseră închise, iar restul urmau să tragă obloanele cât de curând. Proprietarii și vânzătorii își vedeau de treabă, dar priveau nerăbdători spre puhoiul care mergea spre arenă.

În mijlocul agitației generale, un droid spion Sith zbura încet, ochiul său mecanic mișcându-se de la un magazin la altul, de la o față la alta, căutând...

Peste o sută de mii de spectatori umpluseră amfiteatrul la jumătatea dimineții, înghesuindu-se în tribuna principală și pe platformele mari de vizionare, astfel că nu aveai unde să mai arunci un ac. În pustietatea deșertului înconjurător, arena se transformase într-un ocean vast de culori, tălăzuire și zgomote. Steaguri și pancarte cu însemnele concurenților și sponsorilor fluturau deasupra mulțimii, desemnând favoriții și determinând aplauze și încurajări spontane. Unii concurenți aveau formații muzicale proprii, dar alte trompete și tobe îi încurajau frenetic pe toți piloții. Vândătorii se deplasau printre rândurile de scaune, aducând gustări și băuturi de la tarabele aflate la nivelul solului. Peste tot se simțeau emoțiile și nerăbdarea de dinaintea cursei.

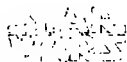
Apoi un vuiet de ovații izbucni, când concurenții începură să apară din hangarul principal, dinapoia liniei de start. Atașele se iviră pe rând, unele trase de eopi, altele manual, sau de sânni repulsoare, formând un alai lung de piloți, echipe de mecanici și ajutoare. Purtătorii stindardelor ce identificau pilotul și sponsorul mergeau unul lângă altul, formând o linie colorată în fața vehiculelor. De pe cer, sorii gemeni ai lui Tatooine aruncau priviri sclipitoare și flămânde.

În vreme ce concurenții intrară pe pista din fața tribunelor, agitația din loja regală anunță sosirea huttului Jabba și a Gardullei, prietena sa. Lunecând în interiorul climatizat al lojei, cei doi hutti își târâră trupurile peste mătăsurile multicolore care acopereau piatra grosolană a pardoselii până la locurile rezervate. Jabba intră primul și se îndreptă direct spre balconul boltit de unde putea fi văzut de populația din Mos Espa. Își ridică în semn de salut brațul dolofan și radie mulțumit, auzind ovațiile apreciative ale mulțimii. Gardulla mulțumi și ea, încuviințând din capul îndesat pe corpul gras și diform. O suită de umanoizi și extraterestri se așezară în spatele celor doi, fiind oaspeții conducătorilor din Mos Espa în ziua cursei – o cinste mult râvnită. Ultimele apărură slavele de diverse rase, înlănțuite, aflate acolo pentru amuzamentul doritorilor.

Dedesubt, piloții formară o linie în fața lojii regale și, la o comandă, se înclinară adânc, în semn de recunoștință și omagiu la adresa binefăcătorului lor.

– *Chowbaso!* dudi Jabba și vocea lui profundă, amplificată de difuzoare, răsună în întinderile deșertului. *Tam ka chee Boonta rulee ya, kee madd ahdrudda du wundee!* Bine ați venit!

Mulțimea izbucni în urale, iar brațe și steaguri fluturară pretutindeni. Trompetele sunară, când Jabba începu prezentarea concurenților.



– *Kubba tee. Sebulba tuta Pixelito!*

Dugul de lângă Anakin se ridică pe picioarele posterioare și flutură brațele spre tribune. O formație începu să cânte frenetic, iar supporterii lui și cei care pariaseră pe el răspunseră cu alte urale și strigăte de încurajare.

Unul câte unul, Jabba îi anunță pe piloți. Gasgano, Boles Roor, Ben Quadinaros, Aldar Beedo, Ody Mandrell, Xelbree, Mars Guo, Clegg Holdfast, Bozzie Baranta, Wan Sandage. Anakin asculta numele, făcându-se de pe un picior pe celălalt, nerăbdător să înceapă cursa. O privire aruncată peste umăr i-l arătă pe Kitster muncindu-se să lege motoarele Radon-Ulzer de ataș prin cabluri de oțelton, și smucind puternic de ele, pentru a verifica legăturile.

– ...*Mawhonic tuta Hok*, continua Jabba. *Teemto Pagalies tuta Moonus Mandes. Anakin Skywalker tuta Tatooine...*

Aplauzele izbucniră din mulțime, chiar dacă nu la fel de entuziaste ca pentru Sebulba, Gasgano sau alți câțiva. Anakin ridică brațele, salutând publicul și plimbându-și ochii peste miile de spectatori, dar cu mintea deja la traseu.

Se întoarse, pentru a merge spre vehicul, și se trezi față în față cu mama lui. Fața ei obosită era calmă și decisă, când se aplecă și-l îmbrățișă, sărutându-l. Îl îndepărtă apoi puțin, rămânând cu mâinile așezate pe umerii săi, dar fără să-și desprindă ochii îngrijorați de la băiat.

– Ai grijă, Annie, îi spuse.

El dădu din cap și înghiți un nod.

– Voi avea, mamă. Promit.

Femeia zâmbi, cald și liniștitor, și se îndepărtă. Anakin se apropie de ataș, privindu-i pe Kitster și Jar Jar care deshălnau eopii, pentru a fi duși în afara pistei. R2-D2 se apropie de Anakin și emise câteva bip-uri de aprobare și îmbărbătare. C-3PO își avertiză solemn stăpânul asupra pericolelor care-l pândeau dacă va conduce prea repede și-i ură succes. Totul era pregătit.

Jar Jar îl bătă ușor pe băiat pe spate, dar fața lui era îngrijorată și alarmată.

– *Asssta foarte periculoss, Annie. Zeiisa fie blânzi, prietene.*

Cu coada ochiului, Anakin îl văzu pe Sebulba îndepărtându-se de vehiculul său, pentru a-l examina pe al băiatului. Legănându-se pe picioarele fusiforme, ocoli motoarele Radon-Ulzer, cercetându-le cu un interes nedisimulat. Oprindu-se în cele din urmă lângă cel stâng, se ridică brusc și lovi un stabilizator, după care privi rapid în jur, să vadă dacă nu-l observase cineva.

Padmé apăru și se aplecă, pentru a-l săruta pe Anakin pe obraz. Ochii ei negri îl fixau cu intensitate.

– Toate speranțele noastre sunt în tine, îi șopti.

Anakin își răsfrânse buza inferioară.

– Nu vă voi dezamăgi.

Fata îl privi îndelung, apoi se îndepărtă. Sebulba se strecură imediat lângă Anakin, apropiindu-și amenințător fața zbârcită de a băiatului.

– De data asta nu vei mai scăpa, rahat de sclav, șuieră el încet, rânjind. Ești poodoo de bantha.

Anakin nu dădu înapoi, ci-l privi rece pe dug.

– Nu conta pe asta, față slinoasă.

Qui-Gon venea spre ei, așa că Sebulba se îndreptă spre vehiculul său, cu o privire plină de răutate. Trompetele sunară și dinspre mulțime se auzi un alt val de ovații. Jabba huttul se târi pe marginea lojii regale și-și ridică brațele groase.

– *Kaa bazza kundee da tam hdudda!* mormăi el. Să-nceapă cursa!

Vuietul tribunelor crescuse încă și mai mult. Qui-Gon îl ajută pe Anakin să urce în ataș. Băiatul se instala în scaun, își fixă centurile de siguranță, puse casca veche și coborî ochelarii de protecție.

– Ești pregătit, Annie? întrebă calm maestrul Jedi.

Băiatul încuviință din cap, cu o expresie de concentrare intensă. Qui-Gon privi în ochii lui.

– Nu uita, focalizează-te asupra clipei. Simte, nu gânde! Încrede-te în instinctele tale.

Îi puse o mână pe umăr și zâmbi.

– Forța fie cu tine, Annie!

Apoi se îndepărtă, iar Anakin Skywalker rămase singur.

* * *

Qui-Gon se strecură rapid prin mulțime, îndreptându-se către platforma unde-l așteptau Shmi, Padme și Jar Jar. Aruncă o singură privire înapoi spre Anakin și-l văzu aranjându-și calm ochelarii. Maestrul Jedi încuviință mulțumit. Băiatul avea să se descurce perfect.

Urcă împreună cu gunganul și femeile pe platformă, exact când aceasta începuse să se ridice, pentru a ajunge la înălțimea de la care aveau să vizioneze cursa. Shmi se uită la el îngrijorată și întrebătoare.

– E în ordine, o asigură Qui-Gon, atingându-i umărul.

Padme clătină din cap, neîncrezător.

– Voi, Jedi, sunteți prea imprudenți, murmură ea. Regina...

– Regina se încrede în judecata mea, tânără cameristă, o întrerupse Qui-Gon, adresându-i-se numai ei. Presupun că ar trebui să ai și tu încredere.

– Presupui prea multe, îl fulgeră fata cu privirea.

Platforma de vizionare se fixă la înălțimea stabilită și toți ochii se întoarseră spre concurenți. Cuplajele energetice fură activate și

curenții electromagnetici puternici se arcuірă între discurile coaxiale, legând într-un singur ansamblu motoarele gemene ale atașelor. Apoi motoarele însele începură să ambalezе, vuietul și rateurile lor amestecându-se cu uralele mulțimii, pentru ca în cele din urmă să le acopere complet. Stegarii și mecanicii se retraseră, eliberând linia de start de sub arcada care marca startul și finalul cursei. Deasupra se aprinse o lumină roșie, care îi ținea pe concurenți pe loc. Anticipând apariția luminii verzi, piloții ambalară motoarele; carcasele masive vibrară sub forța puterii generate, iar cablurile ce le legau de atașe se tensionară, amenințând să plesnească.

Lângă Qui-Gon, Jar Jar Binks își acoperi ochii înfricoșat.

– Privesssc eusa nusa. Asssta murdar va fi!

Deși nu putea s-o spună cu glas tare, maestrul Jedi gândeа la fel. *Calm, Anakin Skywalker!* gândi în sineа lui. *Concentrează-te!*

Apoi lumina de deasupra liniei de start se preschimbă în verde-strălucitor și cursa începu.

Când lumina deveni verde, Anakin împinse brusc cele două manete gemene, transmitând putere maximă motoarelor Radon-Ulzer. Uriășele turbine de rachetă se încordară, urlară ca o fiară în captivitate... și amuțiră în clipa următoare.

Băiatul îngheță. În jurul lui, concurenții țâșniră într-o cacofonie de zgomote și sclipiri metalice, lăsând în urmă numai nisipul ridicat în vârtejuri în aer. În câteva secunde, băiatul rămăsese singur, cu excepția cvadratașului lui Ben Quadinaros, blocat de asemenea pe linia de start.

Mintea lui Anakin gonia disperată. Apăsase prea tare accelerația și alimentase cu prea mult combustibil pentru un start de pe loc. Motoarele recondiționate nu suportau atâta putere dintr-o dată, dacă vehiculul nu se afla deja în mișcare. Smuci manetele înapoi, aducându-le în punctul mort. Coborî comutatoarele alimentării, golind conductele și reetanșându-le. Trase adânc aer în piept și apăsă butoanele de aprindere. Starterele porniră și motoarele Radon-Ulzer se treziră la viață, tușind asurzitor. Băiatul pompă combustibil, dar mai precaut de data aceasta, chiar dacă nerăbdarea îi clocotea prin vine, apoi împinse încet manetele. Motoarele țâșniră, trăgând după ele atașul și pe băiat, demarând fulgerător.

Anakin porni în urmărire, având în minte un singur gând. Nu-l preocupa nimic altceva decât punctele îndepărtate ce marcau pozițiile celorlalți concurenți. Vâjâi peste întinderea deșertului, iar zgomotul făcut de motoare spori treptat și terenul de dedesubt se contopi într-un val de căldură și lumină. Traseul era plat și deschis la început, așa că apăsă mai mult pe manete. Accelerase atât de rapid, încât totul din jur se transformase într-o ceață scaldată în soare.



Primele formațiuni de roci se profilă pe orizont. Anakin îi putea zări acum pe ceilalți concurenți, forme metalice luminoase gonind peste șes, cu duzele scuișând în urmă foc și fum. Se apropia de ei rapid, cu turbinele Radon-Ulzer urlând. Știa bine că în linie dreaptă nu existau motoare mai bune decât ale lui.

Un fior de surescitare arzător i se strecură prin vene, când îi prinse din urmă pe concurenții din coada plutonului.

Trase manetele spre înapoi când ajunse lângă ei, oferindu-și astfel spațiu de manevră. Trecu printre doi de parcă aceștia ar fi stat pe loc, ocolindu-l pe primul prin stânga și pe al doilea prin dreapta, profitând de puținul spațiu dintre ei. După aceea, apăsă din nou manetele, și accelerația îl izbi apăsându-l în scaunul capitonat. Următorul prins din urmă fu Gasgano, cel cu multe membre. Apropiindu-se de atașul cu bot turtit al troikenului, Anakin se pregăti să-l depășească. În depărtare se vedea Canionul Arcuit și dorea să nu-l încurce nimeni când trecea prin el. Manevrând cu precauție, intenționa să ocolească prin dreapta, dar Gasgano îl văzu și-i tăie calea. Anakin așteptă, apoi viră spre stânga, încercând din nou. În zadar; Gasgano îi tăie din nou calea. Continuară să gonească în zigzag deasupra deșertului, ca un dragon krayt în urmărirea unui șoarece womp.

Pe orizont se profila linia zimțată a unui podiș scund. Anakin încetini, lăsându-l pe troiken să creadă că se pregătea pentru o coborâre în josul stâncii. Aruncând repede o privire peste umăr, să vadă unde-i băiatul, Gasgano își păstră poziția până ajunse la marginea podișului, apoi intră primul în coborâre. În aceeași clipă, Anakin apăsă puternic pe manete și accelera cu o asemenea viteză, încât trecu exact pe deasupra lui Gasgano, care nu mai avu timp să facă vreo manevră.

Dunga neagră a canionului crescuse în față și Anakin pătrunse cu dibăcie în întunericul răcoros dinapoia intrării înguste. Motoarele zumzăiau nerăbdătoare, sincronizate prin cuplajele de energie, iar cablurile de oțelton trăgeau atașul cu precizie prin curbele amețitoare. Anakin manevra manetele cu minim de mișcări, urmărind în minte traseul – fiecare curbă, fiecare deviere, fiecare ridicare și coborâre. Totul îi era clar și sigur. Totul era vizibil pentru el.

Străbătu rapid canionul și ieși din nou deasupra șesului plat. În față, Mawhonic și Sebulba se luptau pentru primul loc, dar până la ei mai avea de depășit o duzină de concurenți. Forma distinctivă în X a motoarelor lui Sebulba se ridica și cobora, căutând poziția optimă, dar atașul aerodinamic al lui Mawhonic se desprindea treptat de dug.

Apoi Sebulba accelera și viră violent spre stânga, năpustindu-se spre celălalt pilot. Mawhonic reacționează instinctiv, virând tot la stânga... direct într-o formațiune masivă de roci, și dispăru într-o minge uriașă de flăcări și fum negru.

Veni apoi rândul lui Xelbree, care încercă să-l depășească pe Sebulba pe deasupra, așa cum procedase Anakin cu Gasgano. Dugul îi simți prezența și se ridică, blocându-i trecerea. Xelbree viră spre stânga, accelerând. Sebulba lăsă impresia că pierde teren și că va fi depășit cu ușurință. Dar când Xelbree se afla exact lângă el, dugul deschise o fantă laterală în duza stângă. Flăcările îțșniră spre motorul lui Xelbree, perforându-i carcasa de metal ca și cum ar fi fost făcută din folioplast. Xelbree încercă disperat să se îndepărteze, dar se mișcă prea lent. Combustibilul luă foc, motorul avariat explodă, iar celălalt motor și atașul se loviră de o stâncă, făcându-se praf.

Sebulba accelerează și se îndepărta de epavă, rămas singur în fruntea concurenților.

* * *

Din tribune și de pe platformele înșirate pe traseu, spectatorii urmăreau progresul cursei pe videocranele portabile, grație imaginilor transmise prin holocamerele droizilor de observație. Din turnul de monitorizare, un comentator bicefal, ale cărui capete se tachinau neîncetat, anunța poziția liderilor. Alături de Padmé și Shmi, Qui-Gon studie un ecran, dar Anakin nu se zărea nicăieri și nici nu era amintit în comentariu. Vocile gemene ale comentatorului se ridicau și coborau într-o cadență egală, umplând aerul cu inflexiunile lor, sculând în picioare mulțimea frenetică.

Qui-Gon privi în depărtarea pustiului, căutând să distingă mișcări. În dreapta lui, Jar Jar se ciondănea cu un extraterestru slăbănog și acru la față, pe nume Fanta, căutând să privească peste umărul acestuia și pisându-l cu întrebări, plecând de la ideea greșită că, întrucât amândoi arătau oarecum asemănător, poldtul îi va răspunde amabil. Încercarea lui era sortită însă eșecului. Fanta nu dorea să aibă de-a face cu Jar Jar și ținea spatele întors spre el, ascunzându-i în mod deliberat ecranul pe care îl avea în mână. Gunganul devenea tot mai agitat.

Qui-Gon își îndreaptă apoi privirea spre standurile de pe marginea pistei, unde R2-D2, C-3PO și Kitster așteptau nelișițiți.

Într-o lojă privată, situată mai jos de Jabba, Watto râdea și glumea cu prietenii săi. Toydarianul zbura încoace și încolo, urmărind fragmente ale cursei pe diferite videocrane și frecându-și mâinile nerăbdător. Îl zări pe Qui-Gon și făcu spre el un gest nepolitic, care nu mai avea nevoie de traducere.

Dedesubt, pe linia de start, Ben Quadinaros se străduia în continuare să-și pornească cvadratașul.

Qui-Gon închise ochii și blocă totul, sunetele și agitația deopotrivă, devenind una cu Forța, pierzându-se în fluxul ei, în căutarea lui

Anakin. Rămase adâncit în sine, în vreme ce uralele spectatorilor crescură din nou în intensitate și urletul motoarelor se apropia din depărtare. La marginea orizontului, mai multe puncte negre puteau fi observate acum cu ochiul liber.

Pe linia de start, Ben Quadinaros reuși în fine să-și pornească motoarele vehiculului, toți cei patru monștri bulbucați trezindu-se la viață și vibrând sălbatic în carcase. Motoarele și atașul se legănă când Quadinaros apăsă manetele, dar în clipa imediat următoare cuplajele energetice colapsară sub presiune, cablurile de legătură plesniră, iar motoarele țâșniră în patru direcții diferite, lovindu-se de pereții de piatră, de formațiuni stâncoase și de dunele joase de nisip, și explodând aproape simultan. Mulțimea icni colectiv în șoc, acoperindu-și ochii și urechile, iar atașul și Ben Quadinaros se prăbușiră pe pistă într-un morman de sfărâmaturi.

Aproape în același moment, Sebulba trecu vâjâind prin arenă, țâșnind pe sub arcul de finis și intrând în turul secund. Alți doi concurenți îl urmau, cu motoarele ambalate la maxim și carcasele metalice lucind multicolor în bătaia sorilor de amiază.

Anakin nu se zărea nicăieri.

Qui-Gon rămase cu ochii închiși, căutând în adâncul conștientului. Lângă el, Shmi și Padme schimbau priviri îngrijorate. Jar Jar continua să se agațe de Fanta, lovindu-l acum surescitat în spate, spre nemulțumirea poldtului, care încercă să se îndepărteze.

Alți trei concurenți trecură prin fața tribunelor, zgomotul motoarelor lor stingându-se apoi, pe măsură ce dispărură din vedere. Un al patrulea, Ody Mandrell, intră la standuri, cu motoarele vibrând și scoțând fum. Droizii roiră în jurul motoarelor, grăbindu-se să-l ajute pe pilot, Ody, un er'Kit reptilian uriaș și îndesat, care gesticula întruna, se ridică în picioare în carlingă. Când reporni motoarele, un droid de standuri DUM-4, aflat lângă admisia stângă, fu aspirat în turbină, sfârtecat de palete și aruncat afară într-un morman inform.

Mulțimea reveni la videcrane, concentrată asupra cursei.

Apoi R2-D2, care stătea lângă Kitster și C-3PO, la marginea standului lor, scoase un bip surescitat.

Ochii lui Qui-Gon se deschiseră brusc.

-- Vine! exclamă el.

Anakin Skywalker explodă prin lumina amiezii, cu motoarele Radon-Ulzer urlând cu furie.

În mijlocul uralelor și strigătelor prietenilor băiatului și ale mulțimii, Qui-Gon se mulțumi să zâmbească. Anakin începuse să se apropie de fruntea cursei.

La începutul turului secund, Anakin se afla pe locul șase. Pe măsură ce cursa progresa, băiatul se contopea treptat cu vehiculul său, devenind una cu motoarele, simțind rotațiile și trepidațiile fiecărui șurub și nit. Curentul de aer gonea în jurul lui, vuind asurzitor și izolându-l în zgomot alb. Existau numai el și mașina, viteza și reacțiile. Așa îl afecta cursa, unindu-i corpul cu atașul și cu motoarele, transformându-le într-un tot. Cu fiecare clipă, simbioza sporea, legându-i, oferind băiatului intuiții și instincte ce-i depășeau simțurile și cunoștințele, proiectându-l dincolo de clipa prezentă, într-un loc unde alții nu puteau ajunge.

Apropiindu-se de Canionul Arcuit, reducea văzând cu ochii distanța față de plutonul conducător. Zburând ca vântul peste șes, trecu de Aldar Beedo și-l ocoli pe Clegg Holdfast. În lateral, Ody Mandrell, care se apropia rapid, viră prea târziu peste o colină de nisip și-și agăță un motor în ea. Atașul lui Ody se rostogoli spectaculos peste cap, se lovi de propriile sale motoare și explodă.

Doar patru concurenți îl mai despărțeau pe Anakin de Sebulba. Putea desluși limpede dugul, aflat destul de departe.

După aceea, evenimentele se precipitară.

Concurenții traversară Canionul Arcuit și țâșniră de partea cealaltă într-un șir neregulat, cu Anakin reducând treptat distanța față de ceilalți. Câțiva tâlhari, ascunși după stâncile ce formau Curba Tuskenilor, avură noroc și-l nimeriră pe Teemto Pagalies. Vehiculul acestuia explodă și dispăru pur și simplu, iar Anakin traversă norul de fragmente vaporizate, în urmărirea celorlalți. Trecu dintr-o singură manevră de Elan Mak și de Habba Kee. În față, Mars Guo reducea distanța față de Sebulba, atent la dug, păstrând o traiectorie mai joasă și depărtată față de acesta, încercând să se strecoare neobservat. Anakin se apropie de amândoi, trecând peste dunele de nisip dintr-o depresiune lungă și-l prinse din urmă pe Mars Guo.

Deodată, Sebulba scoase un braț din carlingă și azvârli o bucată de metal în admisia motorului stâng al lui Mars Guo. Metalul intră între paletele rotorului, care începu să scuipe foc și fum. Mars căută să păstreze controlul, dar motorul lovit vibră și pierdu putere, astfel că atașul său viră violent spre Anakin. Vehiculele se loviră cu scrâșnet metalic și o muchie de atac a stabilizatorului vertical al lui Mars Guo agăță cablul de oțelton care făcea legătura cu motorul stâng al lui Anakin și-l desfăcu de cuplajul energetic.

Instantaneu, atașul lui Anakin începu să se bălăngăne violent la capătul singurului cablu rămas intact. Motoarele Radon-Ulzer continuau să acționeze sincron, unite de cuplajele energetice, dar vehiculul nu mai putea fi controlat. Anakin apăsă pedalele stabilizatorului, luptându-se să păstreze comanda atașului care se

legăna ca un pendul. Cablul desprins șfichiuia periculos în urma duzei motorului, amenințând să se agațe de vreo proeminență stâncoasă și să izbească vehiculul de sol. Anakin bâjbâi pe podeaua carlingii, căutând recuperatorul magnetic. Îl găsi, îl activă și-l extinse în stânga, încercând să prindă legătura desprinsă. Acțiunea îl sili să reducă viteza, astfel că fu din nou depășit de Sebulba. Elan Mak, Habba Kee, dar și Obitoki trecură de asemenea pe lângă băiat, urmărindu-l pe dug.

Anakin aruncă o privire rapidă peste umăr. Restul plutonului se apropia din nou, amenințător.

După o duzină de încercări, reuși să se concentreze suficient pentru ca să agațe legătura desprinsă de la motor și s-o fixeze la locul ei. Transpirația și nisipul îi acoperiseră fața, iar mâneca i se sfâșiasse. Lăsând recuperatorul, Anakin apăsă cu putere manetele. Stabilizat grație legăturilor din oțelton, atașul rămase fix și motoarele Radon-Ulzer ambalară, accelerând în urmărirea liderilor.

Anakin îl ajunse din urmă pe Elan Mak și-l depăși cu ușurință. Se apropia de Habba Kee, când Obitoki încercă să treacă de Sebulba. Dugul așteptă ca rivalul să ajungă lângă el, apoi repetă tactica folosită cu Xelbree. Deschizând o mică fantă laterală în duza stângă, trimise un jet de flăcări în carcasa motorului drept al lui Obitoki. Instantaneu, combustibilul din conducte luă foc și explodeă, iar vehiculul lui Obitoki se prăbuși cu botul într-o dună de nisip, ridicând un nor gros de praf.

Habba Kee pătrunse în perdeaua de praf exact în fața lui Anakin, pe o traiectorie joasă, apropiată de sol. Orbit pentru câteva secunde, viră greșit și se izbi de un fragment dintr-un motor al lui Obitoki, care ieșea din nisip. Motoarele și atașul se încurcară între ele și explodară violent. Anakin îl urmă la fel de orbește pe Habba Kee, prin fum și pietriș. O schijă de metal fumegând țâșni spre el din pâclă, atingându-i motorul drept și trecându-i pe lângă cap. Băiatul nu-și folosea însă numai ochii, ci simțea și cu mintea, era calm și liniștit în interior. Percepea pericolul așteptând, așa că acționă lin manetele, ocolind epava.

Reveni apoi din nou în șes deschis și se apropie de Sebulba.

Îl ajunse pe dug în momentul în care acesta vuia pentru a doua oară pe sub arcul de finis, intrând în al treilea și ultim tur.

Cu ochii minții, Anakin îi putea vedea pe Qui-Gon și pe Jar Jar privindu-l, pe Kitster țipând de bucurie în standurile de pe marginea pistei, pe R2-D2 și C-3PO, primul emițând bip-uri, al doilea trăncănind drept răspuns. O vedea și pe Padme, cu fața frumoasă și îngrijorată, dar și pe mama lui, cu ochi îngroziți. Îi putea simți pe toți, ca și cum ar fi stat lângă ei, ca și cum ar fi ieșit din propriul său trup și ar fi urmărit cursa...

Le șterse însă chipurile din minte, alungă imaginile din gând și se concentrează total asupra lui Sebulba.

Ieșeau în viteză din Canionul Arcuit, când Sebulba decise să încheie o dată pentru totdeauna socotelile cu Anakin. Dugul știa unde erau plasate toate camerele droizilor de observație, le cunoștea unghiurile de filmare și cum să evite să fie observat. Apropiindu-și vehiculul de Anakin, deschise trapa laterală din duză și încercă să-i perforeze carcasa motorului, la fel cum făcuse cu Xelbree și cu Obitoki. Anakin căzuse însă odată victimă manevrei respective și se așteptase la ea. Se ridică deasupra jetului de flăcări, fără a fi atins. Când Sebulba încercă să-i ia urma, Anakin coborî iarăși – dar prea mult, pierzând pentru moment controlul. Vehiculul se abătu de la traseu, intrând într-un șir de indicatoare de avertizare, pe care le proiectă în toate direcțiile. Încercând disperat să redreseze situația, ridică botul atașului, apăsă manetele și accelerează. Motoarele Radon-Ulzer bubuiră, atașul se clătină înspăimântător și Anakin trecu peste Sebulba, preluând conducerea.

Concurenții traversară primele grote și Curba Tuskenilor, cu Anakin în frunte și Sebulba imediat în spatele lui. Viteza lor era prea mare ca să poată menține un control adecvat și cei doi abordau virajele de parcă siguranța n-ar mai fi avut nici o importanță.

În cele din urmă, ieșiră din nou pe teren deschis.

Sebulba încercă iarăși să preia conducerea, forțând o depășire. Anakin îl blocă, dar unul dintre stabilizatoarele orizontale ale motorului stâng porni să vibreze violent. Prin mintea băiatului fulgeră imaginea dugului lovindu-i stabilizatorul exact înaintea cursei. Încetini, abandonează stabilizatorul și trecu pe auxiliar. Inevitabil, fu nevoit să-i facă loc lui Sebulba, care reveni în frunte.

Anakin era în criză de timp și de spațiu. Apăsă manetele și porni în urmărirea dugului. Sebulba îl zări venind și viră în zigzag în fața lui, pentru a împiedica depășirea. Zburau cu viteză maximă, luptându-se pentru prima poziție. Anakin încercă toate trucurile pe care le știa, dar Sebulba era un pilot experimentat și reușea să-i contracareze orice tentativă. Crevasa Metta rămase în spatele celor doi, care goneau acum peste dunele de nisip, atacând ultima porțiune plată a cursei.

Anakin viră atunci la stânga, apoi brusc la dreapta. De data aceasta însă, când Sebulba acționează pentru a-l bloca, băiatul simulează un al treilea viraj, atrăgându-l pe dug din nou spre stânga. În secunda în care Sebulba începu mișcarea de blocare, Anakin viră violent spre dreapta și se pomeni exact lângă adversarul său.

Cei doi goneau în paralel pe ultima porțiune a cursei, iar tribunele amfiteatrului și statuile protectoare începuseră să se întrevadă la orizont. Sebulba răcni frustrat și-și viră în mod deliberat atașul spre

Anakin. Înfuriat de perseverența băiatului, îl ciocni o dată, încă o dată. La a treia tentativa însă levierul de comandă a direcției se încurcă între ele, fixându-i unul de celălalt. Anakin se luptă cu comenzile, străduindu-se să se elibereze, dar cele două atașe păreau ancorate. Sebulba hohoti, împingându-și vehiculul în al băiatului și încercând să-l lovească de sol. Anakin trase de manete înainte și înapoi, căutând să se desprindă din încurcătură. Motoarele Radon-Ulzer se încordară, iar levierul scrâșniră și se îndoiră.

Până la urmă, pârghia lui Anakin cedă complet, rupând atât lagărul cât și principalul stabilizator orizontal. Atașul băiatului zvâcni și se roti la capătul cablurilor de oțelton, vibrând cu asemenea forță, încât Anakin ar fi fost aruncat dinăuntru, dacă n-ar fi fost legat cu centurile de siguranță.

Pentru Sebulba, urmările fură însă și mai dure. Când levierul de direcție al lui Anakin cedă, atașul dugului țâșni înainte ca și cum ar fi fost catapultat, cablurile de ancorare colapsară și motoarele urlară, scăpate de sub control. Un motor se lovi de o statuie și se dezintegrează în flăcări. Al doilea se duse de-a berbeleacul într-o dună de nisip și explodează într-o minge uriașă de foc. Cablurile de remorcare se rupseră și atașul dugului patină printre resturile fumegânde ale motoarelor sale, rotindu-se și izbindu-se violent de toate denivelările solului, pentru a se opri finalmente într-un nor de fum. Sebulba se eliberă dinăuntru într-un acces de urlete, aruncând în toate direcțiile cu bucățile atașului distrus, pentru ca, în cele din urmă, să-și dea seama că până și pantalonii îi luaseră foc.

Anakin trecu peste locul impactului și duzele uriașelor motoare Radon-Ulzer improșcară chipul dugului cu o jerbă înșepătoare de nisip și pietriș. Străduindu-se să mențină controlul când trecu linia de sosire, Anakin Skywalker deveni, la nouă ani, cel mai tânăr câștigător din toate timpurile al cursei din ajunul de Boonta.

În timp ce platforma pe care o ocupase împreună cu Shmi, Padmé și Jar Jar cobora, Qui-Gon privea mulțimea îndreptându-se în valuri spre vehiculul lui Anakin. Printr-un derapaj prelung, băiatul se opri exact în mijlocul pistei, decuplase motoarele și ieșise din carlingă. Kitster ajunsese deja la el și-l îmbrățișa strâns, iar R2-D2 și C-3PO se agitau în jurul lor. După câteva clipe, mulțimea îl luă pe băiat pe sus, îl aruncă în aer și-i strigă numele, printre urale.

Qui-Gon schimbă un zâmbet cald cu Shmi, încuviințând din cap pentru performanța fiului ei. Anakin era într-adevăr un băiat special.

Platforma se opri lin și ocupanții coborâră grăbiți pe pistă. Lăsându-i pe tovarășii lui să se alăture mulțimii pentru a-l sărbători pe învingător, maestrul Jedi se întoarse spre tribune. Urcă iute scările și ajunse la loja privată a lui Watto. Un grup de extraterestri tocmai pleca, râzând și glumind în mai multe limbi, numărând monede și credite. Cu o expresie deprimată pe fața albastră și zbârcită, Watto plutea lângă un videcran, privind mulțimea care ovaționa.

În secunda în care îl văzu pe Qui-Gon, deprimarea lui se transformă într-o furie nestăpânită și se năpusti spre maestrul Jedi.

– Tu! M-ai tras pe sfoară! Țopăi prin aer turbat de mânie. Știai că băiatul o să câștige! Habar n-am cum, dar știai! Am pierdut totul!

– Prietene, îi zâmbi blând Qui-Gon atunci când joci, mai și pierzi! Se pare că azi n-a fost ziua ta norocoasă. Zâmbetul îi dispăru brusc de pe față: Adu imediat piesele în hangarul principal. Voi trece mai târziu pe la prăvălie, să-l iau pe băiat.

Toydarianul își lipi trompa de nasul maestrului Jedi.

– Nu-l poți lua! N-a fost un pariu cinstit!

Qui-Gon îl măsură cu o privire rece.

– Vrei să discutăm cu huiii? Sunt sigur că vor fi fericiți să rezolve problema.

Watto se scutură ca și cum ar fi fost pișcat, iar ochii ca niște mărgelile i se umplură de ură.

– Nu, nu! M-am săturat de șmecheriile tale! Gesticula hotărât: la băiatul! Să plece!

Se îndepărtă și zbură din lojă, cu trupul gârbovit sub aripile ce fâlfâiau nebunește. Qui-Gon îl privi îndepărtându-se, apoi coborî spre pistă, cu mintea preocupată deja de alte lucruri.

Dacă n-ar fi fost atât de absorbit de planurile sale, poate că ar fi zărit droidul șpion Sith care-l urmărea.

Într-o oră, amfiteatrul se golise, vehiculele fuseseră depozitate sau duse la reparat, iar hangarul principal rămăsese aproape pustiu. Câțiva droizi de standuri strângeau rămășițelor epavelor, intrând și ieșind, preocupați de activitatea lor. Anakin, singurul pilot rămas în hangar, își cerceta vehiculul avariat. Era murdar și răvășit, cu părul vâlvoi și fața acoperită de sudoare și murdărie. Hainele i se rupseseră în mai multe locuri, iar pe alocuri erau pătate de sânge; în cursul înfruntării cu Sebulba, se tăiasse într-o bucată de metal.

Stând deoparte cu Padmé și Shmi, Qui-Gon îl privi gânditor, în vreme ce băiatul, Jar Jar, R2-D2 și C-3PO examinau preocupați atașul și motoarele. „Oare el să fie?”, se întrebă maestrul Jedi pentru a suta oară, cântărind felul în care pilotase băiatul, maturitatea de care dăduse dovadă și instinctele pe care le avea. „Este oare posibil?”

Își păstră însă întrebările pentru altă dată. Consiliul era cel care trebuia să decidă. Le părăsi pe femei, se apropie de băiat și îngenunche lângă el.

– N-arăți tocmai grozav, Annie, îi spuse încet, punându-și mâinile pe umerii lui și privindu-l în ochi, dar te-ai descurcat bine. Zâmbind încurajator, îi șterse o pată de murdărie de pe față. Gata, ești ca nou.

Îi zbârli cu mâna părul ciufulit și-l ajută să-și bandajeze brațul rănit. Shmi și Padme li se alăturară, îmbrățișându-l și sărutându-l pe Anakin. Îl cercetară grijulii, atingându-i obraji și fruntea.

– Ei... gata cu astea, mormăi el stânjenit.

Mama lui zâmbi, clătinând din cap.

– Este minunat ce ai reușit aici, Annie. Îți dai seama? Ai adus speranță celor care nu mai aveau nici una. Sunt foarte mândră de tine.

– Îți datorăm totul, adăugă repede Padme și-l învălui într-o privire intensă și caldă.

Anakin se împurpura la față.

– Faptul că mă simt așa bine merita orice efort, surâse el.

Qui-Gon se apropie de locul unde componentele hiperpropulsiei erau încărcate într-o sanie repulsoare antigravitațională, trasă de o pereche de eopi. Watto le livrase, după cum promisese, chiar dacă nu conținea cu cârcotelile și cu amenințările voalate. Qui-Gon verifică legăturile containerului, aruncă o privire spre sorii ce dogoreau în miezul zilei, apoi reveni la ceilalți.

– Padme, Jar Jar, să mergem! ordonă el brusc. Trebuie să ducem piesele la navă.

Râzând și vorbind, se apropiară de eopi. Padme îl îmbrățișă și-l sărută din nou pe Anakin, apoi sui pe un eopie, în spatele lui Qui-Gon, pe care-l prinse de mijloc. Jar Jar sări pe al doilea animal, și alunecă imediat de partea cealaltă, căzând grămadă. R2-D2 emise bip-uri încurajatoare, iar gunganul încercă din nou, reușind acum să rămână cocoțat. Toți își luară rămas bun, dar pentru Anakin era un moment dificil. Părea că ar fi vrut să-i spună ceva lui Padme, apropiindu-se pentru o clipă de ea și privind-o, parcă în așteptare. Nu reuși însă decât să-i arunce o căutătură tristă și confuză.

Încet, eopii se îndepărtară. Anakin și Shmi rămaseră în urmă cu C-3PO, fluturând din brațe.

– Până după-amiază mă întorc cu eopii, promise Qui-Gon peste unăr.

Padme nu aruncă nici o privire în urmă.

Qui-Gon și tovarășii săi ieșiră din Mos Espa și intrară în deșert, cu R2-D2 în frunte, mergând înaintea eopilor și a saniei în ritm constant. Sorii se înălțau rapid pe cer, era amiază și căldura se ridica în valuri tremurătoare din nisip. Călătoria până la transportorul regal se desfășură fără incidente.

Obi-Wan îi aștepta și apăru pe rampa de acces, imediat ce se apropiară.

– Începusem să mă îngrijorez, spuse el fără nici un preambul.

Qui-Gon descălecă, apoi o ajută pe Padme să coboare.

– Apucă-te să instalezi generatorul de hiperpropulsie, îl instrui el. Eu mă întorc. Am de terminat o treabă.

– Treabă? repetă ucenicul, ridicând dintr-o sprânceană.

– Nu va dura mult.

Obi-Wan îl studie o clipă, apoi suspină.

– De ce simt că ne-am ales cu alt ratat?

Qui-Gon îl prinse de braț și-l trase într-o parte, ca să nu fie auzit de ceilalți.

– Este vorba despre băiatul datorită căruia avem piesele. Tăcu o clipă, apoi urmă: Cel a cărui mostră de sânge ai testat-o azi noapte.

Obi-Wan se uită la el prelung și fix, apoi se întoarse și se îndepărtă.

De pe o ridicătură din apropierea navei, ascuns sub lumina orbitoare a sorilor și unduirea dunelor, droidul spion Sith rămase nemișcat pentru o ultimă transmisie, apoi se îndepărtă grăbit.

Anakin merse acasă cu mama și cu C-3PO, încă îmbătat de euforia victoriei, dar luptându-se din greu cu tristețea despărțirii de Padmé. Nu se gândise ce se va întâmpla cu fata, dacă el ar fi câștigat cursa, ceea ce însemna că Qui-Gon ar fi căpătat generatorul de hiperpropulsie de care avea nevoie pentru repararea transportatorului. Așa că, atunci când ea se aplecase să-l sărute și să-l îmbrățișeze de rămas bun, se gândise pentru prima dată în mod serios la situația respectivă. Încremenise, pradă unui vălmășag de emoții, și, dintr-o dată, dorise să-i spună să rămână. Nu reușise să pronunțe însă cuvintele acelea, știind cât de prostesc ar fi sunat, dându-și seama că Padme nu putea în nici un caz să rămână pe planetă.

Rămăsese de aceea tăcut ca un droid fără vocoder, privind-o cum se îndepărtează alături de Qui-Gon, gândindu-se că o vedea probabil pentru ultima dată și întrebându-se cum va trăi el de acum înainte.

Neputând să stea locului după ce ajunsese acasă, îl dusesse pe C-3PO în dormitor, îl dezactivase și ieșise din nou. Qui-Gon îi spusese că Watto îl învoise pentru restul zilei, așa că putea să facă orice dorea până la întoarcerea cavalerului Jedi. Nu se gândea deloc la ce va urma, ci se plimbă pe strada principală din Mos Espa, salutându-i pe cei care-i strigau numele din fiecare casă, bucurându-se de recentul lui succes. Încă nu-i venea să creadă, totuși simțea ca și cum ar fi știut dinainte că va învinge. Apăruse Kitster, apoi Amee și Wald, și în curând fusese înconjurat de o duzină de prieteni.

Tocmai se apropia de intersecția cu Mos Espa Way, când un tânăr rodian, mai voinic decât el, îi blocă drumul. Anakin trișase, pufni rodianul. Altfel n-ar fi putut câștiga cursa Boonta. Un sclav nu poate câștiga nimic.

Anakin sări asupra lui și-l doborî înainte ca rodianul să fi avut măcar timp să ridice măcar brațele în apărare. Anakin îl lovea cât de tare și de puternic era în stare, fără să se gândească decât la furia lui, fără să-și dea seama că sursa mâniei nu avea nici o legătură cu victima sa, ci cu despărțirea de Padmé.

Apoi apăru Qui-Gon, care adusese eopii. Îl ridică pe Anakin, despărțindu-i pe bătauși, și ceru să i se spună ce se întâmplase. Oarecum rușinat, dar în continuare furios, Anakin îi povesti totul. Jedi îl studie atent, cu dezamăgirea citindu-i-se pe chip. Se întoarse apoi spre rodian și-l întrebă dacă mai credea că Anakin trișase. Fulgerându-l cu privirea pe băiat, rodianul încuviință din cap.

Fără un cuvânt, Qui-Gon îl luă de umăr pe Anakin și-l trase prin mulțime. Când ajunseră suficient de departe pentru a nu mai fi auziți, îi vorbi cu glasul lui profund:

– Annie, faptul că te-ai bătut cu el nu i-a schimbat părerea. Trebuie să înveți să tolerezi opiniile celorlalți, indiferent dacă ești sau nu de acord cu ele.

Îl duse apoi pe băiat acasă, dându-i sfaturi despre viață și ținându-l de umăr într-un mod care-l făcu pe Anakin să se simtă în largul lui. Când se apropiară de locuință, scoase de sub poncho o pungă din piele plină cu credite.

– Am vândut atașul, iar banii ăștia sunt ai tăi. L-am vândut unui dug extrem de ursuz și insistent, țuguie el buzele.

Anakin acceptă punga, zâmbind larg și uitând de încăierare și de motivele acesteia.

Urcă treptele în goană și năvăli înăuntru, cu Qui-Gon urmându-l tăcut.

– Mamă, mamă! țipă băiatul când Shmi apăru să-l întâmpine. Ia ghici! Qui-Gon a vândut atașul! Uite câți bani avem!

Scoase punga de piele și i-o puse în mâini, încântat de ochii ei surprinși.

– Vai de mine! murmură femeia, privind punga doldora. Annie, asta-i minunat!

Privirea i se ridică spre Qui-Gon. Maestrul Jedi făcu un pas înainte, uitându-se direct la ea.

– Annie a fost eliberat, rosti el.

Ochii băiatului se holbară uimiți.

– Poftim?

– Nu mai ești sclav.

Shmi se uită neîncrezător la maestrul Jedi, cu fața încremenită și ochii oglindind uimire și îndoială.

– Mamă? Ai auzit, mamă?

Anakin scoase un chiot și sări cât putu de sus. Era incredibil! În același timp, știa că era adevărat, nu o minciună! Reuși în cele din urmă să se stăpânească.

– Asta făcea parte din premiul pentru câștigarea cursei? întrebă, zâmbind.

Qui-Gon surâse la rându-i.

– Să zicem doar că Watto a primit o lecție despre pariuri.

Shmi clătina din cap, încă uimită de veste, căutând parcă s-o înțeleagă. Când văzu însă fața transfigurată a lui Anakin, totul deveni dintr-o dată pentru ea limpede precum cristalul. Se apropie de băiat și-l strânse la piept.

– Acum îți vei putea îndeplini visele, Annie, îi șopti, mângâindu-l pe obraz. Ești liber. Îi dădu drumul și se întoarse spre Qui-Gon, cu ochi luminoși și plini de speranță. Îl iei cu tine? Va deveni un Jedi?

Anakin holbă ochii când auzi sugestia și se răsuci repede către Qui-Gon, în așteptarea răspunsului. Maestrul Jedi ezită.

– Întâlnirea noastră n-a fost întâmplătoare. Nimic nu-i întâmplător. Ești puternic cu Forța, Annie, dar s-ar putea să nu fii acceptat de Consiliu.

Anakin auzise doar ceea ce dorea. Îndepărtând orice altceva, zărind numai posibilitățile ce-i alimentau speranțele și visele ce căpătau acum viață.

– Jedi! icni el. Vrei să spui că voi merge cu tine în nava ta și toate celelalte?

Și va fi din nou cu Padme! Gândul îl lovi ca un trăsnet, facându-l să aștepte cu sufletul la gură cuvintele maestrului Jedi.

Qui-Gon îngenunche în fața lui, privindu-l cu seriozitate.

– Anakin, nu-i ușor să devii Jedi. Va fi o strădanie permanentă. Și chiar dacă reușești, va fi o viață grea.

– Dar asta vreau să fac! scutură iute din cap băiatul. Asta mi-am dorit mereu! Asta am visat mereu! Întoarse capul spre Shmi: Pot să mă duc, mamă?

Qui-Gon îl răsuci din nou cu fața la el.

– Calea aceasta ți s-a deschis ție, Annie. Alegerea trebuie să fie numai a ta.

Bărbatul și copilul se priviră ochi în ochi. Emoțiile îl cotoceau pe Anakin, amenințând să-l sufocă, dar cea mai puternică dintre ele era fericirea de a fi găsit lucrul pe care și-l dorise întotdeauna – să fie un Jedi și să călătorească prin toată galaxia.

Anakin se uită iute către fața obosită a mamei sale și citi în ochii ei că și acum, ca întotdeauna, își dorea tot ce era mai bun pentru el.

Privirea i se întoarse la Qui-Gon.

– Vreau să vin cu tine.

– Atunci strânge-ți lucrurile, îl sfătui maestrul Jedi. Nu avem mult timp la dispoziție.

– Iupiiii! strigă băiatul, sărind într-un picior de bucurie, nerăbdător să pornească deja la drum.

Se grăbi spre maică-sa și o îmbrățișa cât putu de tare, apoi o luă la fugă spre dormitor. Ajunsese aproape în ușă, când își dădu seama că uitase ceva. Un fior rece îl străbătu și se răsuci spre Qui-Gon.

– Dar mama? întrebă iute, cu ochii alergând de la unul la celălalt. Și ea este liberă? Vii și tu, mamă, nu-i așa?

Qui-Gon și Shmi schimbă o privire, și băiatul știu răspunsul încă înainte de a-l auzi.

– Aîn încercat s-o eliberez și pe ea, Annie, dar Watto n-a vrut. Pe Tatooine, sclavii conferă stăpânilor lor prestigiu și statut social.

Băiatul simți cum i se strânge inima.

– Nici banii obținuți din...

– Nu sunt de ajuns, clătină din cap Qui-Gon.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Shmi se apropie de Anakin și se așează pe un scaun, îl prinse de mâini și-l trase lângă ea. Începu să-i vorbească fără să-și desprindă privirea de la chipul lui.

– Annie, locul meu e aici. Viitorul meu este aici. Pentru tine, e timpul să pleci... să te desparți de mine. Nu te pot însoți.

Băiatul înghiți un nod imens.

– Atunci vreau să rămân cu tine. Nu vreau ca lucrurile să se schimbe.

Ea se încruntă, totuși îi zâmbi încurajator.

– Annie, nu poți opri schimbarea, tot așa cum nu poți opri sorii să apună. Ascultă-ți inima, Annie! Știi ce este bine.

Anakin inspiră adânc și-și plecă privirea. Totul se prăbușea în interiorul lui, fericirea pe care o simțise se îndepărta, visele i se clătinau. Simți apoi mâinile mamei strângându-le pe ale sale și în atingerea aceea găsi puterea de a face lucrul pe care știa că trebuia să facă.

Cu toate acestea, ochii îi lăcrimau când ridică privirea.

– Îmi vei lipsi tare mult, mamă, suspină el.

Shmi încuviință din cap.

– Te iubesc, Annie, spuse și apoi îi dădu drumul mâinilor. Acum grăbește-te!

Anakin o îmbrățișă strâns și alergă spre dormitor, cu lacrimile siroindu-i pe față.

Ajuns în camera sa, Anakin privi în jur încurcat. Pleca și nu știa când se va întoarce. Nu plecase niciodată de pe Tatooine și nu cunoscuse decât pe locuitorii din Mos Espa și pe cei care veneau să facă negoț aici. Visase despre alte planete și alte vieți, despre cum va deveni pilot al unei nave spațiale și cavaler Jedi. Acum însă, când se afla înaintea răspântiei spre viața pe care și-o dorise dintotdeauna, se simțea copleșit de impactul real al momentului.

Se trezi gândindu-se la bătrânul pilot spațial, care-i spusese că n-ar fi fost deloc surprins să audă că Anakin Skywalker va fi mai mult decât un sclav. Își dorise asta mai mult ca orice și sperase din tot sufletul să se întâmple.

Dar nu se gândise niciodată că va trebui să plece fără Shmi.

Își șterse lacrimile, luptându-se cu altele, și-i auzi pe mama sa și Qui-Gon vorbind în camera alăturată.

– Mulțumesc, spunea Shmi încet.

– Ai cuvântul meu că voi avea grijă de el, zise Qui-Gon cu glas profund și liniștitor. Tu te vei descurca?

Anakin nu auzi răspunsul, ci doar cuvintele următoare ale mamei:

– Am avut parte de el atât de puțin timp...

Se opri apoi, tulburată. Anakin își impuse să nu mai asculte discuția și se apucă să-și strângă hainele și să le bage într-un rucsac. Nu avea multe, așa că termină repede. Privi în jur, să vadă dacă nu uitase ceva important, și ochii i se opriră asupra lui C-3PO, care stătea nemișcat pe bancul de lucru. Se apropie de el și-l activă. Droidul de protocol rămase privindul.

– Ei bine, C-3PO, eu plec..., rosti solemn Anakin. Am fost eliberat. Plec cu o navă stelară...

Nu știa ce să-i mai spună. Droidul își lăsă capul pe un umăr.

– Stăpâne Anakin, tu m-ai lăcut și îți doresc numai bine. Deși mi-aș fi dorit să fiu mai puțin dezbrăcat.

Băiatul suspină și încuviință din cap.

– Îmi pare rău că n-am reușit să te termin, C-3PO – să te acopăr și toate celelalte. O să-mi lipsești. Ai fost un prieten grozav. Îi voi spune mamei să nu te vândă. Pa!

Își puse rucsacul în spate și se grăbi să iasă din cameră, auzindu-l pe C-3PO strigând plângăcios:

– Să mă vândă? Vai de mine!

Își luă rămas bun de la mamă, mai bărbătește acum, mai decis, și ieși pe ușă cu Qui-Gon, știind ce avea să facă. Nu străbătuse nici zece metri, când Kitster, care-i urmărise încă de la încăierare, se grăbi să-i iasă în cale.

– Unde te duci, Annie? îl întrebă neîncrezător.

Anakin inspiră adânc.

– Am fost eliberat, Kitster. Plec cu Qui-Gon. Într-o navă spațială.

Ochii lui Kitster se holbară cât cepele și gura i se deschise într-o exclamație mută. Anakin scotoci în buzunar și scoase un pumn de credite pe care le întinse prietenului său.

– Uite, astea-s pentru tine.

Fața smeadă a lui Kitster coborî spre bani, apoi reveni la Anakin.

– Trebuie să pleci, Annie? Chiar trebuie? Nu poți rămâne? Annie, ești un erou!

Anakin înghiți un nod.

– Eu...

Privi de la Kitster la mama lui, care rămăsese în prag, uitându-se după el, apoi întoarse ochii spre Qui-Gon, care îl aștepta. După aceea, clătină din cap.

– Nu pot.

– Bine, încuviință Kitster.

– Bine, repetă Anakin.

– Mulțam pentru toate, Annie, spuse celălalt și ochii i se umplură de lacrimi când luă creditele. Ești cel mai bun prieten al meu.

– N-o să uit asta, își mușcă buza Anakin.

Îl îmbrățișă impulsiv, după care porni în goană spre Qui-Gon. Înainte de a ajunge la el, se mai uită o dată înapoi spre mama lui. Silueta ei conturată în prag îl opri. Rămase locului indecis, sfâșiat de emoții, apoi hotărârea deja zdruncinată se spulberă și alergă către Shmi. Când ajunsese lângă ea, plângea în hohote.

– Nu pot s-o fac, mamă, șopti agățându-se de ea. Nu pot!

Tremura, icnind de suspine, și totul se prăbușea atât de rapid în interiorul său, încât nu putea decât s-o strângă în brațe. Shmi îl lăsă o clipă, alinându-l cu căldura trupului ei, apoi îl îndepărtă.

Îngenunche în fața lui, privindu-l solemn.

– Annie, își aduci aminte când te-ai suit pe duna de nisip, ca să alungi banthele, pentru a nu fi împușcate? Aveai numai cinci ani. Mai ții minte că te-ai prăbușit de câteva ori în nisip, epuizat, crezând că nu ești în stare, că-i prea greu?

Băiatul încuviință din cap, cu fața scăldată în lacrimi.

Shmi se uită în ochii săi.

– Acum este unul dintre momentele acelea când trebuie să faci un lucru de care nu te crezi în stare. Eu știu însă cât de puternic ești, Annie. Știu că-l poți face.

El își înghiți lacrimile, gândindu-se că nu avea dreptate, că nu era deloc puternic, dar știa la fel de bine că mama decisese că trebuia să plece, chiar dacă-i era greu, chiar dacă se opunea.

– O să te mai văd vreodată? întrebă disperat, cu teama răzbătând în glas.

– Ce-ți spune inima?

– Nu știu, clătină nesigur din cap. Da, cred că da.

– Atunci așa se va întâmpla, Annie.

Anakin inspiră adânc, pentru a se îmbărbăta. Se opri din plâns și-și șterse de pe față urmele lacrimilor.

– Voi deveni un Jedi, declară el cu glas subțire. Și mă voi întoarce să te eliberez, mamă. Îți promit!

– Indiferent unde vei fi, iubirea mea te va însoți, spuse Shmi, apropiindu-și fața de a lui. Acum, fii curajos și nu privi înapoi.

– Te iubesc, mamă, rosti Anakin.

Femeia îl îmbrățișă pentru ultima dată, apoi îl răsuci, întorcându-l spre drum.

– Nu privi îndărăt, Annie, îi șopti.

Îl împinse ușor și el se îndepărtă hotărât, cu rucsacul pe umăr, cu ochii fixați într-un punct mult mai departe decât locul unde-l aștepta Qui-Gon. Merse într-acolo fără să se oprească, trecând pe lângă maestrul Jedi, luptându-se cu lacrimile ce amenințau să răzbată din nou. După numai câteva minute, mama și căminul lui rămaseră în urmă.

Trecură mai întâi pe la prăvălia lui Watto, unde toydarianul completă formularele necesare pentru eliberarea lui Anakin. Transmițătorul care îl încătușa pe băiat de viața de sclav fu dezactivat permanent, urmând să fie ulterior eliminat printr-o operație chirurgicală. Watto bombănea despre incorectitudinea lucrurilor, când îl părăsiră și ieșiră din nou în stradă.

De acolo, la rugămintea lui Anakin, trecură pe la standul Jirei, aflat în apropiere. Băiatul, care își revenise în mare măsură de pe urma despărțirii de mamă, se apropie de bătrână și-i vârî în mâinile firave un pumn de credite.

– Am fost eliberat, Jira, îi spuse cu o expresie hotărâtă întipărită pe chip. Acum plec. Ia banii ăștia și cumpără-ți climatizorul pe care ți l-am promis. Altfel îmi voi face griji.

Jira se uită neîncrezătoare la credite și clătină din capul încărunțit.

– Pot să te-mbrățișez? întrebă ea blând.

Îl strânse la pieptul ei plăpând, închizând ochii.

– O să-mi lipsești, Annie, zise după ce-i dădu drumul. Nu există un băiat mai bun în toată galaxia. Ai grijă de tine.

Anakin plecă grăbit, alergând după Qui-Gon, care se îndepărtase deja, nedorind să mai întârzie. Merse în tăcere pe o serie de străzi largi și băiatul privi cu atenție imaginile familiare pe care n-avea să le mai revadă prea curând, amintindu-și viața lui acolo și luându-și rămas bun.

Era pierdut în gânduri, când Qui-Gon se întoarse atât de iute, încât îl luă prin surprindere. Sabia maestrului Jedi descrie un arc de foc, retezând prin umbra dintre două clădiri și spulberând un obiect metalic.

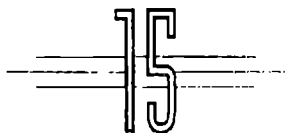
Qui-Gon dezactivează lama și îngenunche, cercetând bucățile de metal ce scânteiau și sfârâiau în nisip. Mirosul înțepător de ozon și izolație arsă se ridica în aerul uscat.

– Ce este? întrebă băiatul, privind peste umărul lui.

– Un droid spion, se ridică Qui-Gon. Extrem de neobișnuit. Nu seamănă cu nici unul pe care l-am văzut până acum.

Privi în jur îngrijorat, scrutând strada în sus și în jos cu ochii săi scăpărători.

– Să mergem, Annie, ordonă el și se îndepărtară rapid.



Qui-Gon îl scoase repede pe băiat din Mos Espa, grăbindu-l prin străzile aglomerate, spre suburbiile mai puțin populate. În tot acest timp, ochii și mintea îi erau într-o căutare continuă: ochii scrutau locurile prin care treceau, iar mintea – teritoriul Forței. Instinctele îl alertaseră de prezența droidului spion care îi urmărea, iar instruirea Jedi în căile Forței îl prevenea că se confrunta cu ceva mult mai periculos. Simțea o schimbare în echilibrul lucrurilor, care sugera o intruziune în armonia necesară Forței, o greutate întunecată coborând aidoma unui bolovan masiv.

O dată ajunși în deșert, pe teren deschis, mări pasul. Transportorul regal se ivise în depărtare, o formă întunecată care le aducea siguranța. Îl auzi pe Anakin strigându-l, deoarece băiatul se străduia din răspuțeri să țină pasul, dar începuse să rămână în urmă.

Privind peste umăr, pentru a-i răspunde și a-l încuraja, zări speederul cu pilotul în mantie neagră care gonia spre ei.

– Jos, Anakin! strigă Qui-Gon, răsucindu-se fulgerător.

Băiatul se aruncă pe burtă, lipindu-se de nisip, iar speederul trecu peste el, ratându-l milimetric, și se năpusti spre Qui-Gon. Acesta activase deja sabia și o ridicase în față, ținând-o cu ambele mâini. Speederul în formă de scuter era aparent lipsit de arme, construit exclusiv pentru viteză și manevrabilitate, nu pentru putere de foc. Nu semăna cu nici unul dintre vehiculele văzute până atunci de Qui-Gon, deși îi amintea vag de ceva dispărut de multă vreme.

Pilotul speederului deveni vizibil, când lumina orbitoare a sorilor nu mai veni dinapoia lui. Sub coroana de coarne boante ce-i înconjură capul, semne groase negre și roșii îi acopereau cu modele stranii, în

zigzag, fața demonică. Silueta îi era umanoidă, dar ochii înguști și dinții curbați aparțineau unui prădător ucigaș, iar urletul său era al unui vânător care-și atacă victima.

Răcnetul acela de abia începuse, și necunoscutul ajunsese lângă Qui-Gon, derapând speederul cu îndemânare în ultima clipă, oprind motorul și sărind din șa, printr-o singură mișcare fluidă și continuă. Avea o sabie de lumină de altă proveniență și o repezi asupra maestrului Jedi chiar înainte ca picioarele să-i fi atins solul. Surprins de viteza și de ferocitatea lui, Qui-Gon abia avu timp să paraze lovitura, astfel că lamele lunecară una peste alta cu un șuier aspru. Atacatorul se roti într-un vârtej de falduri întunecate și se năpusti iarăși, lovind rapid cu sabia, cu chipul luminat de o frenezie ucigașă care promitea să nu lase loc nici unei fărâme de milă.

Anakin sări în picioare, privindu-i pe cei doi, în mod evident incapabil să decidă ce ar fi trebuit să facă. Apărându-se, Qui-Gon îl zări cu coada ochiului.

– Annie, fugi de aici! îi strigă.

Agresorul îl asaltase din nou, obligându-l să se retragă și lovind din toate pozițiile. Chiar fără să știe cu cine avea de-a face, Qui-Gon își dădea seama că era abil și periculos, instruit în artele de luptă Jedi – un adversar iscusit și periculos. În plus era mai tânăr, mai iute și mai puternic decât el și câștiga rapid teren. Maestrul Jedi îl blocă o dată și încă o dată, dar nu reușea să găsească nici o breșă care să-i ofere o șansă de scăpare.

– Annie! strigă din nou, văzând că băiatul nu se clintise. Du-te la navă! Spune-le să decoleze! Du-te, du-te!

Lovindu-și adversarul cu o forță parcă renăscută, îl zări pe Anakin rupând-o în sfârșit la fugă spre navă.

Cuprins de un val de emoții dominate de teamă și îndoială, Anakin alergă pe lângă dueliști, îndreptându-se spre nava nabooleană. Aceasta se afla la nici trei sute de metri depărtare și blindajul metalic îi strălucea mat în lumina soarelui după-amiezii. Rampa de îmbarcare era extinsă, dar nu se vedea nici o urmă a ocupanților. Băiatul fugi cât putu de repede, cu transpirația șiroindu-i pe corp. Își simțea inima bubuindu-i în piept, când ajunse la rampă și se repezi în navă.

Imediat înapoia trapei, o văzu venind spre el pe Padme și un bărbat în uniformă, cu piele închisă la culoare. Când îl zări, ochii fetei se măriră de uimire.

– Qui-Gon e-n pericol! gâfâi Anakin, străduindu-se să-și recapete suflul. A spus să decolăm! Imediat!

Bărbatul îl privi întrebător și bănuitor.

– Cine ești? făcu el.

Padme însă acționase deja, prinzându-l pe Anakin de braț și trăgându-l spre botul navei.

– Un prieten, răspuse ea. Grăbește-te, căpitane!

Porniră în goană pe coridor spre cabina de pilotaj, iar Anakin, transpirat și îngrijorat, încercă să-i spună fetei ce se întâmplase, cuvintele rostogolindu-se unul după altul. Padme îl trăgea după ea, dând din cap în semn că înțelegea și cerându-i să se grăbească.

În cabina de pilotaj, cei doi bărbați care verificau consolele de comenzi se întoarseră, auzindu-i alergând. Unul dintre ei purta o insignă de pilot prinsă pe jachetă. Al doilea era cu siguranță tot Jedi, gândi Anakin, judecând după tunsoare și îmbrăcăminte.

– Qui-Gon e-n pericol, anunță rapid Padmă.

– A spus să decolăm, adăugă Anakin.

Jedi sări imediat în picioare. Era mult mai tânăr decât Qui-Gon, cu față netedă, ochi arzători și păr tuns scurt, exceptând codița care îi cădea pe umărul drept.

– Unde-i? întrebă el.

Apoi, fără să aștepte vreun răspuns, se apropie de videcran și începu să scaneze pustiul.

– Nu văd nimic, spuse pilotul, care se uita peste umărul lui.

– Acolo! Ochii ageri ai tânărului Jedi observaseră o mișcare în colțul videcranului. Decolează și du-ne acolo! Imediat! Zboară cât mai jos!

Bărbatul, căruia i se spunea Ric, se aruncă în scaunul pilotului, iar ceilalți, inclusiv Anakin, se grăbiră să se așeze. Uriășele elevatoare repulsoare înviară cu un mârâit surd, rampa fu pliată, iar transportorul se ridică și porni lin.

– Acolo, arată tânărul Jedi.

Acum îl puteau vedea pe Qui-Gon, angajat în lupta cu silueta demonică în veșminte negre. Dueliștii se deplasau înapoi și înainte, cu săbiile fulgerând în bătaia sorilor la fiecare lovitură, nisipul și pietricelele zburând în toate părțile. Părul lung al lui Qui-Gon flutura în urma sa, diferind complet de capul spân și încornorat al adversarului. Ric îndreptă transportorul spre ei, zburând deasupra solului la o înălțime foarte mică și venind din spatele atacatorului. Anakin își ținu respirația pe când se apropiau de luptători. Mâna lui Ric lunecă peste glisorul care extindea rampa și-l împinse precaut.

– Stați nemișcați, ordonă el, încremenindu-i pe toți, și roti nava.

Combatanții dispărură în alt vârtej de nisip și în lumina orbitoare a sorilor gemeni ai lui Tatooine. Toți ochii se îndreptară acum spre videcrane, căutându-l cu disperare pe Qui-Gon.

Maestrul Jedi apărură pe neașteptate pe rampa coborâtă a transportorului, prinzându-se cu o mână de o traversă. Ric șuieră

aprobator și se strădui să mențină nava nemișcată. Agresorul încornorat pornise însă deja în urmărire, ieșind din norul de praf și sărind pe rampă, când nava porni să se ridice. Dezechilibrat din cauza balansului, cu ochii fulgerând de mânie, încerca să-și păstreze poziția.

Qui-Gon îl atacă imediat, împingându-l spre marginea rampei. Se aflau de acum la douăzeci de metri deasupra solului, dar pilotul oprise ascensiunea, văzându-i că se luptau din nou și temându-se să urce cât timp cavalerul Jedi era expus. Dueliștii acopereau tot videcranul care supraveghea intrarea pe rampă; amândoi aveau fețele încordate de concentrare și brăzdate de sudoare.

– Qui-Gon, șopti disperat tânărul Jedi, care mai privi bătălia doar o clipă, apoi își desprinse ochii de la ecran și ieși pe coridor.

Pe videcran, Anakin îl văzu pe Qui-Gon retrăgându-se, ridicând sabia și expediind o lovitură puternică, cu ambele mâini. Încornoratul o blocă, dar numai parțial, și-și pierdu complet echilibrul. Forța loviturii îl răsturnă de pe rampă, făcându-l să se prăbușească în gol. Ateriză ghemuit și se ridică imediat în picioare, dar urmărirea se terminase. Rămase privind frustrat, cu ochii galbeni scânteind, privind cum rampa transportorului regal se închise și nava dispăru pe cer.

Qui-Gon abia reușise să urce rampa și să ajungă în navă, înainte ca aceasta să accelereze. Rămase pe podeaua metalică rece de la intrare, cu hainele prăfuite și îmbibate de sudoare, cu trupul istovit. Respiră adânc, așteptând ca inima să-și potolească bătăile nebunești. Abia reușise să scape cu viață și lucrul acesta îl îngrijora. Adversarul lui fusese puternic și-l pusese la grea încercare. Începuse să îmbătrânească, se gândi, și nu-i plăcea deloc sentimentul acela.

Obi-Wan și Anakin apărură grăbiți prin coridor, pentru a-l ajuta să se ridice, și cu greu puteai spune care dintre ei era mai îngrijorat. În ciuda stării sale, Qui-Gon zâmbi.

– Ești teafăr? întrebă alarmat băiatul.

– Așa cred, încuviință Qui-Gon. A fost o surpriză pe care n-o voi uita prea curând.

– Ce creatură a fost asta? se încruntă Obi-Wan.

„Vrea să se întoarcă și să termine de unde am plecat eu”, gândi Qui-Gon, apoi clătină din cap.

– Nu sunt sigur. Indiferent cine sau ce era, a fost instruit în artele Jedi. Bănuiesc că se afla pe urmele reginei.

– Crezi că ne va urmări? întrebă repede Anakin.

– Când vom ajunge în hiperspațiu, vom fi în siguranță, răspunse Qui-Gon, ocolind întrebarea. Sunt însă convins că ne cunoaște destinația. Dacă ne-a găsit o dată, ne poate găsi din nou.

Fruntea băiatului se încreți.

– Și noi ce vom face?

Obi-Wan se întoarce și-l privi cu o expresie care întreba fără ocolișuri: *Ce vrei să spui prin „noi”?* Băiatul i-o observă și o susținu, impasibil.

– Noi vom avea răbdare, îl sfătui Qui-Gon, îndreptându-se. Anakin Skywalker, fă cunoștință cu Obi-Wan Kenobi.

– Îmi face plăcere, radie de încântare băiatul. Și tu ești cavaler Jedi, nu-i așa?

Tânărul Jedi privi de la băiat la Qui-Gon și-și roti ochii în cap, în semn de disperare.

Porniră pe coridor către cabina de comandă, unde Ric pregătea saltul în hiperspațiu. Qui-Gon îl prezentă pe Anakin tuturor celor de acolo, apoi se apropie de consola de comandă și se așeză lângă pilot.

– Suntem gata, anunță acesta peste umăr și ridică o sprânceană în așteptare.

Qui-Gon aprobă din cap.

– Să sperăm că hiperpropulsia funcționează, și că Watto nu va râde la urmă.

Grupați în spatele lui Ric, ceilalți îl urmăriră tăcuți cum tastă secvența de comenzi și activă hiperpropulsia. Se auzi un țuit scurt și ascuțit, stelele ce umpleau videcranul se transformară din punctulețe argintii în panglici prelungi și nava intră lin în hiperspațiu, lăsând în urmă planeta Tatooine.

* * *

Noaptea se așternuse peste Naboo, dar tăcerea care domnea în Theed o depășea chiar pe aceea cunoscută în mod firesc de cei care se pregăteau de culcare. În sala bogat împodobită a tronului, care aparținuse cândva numai reginei Amidala, un grup ciudat de făpturi se adunase pentru a asista la înfierarea guvernatorului Bibble. Viceregele Federației Comerciale. Nute Gunray, îi convocase pe Haako și alți câțiva neimoidieni. Bibble și oficialități din slujba reginei, precum și un număr însemnat de droizi de luptă înarmați cu blastere, care să-i țină pe nabooeni la respect.

Neimoidianul stătea așezat într-un mecoscaun, un robot umblător care-l purta dintr-o parte în cealaltă a sălii, mișcându-și picioarele metalice la o simplă atingere a degetelor ocupantului. Acum îl adusese în fața lui Bibble și a oficialităților nabooene; armăturile articulațiilor funcționau cu o precizie remarcabilă și-i permiteau viceregelui să rămână relaxat și confortabil, în timp ce observa teama din ochii celor dinapoia guvernatorului.

Acestuia nu-i era însă frică. Ferm chiar și acum, îl înfrunta pe Gunray cu mânie și hotărâre, ținându-și drept capul încărunit și

privindu-l provocator. Neimoidianul se uită la el nemulțumit; Bibble devenise o sursă de iritare.

– Când ai de gând să renunți la greva asta fără sens? se stropși spre guvernator, aplecându-se ușor înainte pentru a-și accentua spusese.

– Voi renunța la grevă, vicerege, atunci când regina...

– Regina a dispărut și poporul tău moare de foame!

Bibble rămase ferm pe poziție.

– Nabooenii nu se vor lăsa intimidați, nici chiar dacă vor plăti vieți nevinovate...

– Poate c-ar trebui să-ți fie teamă pentru viața ta, guvernatorul! îl întrerupse tăios Gunray. Sunt șanse mari ca tu să mori înaintea poporului tău! Tremura de furie și dintr-o dată ajunsese la capătul răbdării. De ajuns! explodă el. Luați-l de aici!

Droizii se mișcă rapid, înconjurându-l pe Bibble și separându-l de compatrioții lui.

– Invazia asta nu vă va aduce nimic! strigă peste umăr guvernatorul, pe când era scos din încăpere. Suntem o democrație! Poporul a ales, vicerege! Nu va trăi sub jugul tiraniei...

Restul spuselor sale se pierdu, în timp ce Bibble dispărea prin ușa din spatele sălii. Oficialitățile nabooene îl urmară, tăcute și abătute.

Neimoidianul se uită o clipă după ei, apoi își întoarse atenția asupra lui OOM-9, comandantul droizilor de luptă, care se apropiase cu chip metalic inexpressiv.

– Trupele sunt pe poziție și se pregătesc să cerceteze mlaștinile, în căutarea presupuselor orașe submarine, raportă acesta cu voce inflexibilă. Nu peste mult timp, vor fi scoase la iveală.

Gunray aprobă din cap și-l concedie printr-un gest al mâinii. Nu acorda nici o importanță sălbaticilor care ocupau mlaștinile. Aveau să fie zdrobiți în scurt timp. Din toate punctele de vedere, planeta se afla acum sub controlul lui.

Se lăsă pe spate în mecanoscaun și simți că începea să-i revină calmul. Nu mai rămânea decât ca lorzii Sith să i-o aducă pe regină. Cu siguranță, ei nu vor întâmpina nici o greutate în această privință.

Oricum, știa că nu va fi pe deplin fericit decât după ce toată tărașenia se va fi sfârșit.

La bordul transportorului regal, Anakin tremura într-un colț al cabinei centrale, încercând să-și dea seama ce ar fi trebuit să facă pentru a se încălzi. Toți ceilalți dormeau, și el însuși adormise, dar numai pentru scurt timp, fiind tulburat de vise. Se trezise înconjurat de liniște și nu reușise să se clintească, paralizat de ceva mai mult decât de o simplă răceală.

Jar Jar dormea în partea cealaltă a cabinei, lungit într-un scaun, cu capul pe spate, sforăind puternic. Nimic nu-l împiedica pe gungan să doarmă. Sau să mănânce. Băiatul zâmbi ușor. R2-D2 rămăsese în apropiere, în poziție de dreptți, tăcut, doar cu ledurile clipindu-i încetișor.

Anakin privi în beznă, silindu-se să se miște, să iasă din inerția care-l cuprinsese. Visele însă continuau să-l obsedeze. Se trezise gândindu-se la mama și la casa lui, și totul i se prăbușise în interior. Îi era atât de dor de Shmi! Crezuse că va fi mai bine când va fi departe, dar nu se întâmplase așa. Totul îi aducea aminte de mamă și, dacă încercă să închidă ochii pentru a-și alunga amintirile, când îi redeschidea, fața ei îl aștepta, suspendată în întunericul gândurilor sale, neliniștită și obosită.

Lacrimi nechemate îi umplură ochii. Poate că făcuse o greșală, plecând. Poate c-ar fi trebuit să se întoarcă acasă. Atât însă că acum nu mai putea. Poate că nu va mai ajunge niciodată acasă.

O siluetă subțire pătrunse în cabină și lumina unui videcran dezvălui fața blândă a lui Padme. Nemișcată, cioplită parcă în piatră, fata apăsă un buton și porni înregistrarea transmisiei lui Bibble către regina Amidala, în care guvernatorul îi cerea să revină acasă, să-și salveze poporul de la înfometare, să-l ajute acum, când era în pericol. Urmiări înregistrarea până la sfârșit, apoi o opri și rămase privind în gol, cu capul plecat.

Ce făcea oare acolo?

Brusc, Padme păru să-l simtă mișcându-se pe Anakin și se întoarse rapid spre locul unde era ghemuit. Când se apropie și îngenunche lângă el, băiatul observă că fața ei frumoasă părea obosită și plină de griji. Se încordă, străduindu-se din răspuțeri să se oprească din plâns, dar nu reuși să-și ascundă nici lacrimile și nici tremuratul.

– Nu te simți bine, Annie? îl întrebă ea încet.

– E foarte frig, reuși el să șoptească.

Padme zâmbi, își scoase jacheta groasă și i-o puse pe umeri, învelindu-l bine.

– Vii de pe o planetă călduroasă, Annie. În spațiu, este frig.

Anakin încuviință din cap, strângându-și jacheta pe lângă trup. Se șterse la ochi, apoi spuse:

– Pari tristă.

– Regina este îngrijorată, răspunse fata. Poporul ei suferă, moare. Trebuie să convingă Senatul să intervină, altminteri... Lăsa fraza neterminată. Nu sunt sigură ce se va întâmpla, rosti într-un târziu cu glas distant, desprinzându-și ochii de ai lui și ațintindu-i în depărtare.

– Nici eu nu știu ce se va întâmpla cu mine, recunosc Anakin îngrijorat. Nu știu dacă voi mai vedea vreodată...

Se opri. cu gâtul uscat, și cuvintele se destrămară. Inspiră adânc, se încruntă și strecură mâna în buzunar.

– Uite! L-am făcut să-ți aducă aminte de mine. L-am sculptat într-o bucată de japor. Ia-l! Îți va aduce noroc.

Îi întinse un pandantiv complicat, sculptat în lemn. Padme îl examinează o clipă, cu fața ascunsă de umbre, apoi îl puse la gât.

– Este foarte frumos. Dar nu voi avea nevoie de el, ca să-mi aduc aminte de tine. Își ridică fața redevenită zâmbitoare. Cum mi-aș putea uita viitorul soț? Gânditoare, privi din nou pandantivul, atingându-l cu degetele. Multe lucruri se vor schimba când vom ajunge pe Coruscant, Annie, dar nu și grija mea față de tine.

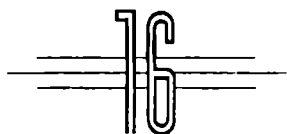
Băiatul aprobă din cap, înghițindu-și nodul din gât.

– Știu. Nici eu nu voi înceta să mă gândesc la tine. Doar că-mi este...

Vocea i se frânse și lacrimile îi izbucniră iarăși din ochi.

– Îți este dor de mama ta, încheie ea.

Anakin încuviință tăcut, ștergându-și ochii, incapabil să scoată vreun cuvânt, iar Padme Naberrie îl strânse puternic la piept.



Chiar înainte să se fi apropiat suficient de Coruscant, orice călător spațial putea spune că planeta diferea mult față de altele. Veteranii experimentați erau întotdeauna surprinși de modul straniu în care o vedeau din spațiu; Coruscantul nu reflecta nuanțele azurii sau albe ale planetelor încă acoperite de vegetație, ci un straniu luciu argintiu, care sugera răsfrângerea luminii solare pe o suprafață metalică.

Impresia nu era înșelătoare. Apuseseră demult zilele în care aspectul naturii de pe Coruscant fusese unul normal. Capitala Republicii se extinsese de-a lungul secolelor, clădire după clădire, până ce învăluisese toată planeta. Pădurile, munții, apele și formațiunile naturale fuseseră înghițite. Atmosfera era filtrată prin regulatoare de oxigen și purificată cu ajutorul unor epuratoare uriașe, iar apa era adunată și păstrată în acvifere artificiale imense. Animalele băștinașe, păsările, plantele și peștii puteau fi întâlnite numai în muzee sau în rezervațiile interioare cu climat artificial strict controlat. Așa cum Anakin vedea pe videcranul din transportorul regal, care cobora lent, Coruscant devenise o planetă a zgârie-norilor, ale căror turnuri metalice sclipitoare se ridicau ca o pădure de sulite, o armată de uriași înghețați ce acopereau orizontul în toate direcțiile.

Băiatul privea fascinat planeta-metropolă, căutând fără să găsească o breșă în jungla nesfârșită a clădirilor. Privi spre Ric, și pilotul spuse zâmbind:

– Coruscant, capitala Republicii, o planetă uriașă transformată într-un singur oraș. Ți lăcu cu ochiul: Un loc care merită să fie vizitat, dar eu unul nu mi-aș dori să trăiesc aici.

– E înensă! șopti băiatul.

Întrară pe un culoar de trafic descendent și străbătură încet labirintul de clădiri, lunecând pe liniile de ghidare magnetice care pilotau vehiculele aeriene. Pilotul îi explică lui Anakin principiul lor de funcționare, dar băiatul asculta numai cu jumătate de ureche, cu atenția atrasă de imensitatea orașului-planetă. În spatele lor, Jedi se mișcau silențioși, iar Jar Jar se ghemuise într-o parte, holbându-se la videcran, îngrozit evident de ceea ce vedea. Anakin știa că gunganului îi lipsea familiaritatea smârcurilor natale, așa cum el însuși se gândea cu nostalgie la deșert.

Transportorul regal încetini și mai mult, părăsi culoarul de trafic și coborî pe un doc plutitor, lângă un cvartal de clădiri imense. Anakin privi în jos, măcinat de îndoieli. Se găseau la câteva sute de etaje deasupra solului, ceea ce însemna multe sute de metri. Își feri privirea, simțind un nod în stomac.

Nava andocă de platformă cu o zguduitură ușoară și barele antigravitaționale o prinseră imediat, fixând-o. Regina aștepta în coridorul principal, alături de Panaka, cameriste și gărzi. Făcu un semn din cap spre Qui-Gon, indicându-i să deschidă drumul. Zâmbindu-i repede lui Padme, Anakin îl urmă îndeaproape pe maestrul Jedi, care se apropie de trapă.

Aceasta glisă, deschizându-se, rampa fu coborâtă, și Jedi, Anakin și Jar Jar ieșiră sub lumina soarelui lui Coruscant. Câteva minute bune, băiatul se strădui din răspuțuri să nu se lase copleșit de ceea ce vedea, lucru încă mai dificil de realizat după ieșirea din transportor. Menținu ochii pironiți asupra rampei și a lui Qui-Gon, fără să arunce vreo privire în jur, de teama de a nu călca în gol.

Doi bărbați în robe senatoriale așteptau la capătul rampei, flancați de un contingent de gărzi republicane. Jedi se apropiară de ei și se înclinară scurt, în semn de salut. Anakin și Jar Jar îi imitară repede, chiar dacă numai Anakin știa față de cine își arătau respectul și din ce motiv.

Apoi apărură regina Amidala, îmbrăcată în veșminte negru-auriu, cu acoperământul de cap penat care-i conferea statură și fluiditate mișcărilor, când coborî pe rampă. Cameristele o înconjurau, în mantii stacojii, cu fețele abia vizibile sub glugi. Erau escortate de Panaka și de gărzile nabooene.

Amidala se opri în fața celor doi bărbați și ochii ei poposiră asupra celui cu chip amabil și privire nerăbdătoare. Senatorul Palpatine, emisarul reginei în Senatul Republicii, se plecă în semn de bun venit, cu mâinile încheștate de faldurile robei albastru-verzii.

– Este o mare ușurare să vă văd sănătoasă, Maiestatea Voastră, zâmbi el îndreptându-se. Îngăduiți-mi să vi-l prezint pe Cancelarul Suprem Valorum.

Valorum era un bărbat înalt, cu păr argintiu și vârstă greu de apreciat, tânăr și bătrân în același timp. Avea ținută semeață și glas puternic, dar pe față și în ochii albaștri scânteietori i se citeau oboseala și îngrijorarea.

– Bine ați venit, Înălțimea Voastră, rosti el și un surâs își făcu loc pe trăsăturile lui aspre. Sunt onorat să vă întâlnesc în sfârșit în persoană. Trebuie să vă transmit îngrijorarea tuturor celor care sunt la curent cu situația de pe Naboo. Am convocat o sesiune extraordinară a Senatului, în care să vă prezentați cererea de ajutor.

Regina îi susținu privirea fără să se clintească un milimetru, înaltă și impunătoare în ținuta oficială, cu chipul fardat în alb nemișcat și rece ca gheața.

– Îți sunt recunoscătoare pentru grijă, Cancelare, vorbi ea încet.

Cu coada ochiului, Anakin o recunoscuse pe Padmé privind-o sub gluga care o ascundea. Când se întoarse spre ea, fata îi făcu semn cu ochiul, iar el simți cum roșește.

Palpatine trecuse alături de regină și-i arăta naveta care-i aștepta.

– Există o problemă de procedură, dar sunt sigur că o vom putea depăși, îi spuse conducând-o pe rampă, urmați de cameriste, Panaka și gărzile nabooene.

Anakin porni și el împreună cu Jar Jar, apoi se opri, văzând că Jedi rămăseseră lângă Cancelarul Suprem. Neștiind încotro să apuce, băiatul aruncă o privire întrebătoare spre Qui-Gon. Regina și suita încetiniară pasul, iar Amidala făcu semn către Anakin și gungan să li se alăture. Anakin îl mai privi o dată pe Qui-Gon, care încuviință din cap, fără un cuvânt.

Suind în navetă împreună cu regina, băiatul și Jar Jar se așezară tăcuți în ultimul rând de scaune. Senatorul Palpatine îi privi peste umăr și o umbră de scepticism i se citi pe față, înainte de a le întoarce spatele.

– Eusa nusa ssimte bine aici, Annie, șopti nesigur gunganul.

Anakin aprobă din cap și strânse din buze hotărât.

Zburară o distanță scurtă, până la alt grup de clădiri alăturat unei piste de andocare, care era destinată în mod clar navetelor atmosferice. Debarcară și fură conduși de Palpatine la reședința sa, din care o aripă fusese pregătită pentru regină și suita ei. Anakin și Jar Jar căpătară o odaie cu baie și fură lăsați singuri. După un timp, una dintre cameriste veni să-i ia – nu era Padmé, observă Anakin dezamăgit – și-i conduse în anticamera cabinetului lui Palpatine.

– Așteptați aici, îi instrui ea și dispăru pe hol.

Ușile cabinetului senatorial erau deschise, astfel că băiatul și gunganul puteau privi nestingheriți înăuntru. Amidala era înăuntru, purtând acum o rochie de catifea purpurie, care cobora în valuri pe silueta fragilă, cu mâneci lungi, bufante, atârând grațios pe brațele

subțiri. Avea pe cap o coroană în formă de evantai ornată cu perle și canafuri. Regina stătea într-un fotoliu, ascultându-l pe Palpatine, care-i vorbea. Cameristele se aflau în lateral, cu mantiile stacojii și glugile strânse în jurul lor. Anakin bănuie că nici una dintre ele nu era Padme. Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să încerce s-o caute, în loc să stea și să aștepte acolo, dar nu știa încotro să apuce.

Conversația din cabinet era mai degrabă un monolog, cu senatorul Palpatine gesticulând și plimbându-se animat, în vreme ce regina stătea neclintită. Anakin și-ar fi dorit să audă ce se spunea. Aruncă o privire spre Jar Jar și, din neliniștea acestuia, își dădu seama că și el gândea la fel.

Când Panaka trecu pe lângă ei și intră în cabinet, mascându-i pentru o clipă. Anakin se ridică impulsiv. Făcându-i semn gunganului să rămână pe loc, și ducându-și un deget la buze în semn de avertisment, se apropie de ușa întredeschisă. Prin crăpătura dintre ușă și canaț, de-abia putea desluși glasurile lui Palpatine și al reginei, înăbușite și neclare.

Senatorul se opri în fața Amidalei și clătina din cap.

– Republica nu mai e ce a fost cândva. Senatul este înțesat de indivizi lacomi, care se ceartă între ei și care nu urmăresc decât interesele personale sau ale sistemelor pe care le reprezintă. Pe nimeni nu mai interesează bunăstarea comună – nu mai există politețe, ci doar politică. Suspină cu un aer obosit. E dezgustător. Trebuie să fiu sincer, Maiestatea Voastră. Există puține șanse ca Senatul să ia măsuri concrete împotriva invaziei.

Amidala tăcu o clipă apoi rosti:

– Cancelarul Valorum pare să creadă că există speranțe.

– Maiestatea Voastră, replică senatorul cu voce blândă, dar tristă, din păcate Cancelarul are puțină putere reală. A fost acuzat, fără temei, de corupție și actualmente i s-a înscenat un scandal de proporții. Puterea aparține de fapt birocraților.

Regina se ridică, privindu-l fix.

– Ce opțiuni avem, senatorule?

Palpatine păru că analizează problema o clipă.

– Principala noastră șansă ar fi să impulsivăm alegerea unui Cancelar Suprem mai puternic, unul care să-i poată controla pe birocrați, să aplice legile și să ne aducă dreptatea. Își trecu mâna prin părul des și-și frământă fruntea cu degetele. Ați putea cere un vot de neîncredere în Cancelarul Valorum.

Amidala nu păru convinsă.

– Valorum ne-a fost cel mai puternic susținător. Nu există altă modalitate?

– Alternativa ar fi să prezentăm problema tribunalului...

– Nu avem timp pentru asta, îl întrerupse regina iute cu o urmă de mânie în glas. Tribunalele dezbat chiar mai mult decât Senatul. Schimbă tonul și cuvintele ei deveniră mai tăioase: Poporul meu moare... cu fiecare zi, mor tot mai mulți oameni. Trebuie să acționăm rapid. Trebuie să opresc Federația Comercială înainte ca lucrurile să se agraveze mai mult.

Palpatine o privi sobru.

– Ca să fim realiști, Înălțimea Voastră, cred că va trebui să acceptăm controlul Federației Comerciale ca pe un fapt împlinit – cel puțin pentru moment.

– Așa ceva nu pot face, senatorule, clătină încet din cap regina.

Se priviră pătrunzător în tăcere, și Anakin, pitit după ușă, se pomeni dintr-o dată întrebându-se ce se întâmplase cu Qui-Gon.

Spre deosebire de celelalte clădiri de pe Coruscant, templul Jedi era izolat. Construit sub forma unei piramide colosale, cu mai multe ture pe ultimul nivel, Templul era situat la capătul unei promenade late, ce-l lega de turnurile mai largi și cu muchii mai ascuțite, în care singurătatea și meditația erau mai greu de găsit. În Templu locuiau cavalerii Jedi și ucenicii lor, întregul ordin angajat în contemplarea și studierea Forței, în codificarea dictatelor și stăpânirea disciplinelor ei, și în instruirea pentru a sluji binele mai mare pe care-l întrupa.

Sala Consiliului Jedi domina o porțiune centrală a complexului. Consiliul se întrunise în sesiune cu ușile închise, dezbaterile fiind ascunse privirilor și urechilor neavizate. În sală se aflau paisprezece persoane. Douăsprezece dintre ele – nu toate umanoide – formau Consiliul, un grup divers care fusese atras spre ordin din toate colțurile galaxiei, iar ultimii doi Jedi, audiații Consiliului în după-amiaza aceea, erau Qui-Gon Jinn și Obi-Wan Kenobi.

Fotoliile ocupate de membrii Consiliului formau un arc de cerc deschis spre locul unde stăteau în picioare Qui-Gon și Obi-Wan. Primul povestea evenimentele din ultimele săptămâni, iar al doilea își asculta cu atenție maestrul, la un pas în spatele său. Sala era rotundă și înaltă, cu plafonul sprijinit de stâlpi plasați între ferestrele largi, prin care se vedeau luminile orașului. Forma ei și dispunerea membrilor Consiliului reflectau credința Jedi în egalitatea și interrelația dintre toate lucrurile. În lumea Jedi, echilibrul vieții în interiorul Forței reprezenta calea spre înțelegere și pace.

În timp ce vorbea, Qui-Gon studia fețele ascultătorilor săi, care-i erau bine cunoscuți. Cei mai mulți erau maestri, ca și el, Yoda și Mace Windu având rangul cel mai mare. Toți doisprezece erau mai docili față de tradițiile ordinului Jedi decât fusese, sau decât avea să fie probabil vreodată Qui-Gon.

Qui-Gon ieșea în relief pe cercul de mozaic al platformei de pe care vorbitorii se adresau Consiliului. Silueta masivă și vocea profundă atrăgeau atenția celor prezenți, iar ochii albaștri îi fixau pe fiecare pe rând, căutându-le permanent reacțiile față de cuvintele sale. Il priveau cu atenție – maiestuosul Ki-Adi-Mundi, tânărul și frumosul Adi Gallia, Depa Billaba cel subțirel, Even Piell, cu fața lui crestată și sculptată parcă în marmură, dar și ceilalți, fiecare atât de diferit și de unic în aparență, însă având fiecare ceva esențial de oferit în calitate de reprezentant în Consiliu.

Qui-Gon își aținti din nou ochii asupra lui Mace Windu și a lui Yoda, cei pe care trebuia să-i convingă, cei mai respectați și mai puternici, care decideau practic rezultatul oricărei dezbateri.

– Concluzia mea, își încheie relatarea, este că pe Tatooine m-a atacat un lord Sith.

Tăcerea care urmă vorbea de la sine. Apoi, mantiile cafenii se foiră, iar trupurile și membrele își schimbă pozițiile. Se schimbau priviri și murmure neîncrezătoare.

– Un lord Sith? repetă mârâind Mace Windu și se aplecă înainte.

Era un bărbat puternic, cu piele neagră, țeastă rasă, ochi pătrunzători și chip neted, în ciuda vârstei.

– Imposibil! izbucni iritat Ki-Adi-Mundi, fără a încerca să-și ascundă dezaprobarea. Lorzii Sith au dispărut de o mie de ani!

Yoda se foi puțin în scaun, o prezență micuță și zbârcită prin comparație cu ceilalți, mult mai mari. Ochii lui ca niște fante semănau cu ai unei pantere-de-nisip și fața cutată se întoarse gânditoare spre Qui-Gon.

– Amenințată Republica este, dacă lorzii Sith implicați sunt, rosti cu voce scrâșnitoare, dar blândă.

Ceilalți reîncepură să murmure. Qui-Gon nu spuse nimic, ci se mulțumi să-i aștepte să se liniștească. Crezuseră că lorzii Sith fuseseră distruși. Crezuseră că fuseseră împinși la pierzanie de propria lor pasiune pentru putere. Îl simți pe Obi-Wan foindu-se de pe un picior pe altul, abținându-se cu greu să rămână tăcut.

Mace Windu se lăsă greoi pe spate, încruntându-și fruntea puternică.

– Este greu de acceptat așa ceva, Qui-Gon. Nu înțeleg cum s-ar fi putut întoarce lorzii Sith, fără ca noi să fi aflat.

– Greu de văzut partea întunecată este, fornăi încetișor Yoda. Descoperim cine asasinul este, noi acum trebuie.

– Poate că se va arăta din nou, sugeră Ki-Adi-Mundi înclinând din cap spre Qui-Gon.

– Da, fu de acord Mace Windu. Atacul a avut un scop, asta-i clar, iar ținta era regina Amidala. Deoarece a eșuat, este posibil să încerce din nou.

Yoda ridică un braț descărnat, arătând spre Qui-Gon.

– Cu regina de Naboo tu să rămâi trebuie, Qui-Gon. S-o aperi, tu trebuie.

Ceilalți murmurară aprobator, subliniind încrederea pe care o aveau în judecata lui Yoda. Qui-Gon nu spuse nimic.

– Vom utiliza toate resursele pentru a dezvălui misterul și a descoperi identitatea atacatorului tău, încheie Mace Windu și ridică un braț în semn de rămas bun. Forța fie cu tine, Qui-Gon Jinn!

– Forța fie cu tine, repetă Yoda.

Obi-Wan se întoarse să plece. Se opri, când observă că Qui-Gon nu-l însoțea, ci rămăsese în fața Consiliului. Tânărul își reținu răsuflarea, știind ce avea să urmeze.

Yoda înclină capul întrebător.

– Încă mai ai tu de spus, Qui-Gon Jinn?

– Cu permisiunea voastră, maestre, replică Qui-Gon cu o privire hotărâtă. Am descoperit o vergență a Forței.

Ochii lui Yoda se dilatără puțin.

– O vergență, tu spui?

– Localizată în jurul unei persoane? Întrebă rapid Mace Windu.

Qui-Gon încuviință din cap.

– Un băiat. Celulele lui au cea mai mare concentrație de midicloriane pe care am văzut-o vreodată într-o formă de viață.

Făcu o pauză scurtă, apoi adăugă:

– Este posibil să fi fost conceput de midicloriane.

Pentru prima dată, în tăcerea care urmă se simți un șoc. Qui-Gon Jinn sugera ceva imposibil, ca băiatul să fi fost conceput nu prin contact uman, ci de către esența întregii vieți, prin conectorii Forței înseși – midiclorianele. Conținând conștiința și inteligența colectivă, midiclorianele constituiau legătura dintre orice formă de viață și Forță.

Mai existau însă și alte lucruri care tulburau Consiliul Jedi. O profeție, atât de veche încât originile i se pierdeau în negura istoriei, afirma că, o dată și o dată, trebuia să apară Alesul, o ființă saturată de midicloriane, care putea manipula Forța și care era menită s-o schimbe pentru totdeauna.

Mace Windu dădu glas gândurilor Consiliului.

– Te referi la profeție, vorbe el încet. Despre cel care va aduce echilibrul Forței. Crezi că-i vorba despre acest băiat.

Qui-Gon șovăi.

– Nu cred...

– Ba crezi! Îl contrazise brusc Yoda. Dezvăluită opinia ta este. Qui-Gon!

Maestrul Jedi inspiră adânc.

– Solicit ca băiatul să fie testat.

Tăcerea se lăsă din nou printre membrii Consiliului, care schimbau priviri între ei, comunicând fără cuvinte. Ochii reveniră asupra lui Qui-Gon.

– Să fie pregătit ca Jedi, ceri tu pentru el? întrebă încet Yoda.

– Faptul că l-am găsit a fost voința Forței, insistă Qui-Gon. Nu mă îndoiesc de asta. Prea multe converg în direcția aceasta.

Mace Windu ridică o mână, punând capăt dezbaterii.

– Atunci, adu-l în fața noastră.

Yoda dădu din cap sobru, închizând ochii.

– Testat va fi.

– Este timpul să mergem, Maiestatea Voastră, spuse senatorul Palpatine, strângând un teanc de datacarduri de pe birou.

Regina Amidala se ridică și Anakin se grăbi să revină la locul său, lângă Jar Jar, aruncându-i gunganului o privire prin care-l avertiza să-și țină pliscul. Jar Jar păru jignit.

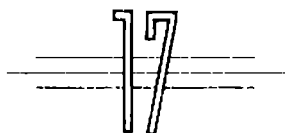
– Eusa nusa sspun la eisa, protestă el.

O clipă mai târziu, senatorul Palpatine deschidea reginei și cameristelor ușa cabinetului spre anticamera unde așteptau băiatul și gunganul. Trecu pe lângă ei fără să le arunce vreo privire și dispăru imediat.

Regina Amidala încetini puțin, când trecu pe lângă Anakin.

– De ce nu vii cu noi? întrebă în șoaptă camerista Rabé, fără să-l privească. De data asta, nu va mai trebui să ascuți după ușă.

Anakin și Jar Jar schimbă o privire surprinsă și rușinată, apoi se ridicară și le urmară.



Pe când ceilalți așteptau afară, regina Amidala, însoțită de cameriste, se retrase în apartamentul ei pentru a se schimba într-o ținută menită să-i sublinieze statutul de lider al planetei Naboo. Ieși purtând o mantie cu umeri largi, din catifea stacojie cu fireturi de aur, și o coroană cu două coarne laterale terminate prin canafuri, având o plăcuță centrală din aur bătut. Rochia și acoperământul de cap impuneau prin mărime și maiestuozitate. Regina trecu pe lângă Anakin și Jar Jar, amuțiți de imaginea aceea de înger coborât din ceruri ca să se amestece printre muritori, de o grație rece și o frumusețe extraordinară, semeață și intangibilă.

Eirtae și Rabé, cameristele care o însoțiseră mai devreme, erau prezente și acum, lunecând tăcute în urma ei, în mantiile stacojii cu glugă. Anakin o căută din nou pe Padmé, fără s-o găsească.

– Te rog să deschizi drumul, i se adresă Amidala lui Palpatine, făcând semn băiatului, gunganului și lui Panaka s-o însoțească.

Merseră pe jos de la reședința lui Palpatine, parcurgând o serie de coridoare ce făceau legătura cu alte săli și clădiri. Coridoarele erau aproape pustii, cu excepția gărzilor republicane, așa că regina și suita își continuară drumul fără probleme. Anakin privi în jur cu uimire, admirând plafoanele și ferestrele înalte, ca și pădurea de clădiri ce se zărea afară, încercând să-și dea seama cum ar fi fost să trăiască pe Coruscant.

Când ajunseră în sala Senatului, avu alte motive de uimire.

Sala era un imens amfiteatru circular, cu uși ce se deschideau spre rampe exterioare, la diferite niveluri deasupra podelei principale. În centrul sălii se afla o coloană înaltă și subțire pe care era montat

podiumul Cancelarului Suprem, o platformă largă și semiînchisă care-i permitea lui Valorum, aflat deja acolo, să stea jos sau în picioare, după cum dorea, alături de vicecancelar și de echipa sa. De jur împrejurul pereților interiori ai amfiteatrului, lojele senatorilor se reliefaș aidoma unor cuiburi de rândunici. unele andocate pentru ca senatorii să discute cu echipele lor și cu vizitatorii, altele plutind, în imediata apropiere a conexiunilor. Când un senator cerea cuvântul și căpăta aprobarea președintelui, loja sa cobora în centrul amfiteatrului, în apropierea podiumului, unde rămânea până la terminarea intervenției.

Anakin observă toate aceste amănunte în doar câteva secunde, urmând-o pe regină și pe Palpatine prin ușile spre loja senatorului de Naboo, care aștepta andocată. Steaguri și pavilioane atârneau din plafonul boltit, în panglici strălucitoare, iar spoturi indirecte țâșneau blând din toate colțurile, luminând interiorul înalt al amfiteatrului. Pe rampele exterioare, droizi alergau cu mesaje de la o delegație la alta, mișcările trupurilor lor metalice conferind sălii aspectul unei mașinării extrem de complexe.

– Dacă Federația încearcă să amâne moțiunea, Maiestatea Voastră, vorbi cu glas scăzut și insistent senatorul Palpatine către regină, vă rog să solicitați o rezoluție pentru încheierea sesiunii și alegerea unui nou Cancelar Suprem.

Amidala nu-l privi, ci continuă să avanseze spre loja nabooeană.

– Mi-aș dori să am încrederea dumitale în această propunere, senatorule, replică ea încet.

– Trebuie să siliți alegerea unui nou Cancelar Suprem, repetă Palpatine. Vă promit că sunt mulți care ne vor sprijini. Este cea mai bună șansă a noastră. Aruncă o privire spre podium și spre Valorum. Unica noastră șansă!

Un murmur se ridică, atunci când cei prezenți o zăriră pe Amidala la intrarea în loja nabooeană, în ținuta de gală ce unduia în urma ei, cu spatele drept și fața calmă. Regina nu dădu nici un semn că ar fi auzit schimbarea de ton în conversațiile din jur. Ochii i se întoarseră o clipă către Palpatine.

– Chiar crezi că Valorum nu va supune votului moțiunea noastră? întrebă ea.

Palpatine clătină din cap, încrețindu-și fruntea largă.

– Este distras și speriat. Nu ne va ajuta.

Rabe le dădu lui Anakin și Jar Jar un videcran metalic micuș și le făcu semn să rămână locului. Pășind în lojă împreună cu Palpatine, reginei i se alăturară cameristele și Panaka. Anakin se simți dezamăgit, dar se bucură atunci când descoperi că videcranul primit de la Rabe îi permitea să vadă și să audă ce se întâmpla în lojă.

– Va cere ajutor Senatului, Jar Jar, șopti băiatul, aplecându-se înainte emoționat. Ce crezi?

Gunganul își încreți ciocul de rață și scutură capul cu urechi mari.

– Eusa nusa cred assta. Prea mulți pentrusa acord.

Loja nabooeană se detașă de docul ei și pluti puțin spre podiumul Cancelarului Suprem, așteptând permisiunea de a-și continua drumul. Palpatine, Amidala și ceilalți ocupanți stăteau pe scaune și priveau drept înainte.

Valorum încuviință din cap în direcția lui Palpatine.

– Președintele îi dă cuvântul senatorului din sistemul suveran Naboo.

Loja lunecă în centrul amfiteatrului, iar Palpatine se ridică în picioare și privi fără grabă în jur, atrăgând toți ochii asupra sa.

– Domnule Cancelar Suprem, delegați ai Senatului, bubui vocea lui, făcând liniște în sală. O tragedie s-a întâmplat pe planeta mea natală, Naboo. Am fost prinși într-o dispută pe care o cunoașteți prea bine. Totul a început cu taxele impuse rutelor comerciale și a evoluat în ocuparea opresivă și ilegală a unei planete pașnice. Federația Comercială este responsabilă pentru această injustiție și trebuie trasă la răspundere...

Altă lojă se grăbi înainte; purta însemnele Federației Comerciale și era ocupată de senatorul Federației, Lott Dod, și de câțiva executivi.

– Este scandalos! tună senatorul Federației, un neimoidian slab și descărnat, care se deșirase aidoma unui plop din loja cu balustradă scundă și gesticula spre podium și spre Valorum. Obiectez față de aserțiunile ridicole ale senatorului Palpatine și solicit să i se retragă imediat cuvântul!

Capul cărunt al lui Valorum se întoarse scurt în direcția lui Dod. Cancelarul ridică o mână și vorbi cu voce blândă, dar fermă.

– Președintele nu acordă în acest moment cuvântul Federației Comerciale. Reveniți la locul dumneavoastră!

Dod păru că vrea să mai spună ceva, apoi se lăsă pe spate în scaun și loja se retrase încet.

– În sprijinul acestor afirmații, continuă Palpatine, am adus-o pe regina Amidala, recent aleasă conducătoare a planetei Naboo, pentru a vorbi în numele nostru.

Păși într-o parte și Amidala se ridică, însoțită de un ropot slab de aplauze. Regina avansă în fața lojii și privi direct spre Valorum.

– Onorabili reprezentanți ai Republicii, distinși delegați, domnule Cancelar Suprem. Vin în fața voastră în circumstanțe cât se poate de grave. Încălcând și violând legile Republicii, Naboo a fost invadată și subjugată prin forța armatelor de droizi ale Federației Comerciale...

Dod sări din nou în picioare, iar vocea i se auzi mândă.

– Obiectez! E un nonsens! Unde-i dovada? Nu așteptă confirmarea și se întoarce spre sală, adresându-se celor prezenți: Solicit trimiterea unei comisii pe Naboo, pentru a evalua veridicitatea acestor acuzații.

Valorum clătină din cap.

– Respins.

Dod oftă sonor și ridică brațele în sus, de parcă acel singur cuvânt ar fi însemnat că întreaga sa viață nu mai avea nici un sens.

– Înălțimea Voastră, nu puteți îngădui să fim condamnați fără a ne aproba cererea de analiză imparțială. Este împotriva tuturor regulilor de procedură!

Privi în sală după ajutor, și printre delegați se auzi un murmur de aprobare. Încă o lojă lunecă înainte și se alătură celor ale planetei Naboo și Federației Comerciale. Președintele îi dădu cuvântul lui Aks Moe, senatorul planetei Malastare.

Îndesat și încet în mișcări, legănându-și lin cei trei pedunculi oculari, Moe își puse în șolduri labele groase și grele.

– Senatorul de Malastare este de acord cu onorabilul delegat al Federației Comerciale. (Vocea îi era groasă și părea un mormăit continuu.) O comisie trebuie instituită, când se solicită acest lucru și când există o dispută de genul celei pe care o avem aici. Așa spune legea.

Valorum ezită.

– Ideea este că...

Se opri nesigur, lăsând fraza în aer, apoi se întoarce pentru a se sfătui cu secundul său – Mas Amedda, cum anunța tăblița pe care o avea în față. Amedda era dintr-o rasă pe care Anakin n-o mai întâlnise până atunci: umanoid ca formă, dar cu capul mărit de o pernă de țesut care se transforma într-o pereche de tentacule ce coborau peste umeri, pe piept, și două antene ce se ridicau deasupra capului. Împreună cu asistentul lor, Valorum și vicecancelarul se angajară într-o discuție grăbită. Anakin și Jar Jar schimbară priviri îngrijorate, când vocea lui Palpatine ajunse până la ei prin intermediul difuzorului minuscul al videcranului.

– Intră în scenă birocrații, adevărații conducători ai Republicii, aflați pe statele de plată ale Federației Comerciale, dacă mi se permite exprimarea, șopti el reginei.

Anakin vedea capetele lor apropiate. Tonul lui Palpatine era grav.

– Aici va dispărea puterea Cancelarului Valorum.

Valorum reveni pe podium cu o privire obosită.

– Solicitarea este aprobată. Secțiunea 523A are prioritate aici. Înclină din cap în direcția lojii nabooene: Regină Amidala de Naboo, vă veți amâna moțiunea pentru a permite unei comisii senatoriale să analizeze validitatea acuzațiilor dumneavoastră?

Anakin o văzu pe regină tresărind surprinsă, iar când vorbi, glasul ei era mânios și hotărât.

– Nu o voi amâna, declară ea, privindu-l fix pe Valorum. Am venit în fața voastră pentru a rezolva acum problema atacului la adresa suveranității planetei Naboo. Nu am fost aleasă regină pentru a-mi vedea poporul suferind și murind în timp ce dumneavoastră veți discuta despre invazie într-o comisie. Dacă domnul Cancelar nu este capabil să acționeze, poate că este nevoie de o nouă conducere.

Făcu o pauză, apoi rosti:

– Solicit un vot de neîncredere în Cancelarul Suprem.

Mai multe voci se auziră imediat drept răspuns, unele susținând propunerea, altele opunându-se. Senatori și spectatori se ridicară deopotrivă în picioare și murmurele zgomotoase se transformară rapid în strigăte ce răsunau în sala uriașă. Valorum amuțise pe podium, încremenit și neîncrezător. Se uita la Amidala, având întipărit pe chip șocul impactului cuvintelor ei. Regina îl înfrunta curajoasă, așteptând.

Amedda trecu în fața lui Valorum, preluând comanda podiumului.

– Liniște! strigă el și capul ciudat i se dilată. Am zis liniște!

Vacarmul se potoli, iar delegații se așezară din nou pe scaune, ascultători. Anakin observă că loja Federației Comerciale se apropiase de cea nabooeană, iar Dod și Palpatine schimbă o privire rapidă, dar nici unul nu scoase vreun cuvânt.

Altă lojă pluti spre centrul sălii și vicepreședintele îi dădu cuvântul lui Edcel Ber Gan, senatorul de Roona.

– Roona susține moțiunea pentru votul de neîncredere în Cancelarul Valorum, șuiără Ber Gan.

– Moțiunea a fost susținută, anunță cu glas nemulțumit Amedda.

Se întoarse spre Valorum, schimbând rapid câteva vorbe cu el, cu glas scăzut și ținând palma în fața gurii. Valorum îl privea neînțelegător, cu ochi distanți și pierduți.

– Nu-și au locul trăgănările, declară Aks Moe de Malastare, atrăgându-i atenția lui Amedda. Moțiunea este acceptată și trebuie votată imediat.

Dod se ridicase din nou.

– Solicit ca moțiunea să fie trimisă la comisia pentru proceduri, pentru un studiu....

Senatul erupse din nou, scandând asurzitor:

– Vo-ta-re! Vo-ta-re!

Amedda era prins într-o discuție cu Cancelarul Suprem Valorum, apăsându-l cu mâinile pe umeri, ca și cum ar fi dorit să-l readucă cu picioarele pe pământ.

– Vedeti. Maiestate, valul ține cu noi, îl auzi Anakin pe Palpatine vorbindu-i încet reginei. Valorum va fi îndepărtat de la putere, vă

pot asigura de asta, și se va alege alt Cancelar, mai puternic, care nu va lăsa tragedia noastră să treacă neobservată...

Amedda se întoarse pe podium și se adresează sălii.

– Cancelarul Suprem solicită suspendarea ședinței.

Strigăte izbucniră dinspre delegați, ecoul lor străbătând în valuri sala înaltă, în timp ce Valorum îi privea pe senatorul Palpatine și regina Amidala. Până și din locul său îndepărtat, lângă intrarea în loja nabooeană, Anakin putea să deslușească privirea de om trădat de pe fața îndurerată a Cancelarului Suprem.

La mai puțin de o oră după aceea, Anakin se repezi prin ușile deschise ale anticamerei reginei, căutând-o pe Padmă, și se pomeni față în față cu Amidala. Regina era singură în mijlocul camerei și-l privi.

– Scuzați-mă, zise Anakin și adăugă repede: Maiestatea Voastră. Ea încuviință tăcută, cu fața albă netedă și perfectă.

– O căutam pe Padmă, continuă el rămânând în ușă, neștiind dacă să intre sau să plece. Privi în jur cu îndoială: Qui-Gon spune că mă va duce în fața Consiliului Jedi și doream să aflu și Padmă.

Buzele pictate ale reginei schițară un zâmbet infim.

– Padmă nu este aici, Anakin, am trimis-o cu un comision.

– Aha.

– Dar îi voi transmite mesajul tău.

Băiatul zâmbi.

– Poate că voi deveni cavaler Jedi! exclamă el fără să-și poată stăpâni surescitarea.

– Poate că da, aprobă Amidala.

– Cred că lui Padmă i-ar plăcea asta.

– Într-adevăr, cred că i-ar plăcea.

Anakin se retrase un pas.

– N-am vrut să...

Căută cuvântul potrivit, dar nu-l găsi.

– Mult noroc, Anakin, spuse regina încet. Să te descurci bine.

El se întoarse, zâmbind larg, și ieși pe ușă.

Ziua trecuse rapid pentru Qui-Gon și Obi-Wan. Apusul soarelui îi găsisese împreună, pe un balcon al Templului, privind Coruscantul. Nici unul dintre ei nu scosese vreun cuvânt de mult timp. După ce Anakin revenise de la Senat, îl luaseră din reședința senatorului Palpatine și-l aduseseră în fața Consiliului pentru a fi examinat. Acum așteptau decizia.

Obi-Wan știa dinainte rezoluția. Tânărul Jedi era frustrat și stânjenit pentru maestrul său, care, în mod evident, călcase din nou

în străchini. Qui-Gon avusese dreptate când bănuise că băiatul posedă un număr neobișnuit de mare de midicloriane. Obi-Wan făcuse el însuși testul. Dar numai atât nu ajungea pentru a demonstra că Anakin era Alesul. Asta bineînțeles dacă ar fi existat vreun Ales, lucru de care tânărul se îndoia. Existau sute asemenea profeții și legende, venind din negura veacurilor ca parte a înțelepciunii Jedi. În orice caz, Qui-Gon se baza din nou pe instinct, ori instinctul era folositor numai dacă izvora din Forță, nu din sentimente. Qui-Gon insista în susținerea unor cauze pierdute din capul locului și avea empatie cu ființe pe care, în chipuri bizare, înțeluse numai de el, le considera importante în ordinea lucrurilor.

Obi-Wan își studie mentorul pe furiș. De ce oare insista în susținerea acelor cauze pierdute? Consiliul putea să descopere că, într-adevăr, băiatul avea un număr de midicloriane mai mare decât cel normal, dar n-avea să-l accepte niciodată pentru instruirea Jedi. Regulile erau clare, iar motivele de la baza lor fuseseră dovedite și inatacabile. Instruirea Jedi pentru o persoană cu vârsta mai mare de un an era sortită eșecului. La cei nouă ani ai săi, Anakin Skywalker era pur și simplu prea bătrân.

Totuși Qui-Gon nu vroia să cedeze. Avea să sfideze din nou Consiliul, cu același rezultat ca și în precedentele ocazii: va fi refuzat, iar reputația lui de maestru Jedi se va mai diminua puțin.

Tânărul se apropie de locul din care Qui-Gon privea orizontul nesfârșit al zgârie-norilor. Rămase o vreme tăcut, apoi vorbi încetisor:

– Maestre, băiatul nu va absolvi testele Consiliului și o știi prea bine. Este prea bătrân.

Qui-Gon continua să fixeze asfințitul.

– Anakin va deveni Jedi, ți-o promit.

– Nu sfide Consiliul, maestre, suspină obosit Obi-Wan. N-o face iarăși!

Bărbatul mai vârstnic păru să încremenească, parcă încetând să și respire, apoi se întoarse către ucenicul său.

– Voi face ceea ce trebuie, Obi-Wan. Există altă cale?

– Maestre, dacă ai fi respectat eticheta, acum ai fi putut fi membru al Consiliului. Meriți să faci parte din Consiliu. Frustrarea lui Obi-Wan răbufni într-un acces scurt de mânie și ochii lui îi căutară pe ai celuilalt: De data asta, nu vor fi de acord cu tine.

Qui-Gon îl studie un moment, apoi zâmbi.

– Mai ai încă multe de învățat, tinere padawan.

Celălalt își înghiți replica și-și feri privirea, gândindu-se că, fără doar și poate, Qui-Gon avea dreptate, dar că, poate, de data aceea trebuia să asculte și de sfatul său.

Anakin Skywalker stătea în fața Consiliului Jedi, în același loc pe care Qui-Gon Jinn îl ocupase cu numai câteva ore mai devreme. La început fusese emoționat, când Qui-Gon îl adusese în sală și-l lăsase singur cu cei doisprezece membri ai Consiliului. Stând în cercul de mozaic, înconjurat de adunarea tăcută, pătruns de venerație și nesigur în privința celor ce se așteptau din partea sa, se simțea vulnerabil și expus. Ochii cavalerilor Jedi păreau distanți, dar el simțea că privirile lor nu treceau dincolo de el, ci îi cercetau interiorul.

Începură apoi să-l chestioneze, fără introduceri și explicații, fără nici cea mai mică strădanie de a-l face să se simtă confortabil sau binevenit. Pe unii îi știa după nume, căci Qui-Gon îi descrisese pe câțiva și Anakin asocia rapid chipurile cu numele. Îi puseră o mulțime de întrebări, testându-i memoria și cunoștințele, căutându-i gânduri pe care el doar le bănuia. Știau de existența lui ca sclav. Știau despre trecutul pe Tatooine, despre mama și prietenii lui, despre cursele de atașe, despre Watto, despre toate faptele din trecutul și din prezentul său.

Acum Mace Windu se uita la un ecran pe care băiatul nu-l putea vedea, iar Anakin numea imaginile ce fulgerau pe suprafața de cristale lichide. Imaginile îi apăreau în minte cu asemenea viteză, încât îi aminteau de încețoșarea stranie în care se preschimbau deșertul și munții pe lângă care gonea într-o cursă de atașe.

– Bantha. Hiperpropulsie. Blaster cu protoni. (Imaginile îi vâjâiau prin minte, în chiar clipa în care le rostea numele.) Crucişător republican. Ceașcă rodiană. Speeder hutt.

Ecranul se întunecă și Mace ridică ochii spre băiat.

– Bine, bine, tinere, îl laudă Yoda, cu chipul său zbârcit, și-l fixă cu ochii săi somnoroși. Ceva simți?

– Frig, domnule, mărturisi Anakin.

– Frică ți-e îți este?

– Nu, domnule, clătină din cap băiatul.

– Nu ți-e frică să-ți pierzi viața? îl întreabă negrul Mace Windu, aplecându-se puțin înainte.

– Nu cred, răspunse Anakin, apoi ezită.

Ceva nu suna bine în răspunsul lui. Yoda clipi și urechile lui lungi se ciuliră în față.

– Să vedem prin tine noi putem, vorbi el încet.

– Nu-ți ignora emoțiile, zise Mace Windu.

Bătrânul Ki-Adi-Mundi își mângâia barba.

– Gândurile tale sunt la mama ta.

Anakin simți un nod în stomac și-și mușcă buza.

– Mi-e dor de ea.

Yoda schimbă priviri cu câțiva membri ai Consiliului.

– Frică s-o pierzi, cred.

Anakin se îmbujoră.

– Ce importanță are? întrebă el.

Ochii somnoroși ai lui Yoda îl fixară.

– Multă. Către partea întunecată, frica duce. Către mânie și ură. Către suferință.

– Nu mi-e frică! se răsti iritat băiatul, nerăbdător să încheie discuția și să treacă mai departe.

Yoda nu păru să-l audă.

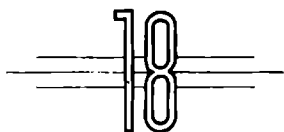
– Angajament profund, Jedi să aibă trebuie. Hotărâre serioasă. Multă frică în tine eu simt, tinere.

Anakin inspiră adânc și expiră lent. Când vorbe, vocea îi redevenise calmă.

– Nu-mi este frică.

Yoda îl studie un moment.

– Atunci vom continua, spuse el și examinarea se relua.



În una dintre camerele reginei, Jar Jar Binks din neamul gunganilor și regina Amidala a nabooenilor stăteau împreună lângă o fereastră înaltă din podea până în tavan și priveau turlele strălucitoare ale Coruscantului. Formau o pereche cel puțin ciudată – Amidala cu înfățișare regală și imperturbabilă, și gunganul stângaci și bâțâit. Își țineau companie în tăcere, uitându-se cum apusul colora cerul în auriu strălucitor, reflectat ici-colo de suprafețele netede de metal și sticlă ale orașului în explozii bruște și orbitoare de lumină.

Jar Jar, Anakin, regina și cameristele reveniseră de la Senat cu câteva ore în urmă. Se întorseseră în primul rând pentru că se părea că nu mai aveau ce face pentru a schimba cursul evenimentelor privitoare la viitorul planetei Naboo. Senatorul Palpatine rămăsese să discute cu colegii săi despre alegerea noului Cancelar Suprem, iar Panaka fusese lăsat cu el la solicitarea reginei, pentru a-i aduce vești. Deocamdată însă nu se întâmplase nimic. Anakin plecase de asemenea, luat de Qui-Gon la templul Jedi, unde urma să-i întâlnească pe membrii Consiliului, și nimeni n-o văzuse pe Padmé de ceva vreme.

Așa că Jar Jar se învârtise prin reședința lui Palpatine, ca un kaadu fără cămin, până ce Amidalei i se făcuse milă de el și-l invitase la ea. Revenind de la Senat, regina intrase în meditație solitară, după care se schimbase într-o ținută mai puțin impunătoare, o rochie neagră cu tiv auriu, ce-i scotea în evidență statura micuță și subțire pe care o avea în realitate. Purta o coroană în formă de semilună răsturnată, cu un medalion din aur, dar chiar și așa era cu câțiva centimetri mai scundă decât gunganul.

Părea evident îndurerată, cu ochii atât de triști și de distanți, încât Jar Jar simțea nevoia să-i aline durerea. Dacă ar fi fost Annie sau

Padmé, poate că s-ar fi apropiat de ea și ar fi mângâiat-o pe cap, dar nu-și putea permite așa ceva cu o regină. Nu se vedeau gărzi, însă Eirtae și Rabé, în mantiile lor stacojii cu glugi, stăteau lângă ușă, mereu alerte, și era sigur că prin apropiere se aflau și gărzile. Jar Jar era neatent la multe lucruri, pe altele le uita, și în general manifesta tendința de a se bucura de viață fără să-și facă griji, dar în nici un caz nu s-ar fi putut spune despre el că era prost.

În cele din urmă, nu mai putu răbda. Se foi și tuși ușor, pentru a atrage atenția reginei. Aceasta își întoarse spre el fața inexpresivă, machiată în alb, cu câte un punct roșu pe fiecare obraz și o dungă roșie verticală pe buza inferioară de păpușă.

– Eusa mir uneori de ce dzeii au inventat durerea, spuse gunganul căutând să-și arate simpatia.

Privirea rece a Amidalei rămase fixă și clară.

– Pentru a ne motiva, cred.

– Crezi că poporul tusa aresa moară? întrebă el mestecând cuvântul acela amar, de parcă i-ar fi putut simți gustul.

Regina căzu pe gânduri, apoi clătină încet din cap.

– Nu știu, Jar Jar.

– Gunganii făcuți ssi eisa pilaf, nusa?

– Sper că nu.

Jar Jar se îndreaptă și în ochii lui se oglindi o mândrie sălbatică.

– Gunganii nusa mor fără luptă. Noisa războinici! Noisa mare armată avem!

– O armată? repetă ea cu o urmă de surpriză în vocea blândă.

– Armată mare! Gungani mulți de pessste tot. De aceea, noisa probleme nusa cu ființe mlassstină. Prea mulți gungani. Noisa sscuturi de energie. Nimic nusa trece. Noisa bombe, prassstii ssi aruncăm. Gungani niciodată predat mecanissii ssau altcineva!

Făcu o pauză și strânse din umeri stânjenit.

– Poate nabooeni de aceea nusa plăcut la noisa.

Regina îl studie acum mai atentă, privirea ei detașată fiind înlocuită cu una de preocupare, ca și cum un gând neașteptat i-ar fi trecut prin minte. Gunganului i se păru că tocmai se pregătea să-i vorbească despre acel gând, când senatorul Palpatine și Panaka intrară grăbiți pe ușă.

– Înălțimea Voastră, o salută căpitanul, abia reușind să-și stăpânească emoția și amândoi bărbații se înclinară scurt. Senatorul Palpatine a fost nominalizat pentru a-i succede lui Valorum în funcția de Cancelar Suprem!

Palpatine zâmbi reținut și deferent, iar când vorbi își modulă cu grijă tonurile.

– Cu siguranță o surpriză, dar una plăcută. Vă promit, Maiestatea Voastră, că, dacă voi fi ales, voi restaura democrația în Republică.

Voi pune capăt corupției care a infestat Senatul. Federația Comercială își va pierde influența asupra birocrațiilor. iar poporul nostru va fi eliberat de sub tirania acestei invazii ilegale și oneroase...

– Cine a mai fost nominalizat? întrebă brusc Amidala. tăindu-i vorba.

– Bail Antilles de Alderaan și Aks Moe de Malastare. spuse Panaka, evitând privirea lui Palpatine.

Senatorul își reveni rapid de pe urma întreruperii neașteptate.

– Maiestatea Voastră, sunt încrezător că situația noastră va genera un sprijin puternic pentru noi mâine, când are loc votarea. Făcu o pauză plină de înțeles. Voi deveni Cancelar, vă promit.

Regina nu păru impresionată. Trecu pe lângă Jar Jar. se opri lângă fereastră și se uită către luminile orașului, care începuseră să strălucească mai puternic o dată cu apusul.

– Senatorule, mi-e teamă că până când vei ajunge să-i controlezi pe birocrați, nu va mai rămâne nimic din orașele, din poporul sau din modul nostru de viață.

– Vă înțeleg îngrijorarea, Maiestatea Voastră, păru surprins Palpatine. Din nefericire, Federația ne-a ocupat planeta. Va fi aproape imposibil s-o alungăm imediat.

– Poate că așa este, rosti Amidala, întorcându-se de la fereastră și privindu-l în față cu ochi aprinși de mânie și de hotărâre. Deoarece Senatul trece printr-o fază de tranziție, nu mai am ce căuta aici.

Se apropie de el și de Panaka.

– Senatorule, aceasta este arena dumatăle. Eu trebuie să mă întorc în arena mea. Am decis să revin pe Naboo. Locul meu este lângă poporul meu.

– Să reveniți pe Naboo?! spuse Palpatine cu uimirea citindu-se limpede pe fața lui palidă. Maiestatea Voastră, fiți realistă! Veți fi în mare pericol! Vă vor sili să semnați tratatul!

Regina era calmă și fermă.

– Nu voi semna nici un tratat. Soarta mea nu va fi alta decât cea a poporului meu. Căpitane! se întoarse către Panaka.

– Da, Înălțimea Voastră?

– Pregătește-mi nava!

Palpatine înaintă repede, tăindu-i calea.

– Vă rog, Maiestatea Voastră! Rămâneți aici, unde sunteți în siguranță. Vocea Amidalei era tăioasă ca o lamă.

– Nici un loc nu este sigur, dacă Senatul nu condamnă această invazie. Îmi este clar acum că Republica nu mai funcționează. Dacă vei câștiga aceste alegeri, senatorule, știu că vei face tot ce-ți stă în putință pentru a opri Federația. Mă voi ruga să găsești o cale de a readuce Republicii sănătatea și compasiunea.

Trecu apoi pe lângă el cu o mișcare lină și ieși, urmată îndeaproape de cameriste și de Panaka. Jar Jar porni imediat după ei, lipăind cât mai discret posibil, aruncându-i lui Palpatine doar o privire în treacăt.

Fu surprins să observe urma unui zâmbet pe chipul șiret al senatorului.

În templul Jedi, Qui-Gon, Obi-Wan și Anakin se aflau în fața Consiliului. Stând în centrul platformei rezervate celor audiați, priveau semicercul de fotolii în care erau așezați membrii Consiliului și le așteptau decizia. Lumina venită de afară pălise; se lăsase amurgul și noaptea începuse să coboare încet deasupra orașului.

– Am terminat, noi, examinarea băiatului, vorbi Yoda cu vocea lui guturală și șoptită. (Pleoapele îi coborâseră peste ochii somnoroși și urechile se ciuliseră spre înainte.) Dreptate ai avut, Qui-Gon.

Mace Windu dădu din cap, întărindu-i spusele, dar nici o expresie nu se putu citi pe fața lui neagră și netedă.

– Celulele lui conțin o concentrație *foarte* mare de midicloriane.

– Forța este puternică în el, conveni Ki-Adi-Mundi.

Qui-Gon simți un val de satisfacție auzind aceste cuvinte, ca o răsplată pentru insistența de care dăduse dovadă în eliberarea băiatului de pe Tatooine și aducerea lui aici.

– Atunci va fi instruit, declară el triumfător.

Urmă o tăcere stânjenită și membrii Consiliului se priviră între ei.

– Nu, spuse Mace Windu încet, nu va fi instruit.

Chipul lui Anakin se boți și ochii i se umplură de lacrimi când se uită spre Qui-Gon.

– Nu? repetă maestrul Jedi neîncrezător, aproape șocat și rămas fără replică.

Încercă să ignore expresia de pe fața lui Obi-Wan, care spunea parcă *ți-am zis eu*. Mace Windu clătină din cap și ochii săi negri rămaseră fermi.

– Este prea vârstnic. Deja există prea multă mânie în el.

Qui-Gon se înfuriase, dar se stăpâni. Decizia nu avea nici un sens. Nu trebuia să fie lăsată așa.

– *El* este Alesul, insistă vehement. Trebuie să vedeți asta!

Yoda înclină contemplativ pe un umăr capul rotund.

– Înnegurat viitorul băiatului este. De copilăria lui mascat.

Qui-Gon cercetă fețele celorlalți membri ai Consiliului, dar nu găsi ajutor. Se îndreptă și încuviință din cap, în semn că le acceptă decizia.

– Foarte bine. Atunci îl voi instrui eu. Îl iau pe Anakin Skywalker ca ucenicul meu padawan.

Cu coada ochiului îl văzu pe Obi-Wan încremenind de uimire. Zări de asemenea și licărul de speranță care trecu peste fața lui Anakin. Nu răspunse nici unuia, păstrându-și privirea ațintită asupra Consiliului.

– Ucenic ai deja, Qui-Gon, îi aminti tăios Yoda. Imposibil, al doilea.

– Îți interzicem, spuse Mace Windu înnegurat.

– Obi-Wan este gata, declară Qui-Gon.

– Da! declară protejatul lui înfierbântat, încercând fără succes să-și ascundă surpriza și dezamăgirea în fața deciziei neașteptate a mentorului său. Sunt gata să fiu examinat!

Ochii somnoroși ai lui Yoda se întoarseră spre el.

– Așa repede „gata” tu ești? Despre „gata” ce știi?

Qui-Gon și Obi-Wan schimbară iute câteva priviri sfredelitoare și măsura antagonismului lor nou creat deveni palpabilă. Prăpastia dintre ei se lărgea atât de repede, încât nu mai putea fi trecută cu vederea.

Qui-Gon inspiră adânc și se întoarse spre Consiliu.

– Obi-Wan este încăpățânat și mai are încă multe de învățat despre Forța Vie, dar este capabil. Puține va mai învăța de la mine.

Yoda își clătină fața zbârcită.

– Consiliul decide pregătit cine este, Qui-Gon. De învățat el mai are.

– Nu avem timp pentru asta acum, declară Mace Windu, punând capăt discuțiilor. Măine, Senatul va vota un nou Cancelar Suprem. Am aflat că regina Amidala se întoarce acasă, ceea ce va mări presiunea asupra Federației și ar putea extinde conflictul. Cei responsabili vor reacționa rapid la aceste evenimente.

– Scoși din ascunzătoare, atacatorii vor fi, șopti Yoda.

– Evenimentele evoluează prea rapid pentru asemenea distrageri, adăugă Ki-Adi-Mundi.

Mace Windu se uită iute către ceilalți membri ai Consiliului, apoi se întoarse spre Qui-Gon.

– Însoțește regina pe Naboo și descoperă identitatea celui care te-a atacat, fie el Sith, fie altceva. Aceasta este cheia pentru dezlegarea misterului.

Yoda încuviință încet din cap, cu un gest care nu admitea nici un alt argument.

– Decisă mai târziu, soarta tânărului Skywalker va fi.

Qui-Gon inspiră din nou adânc, plin de frustrare și dezamăgire pentru turnura neașteptată a evenimentelor. Anakin n-avea să fie instruit, chiar dacă se oferise să-l ia pe băiat ca propriul său padawan. Mai rău, îl ofensase pe Obi-Wan, poate fără intenție, dar oricum îl jignise profund. Ruptura dintre ei nu era definitivă, totuși va fi nevoie de timp pentru ca mândria tânărului să se vindece – timp de care ei nu dispuneau.

Se plecă, în semn că accepta decizia Consiliului.

– Eu l-am adus pe Anakin aici. Trebuie să rămână în grija mea. Nu are unde să se ducă.

– Este în grija ta, încuviință Mace Windu, nu te contrazicem.

– Dar instruit, nu! îl admonestă brusc Yoda. Cu tine ia-l, dar instruit, nu!

Cuvintele dureau, iar forța din spatele lor nu putea fi confundată. Qui-Gon se crispă la interior, totuși nu replică.

– Protejeaz-o pe regină, adăugă Mace Windu, dar dacă se ajunge la război nu interveni, înainte de a avea aprobarea Senatului.

Urmă o tăcere lungă și membrii Consiliului rămaseră privind-l grav pe Qui-Gon. Bărbatul încercă să spună ceva, să aducă alte argumente. Afară, ultima sclipire a amurgului fu înghițită de beznă, iar luminile orașului începură să clipească, ca niște ochi care supravegheau.

– Forța fie cu tine, spuse în cele din urmă Yoda, anunțându-i că audiența se terminase.

Întrucât aflaseră despre plecarea iminentă a reginei spre Naboo, cei doi Jedi și băiatul se duseră direct la platforma de aterizare, unde era andocat transportorul regal și așteptară sosirea Amidalei. Pe toată durata drumului cu naveta, între Jedi domnise o tăcere încordată, iar băiatul simțise o stânjeneală pe care n-o putuse alunga. În majoritatea timpului, stătuse cu capul plecat, dorindu-și să găsească o modalitate prin care să-i oprească pe Qui-Gon și Obi-Wan să mai fie supărați între ei.

Când coborâră din navetă, R2-D2 se agita deja de colo-colo. Micuțul droid îl întâmpină pe Anakin cu bip-uri de bucurie, apoi se apropie de marginea rampei pentru a urmări traficul. Când făcu asta, se aplecă prea mult și se rostogoli peste margine. Anakin simți că i se taie răsuflarea, dar după numai o secundă astromecul reapăru, adus pe rampă de propriile sale jeturi propulsoare. La auzul ciripiturilor și fluierăturilor lui, băiatul zâmbi fără să vrea.

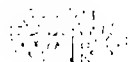
În capătul rampei de îmbarcare, Qui-Gon și Obi-Wan erau prinși într-o discuție aprinsă. Vântul șfichiuia printre canioanele formate de blocurile-turn ale orașului, ascunzându-le cuvintele de urechile băiatului. Anakin se apropie precaut, ca să-i poată auzi.

– Nu-i o lipsă de respect, maestre! spunea Obi-Wan vehement. Este adevărul!

– Poate din punctul tău de vedere, replică Qui-Gon, cu fața împietrită și plină de mânie.

Vocea tânărului coborî mai mult.

– Băiatul este periculos. Toți simt asta. De ce n-o simți și tu?



– Soarta lui este nesigură, dar el nu-i periculos, îl corectă Qui-Gon. Consiliul va decide asupra viitorului lui Anakin și asta ar trebui să fie suficient pentru tine. Se întoarse, punând capăt discuției: Acum, imbarcarea!

Obi-Wan se îndepărtă și sui în transportor, urmat de R2-D2, care continua să fluiera fericit. Qui-Gon se întoarse spre băiat și acesta se apropie de el.

– Maestre Qui-Gon, vorbi stingherit Anakin simțindu-se nesigur și vinovat în privința celor întâmplate, nu vreau să fiu o problemă.

Qui-Gon pusese mâna, liniștitor, pe umărul lui.

– Nu vei fi, Annie. Aruncă o privire către navă, apoi îngenunche în fața băiatului. N-am voie să te instruiesc, așa că vreau să fii atent la mine și să nu uiți nimic din ceea ce vezi. Și ține minte – concentrarea îți determină realitatea.

Făcu o pauză, cu ochii ațintiți asupra lui Anakin.

– Stai aproape de mine și vei fi în siguranță.

– Bine, dar pot să te întreb ceva?

Maestrul Jedi dădu afirmativ din cap.

– Ce sunt midiclorianele?

Vântul răvăși părul lung al lui Qui-Gon, suflându-i câteva șuvițe pe față.

– Midiclorianele sunt forme de viață microscopice care se găsesc în celulele tuturor ființelor vii și care comunică direct cu Forța.

– Trăiesc în mine?

– În celulele tale. Suntem simbionți cu midiclorianele.

– Simbi... cum?

– Simbionții sunt forme de viață care trăiesc împreună, în avantajul reciproc. Fără midicloriane, viața n-ar putea exista și n-am ști nimic despre Forță. Midiclorianele noastre ne vorbesc întruna, Annie, comunicându-ne voința Forței.

– Chiar așa?

Qui-Gon ridică o sprânceană.

– Când vei învăța să-ți astâmperi mintea, le vei auzi vorbindu-ți. Anakin se gândi un moment, apoi se încruntă.

– Nu-nteleg.

Qui-Gon zâmbi, iar ochii lui erau calzi și în același timp secretoși.

– Cu trecerea timpului și cu instruire, vei înțelege, Annie.

Două nave coborâră pe platforma de andocare și din ele coborâră Amidala, cameristele, Panaka și o escortă formată din ofițeri și gărzi. Ultimul care coborî din a doua navetă fu Jar Jar Binks. Regina purta o mantie de călătorie din catifea purpurie, care îi învăluia corpul în falduri moi și un capișon tivit cu aur ce-i încadra fața albă și frumoasă ca o camee.

Qui-Gon se ridică și rămase lângă Anakin, când regina și cameristele se apropiară.

– Înălțimea Voastră, înclină el respectuos din cap, ne va face plăcere să continuăm să vă protejăm.

– Ajutorul vostru este binevenit, încuviință Amidala. Senatorul Palpatine se teme că Federația dorește să mă ucidă.

– Vă promit că nu vom îngădui să se întâmple una ca asta, declară solemn maestrul Jedi.

Regina se întoarse și împreună cu cameristele îi urmară pe Panaka și gărzile nabooene în transportor.

Jar Jar se repezi și-l îmbrățișă afectuos pe Anakin.

– Noisa mergem acassă! exclamă el zâmbind larg, iar Anakin îl strânse în brațe la rândul lui.

Peste câteva clipe, toți erau la bord, iar nava decolă și se îndepărtă, lăsând Coruscantul în urma.

* * *

În capitala nabooeană Theed se lăsase noaptea și străzile erau pustii și liniștite, cu excepția patrulilor droizilor de luptă și a rafalelor de vânt. În sala tronului, Gunray și Haako stăteau în poziție de drepti înaintea hologramei lui Darth Sidious, care umplea complet un capăt al încăperii, ridicându-se amenințătoare în fața lor.

– Regina se îndreaptă spre voi, spuse încet lordul Sith înveșmântat în mantie neagră. Când ajunge, siliți-o să semneze tratatul.

Urmă o tăcere scurtă, răstimp în care neimoidienii schimbă priviri îngrijorate.

– Da, lordul meu, confirmă șovăitor Gunray.

– Vicerege, planeta este sigură?

Silueta întunecată din hologramă pâlpâi, mișcându-se.

– Da, lordul meu. Gunray se simți mai în largul său. Am eliminat ultimele focare de rezistență ale unor forme primitive de viață. Deținem acum controlul deplin.

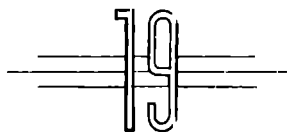
Interlocutorul fără chip aprobă din cap.

– Bine. Voi avea grijă ca în Senat lucrurile să rămână așa cum sunt acum. Ți-l trimit pe Darth Maul. El se va ocupa de Jedi.

– Da, lordul meu.

Cuvintele sunau ca o litanie. Holograma lui Darth Sidious dispăru. Neimoidienii rămaseră pe locurile lor, încrămeniți.

– Un Sith aici, cu noi? șopti neîncrezător Haako, dar de data aceasta Gunray nu mai găsi nimic să-i răspundă.



La bordul transportorului regal, care ieșea din hyperspațiu și se apropia de sistemul stelar Naboo, Qui-Gon se opri să-l privească pe Anakin, în drum spre întâlnirea cu regina Amidala, la care fusese convocat.

Băiatul stătea la consola de pilotaj a navei, lângă Ric. Aplecat deasupra comenzilor, naboocianul i le arăta pe toate, pe rând, și le explica funcționarea. Anakin asimila informațiile cu o rapiditate uimitoare, cu fruntea încruntată și privirea intensă, pe deplin concentrat.

– Ăsta? arată el un buton.

– Stabilizatorul prova, răspunse Ric și așteptă următoarea întrebare.

– Iar astea comandă înclinarea? făcu Anakin, arătând manetele de sub mâna dreaptă a pilotului.

Fața ridată a lui Ric se lărgi într-un zâmbet.

– Prinzi destul de repede.

„Mai repede ca oricare altul”, gândi Qui-Gon. De aceea, Anakin era atât de special. Asta constituia o dovadă a numărului mare de midicloriane și încă o indicație precum că el ar fi fost Alesul.

Maestrul Jedi suspină. De ce oare Consiliul nu accepta evidența? De ce îi era teamă să-și încerce norocul cu băiatul, când semnele erau atât de clare?

Se simțea din nou frustrat. Înțelesese raționamentul Consiliului. Vârsta lui Anakin constituia un dezavantaj clar, totuși nu-i compromitea șansele. De fapt, pe membrii Consiliului nu-i îngrijorase vârsta băiatului, ci conflictul pe care-l simțiseră în el. Anakin se lupta

cu originea lui, cu despărțirea de mamă, de prieteni și de cămin. În special, ducea lipsa mamei. Era suficient de matur ca să înțeleagă ce se putea întâmpla, iar nesiguranța lucra în interiorul lui ca un animal prins în cursă care încearcă să se elibereze. Membrii Consiliului știau că nesiguranța aceea putea fi îmblânzită numai din interior. Ei considerau că Anakin era prea vârstnic pentru așa ceva, iar gândirea și convingerile lui erau deja atât de înrădăcinate, încât nu mai puteau fi remodelate cu succes. Băiatul era vulnerabil față de conflictul său interior, și partea întunecată putea să profite.

Din ușa cabinei de comandă, Qui-Gon clătină din cap, uitându-se la Anakin. Era adevărat, existau riscuri în acceptarea lui ca ucenic, însă puține lucruri importante se realizau fără riscuri. Ordinul Jedi fusese fondat pe baza aderării stricte la procedurile convenite pentru creșterea și instruirea tinerilor, dar pentru toate regulile, chiar și pentru aceea, existau excepții. Consiliul Jedi refuzase să ia măcar în considerare faptul că era un caz în care se putea face o excepție, și refuzul i se părea intolerabil.

Qui-Gon știa însă trebuia să-și păstreze credința. Decizia de a nu-l instrui pe Anakin va fi reanalizată la întoarcerea lor și va fi schimbată. Dacă membrii Consiliului nu vor dori de bună voie să aprobe instruirea băiatului, atunci va depinde de Qui-Gon să găsească o modalitate pentru asta.

Se întoarce și se îndepărtă de cabină, coborând la nivelul următor, către apartamentul reginei. Când ajunse, celelalte persoane convocate de Amidala erau deja prezente. Obi-Wan îl salută scurt și neutru din cap, de lângă Panaka, care părea foarte încruntat. Jar Jar se lipise de unul dintre pereți, încercând parcă să dispară în el. Amidala stătea pe tronul ei de pe podium, flancată de Rabé și Eirtae. Fața fardată în alb era liniștită și privirea rece, însă în cuvintele pe care le rosti se simțeau flăcări.

– Când vom *asoliza* pe Naboo, spuse ea maestrului Jedi după ce acesta se înclinase și se oprise lângă Panaka, dorința mea este să acționăm imediat împotriva invaziei. Poporul meu a suferit prea mult.

Panaka clocotea și fața lui smeadă era încordată de mânie.

– Când vom *asoliza*, Înălțimea Voastră, Federația Comercială vă va aresta și vă va sili să semnați tratatul!

– Sunt de acord cu Panaka, încuviință Qui-Gon gânditor și curios să afle până la capăt planurile reginei. Nu știu ce sperați să realizați prin asta.

Amidala părea cioplită din piatră.

– Nabooenii vor lua înapoi ceea ce le aparține.

– Dar suntem numai doisprezece! izbucni Panaka, fără să se poată stăpâni. Înălțimea Voastră, nu avem o armată!

Ochii reginei se întoarseră spre Qui-Gon.

– Jedi nu pot lupta în război, Înălțimea Voastră, spuse acesta. Noi putem doar să vă apărăm.

Amidala își desprinsе privirea de la ei și o îndreptă spre Jar Jar. Gunganul își examina degetele de la picioare.

– Jar Jar Binks! strigă ea.

Luat evident prin surprindere, gunganul tresări.

– Eu, Înălțimea Voastră?

– Da, spuse Amidala de Naboo. Am nevoie de ajutorul tău.

În adâncurile mlaștinilor de pe Naboo, pe malul lacului care adăpostea capitala gunganilor, Otoh Gunga, fugarii din transportorul regal se strânseseră la marginea apei, așteptând întoarcerea lui Jar Jar Binks. Amidala și cameristele ei, cavalerii Jedi, Panaka, Anakin, R2-D2, Ric și alți câțiva piloți, precum și o mână de gărzi nabooene așteptau neliniștiți în pâclele tăcute. Se putea spune că nimeni în afara reginei nu știa ce încerca ea să facă. Celor care o întrebaseră le spusese doar că voia să intre în contact cu poporul gungan și că Jar Jar va fi emisarul ei. Insistase să coboare în mlaștină, deși atât cei doi Jedi, cât și Panaka o sfătuiseră contrariul.

Un singur cuirasat orbita în jurul planetei – tot ce mai rămăsese din blocada Federației Comerciale. În interiorul toroidului navei se afla centrul de comandă care controla armata de ocupație droidă. Când Panaka se mirase de absența celorlalte nave, Qui-Gon observase glacial că o blocadă nu mai este necesară, atunci când controlezi portul.

Alături de R2-D2, dar departe de ceilalți, Anakin studia grupul pe furiș. Jar Jar plecase de mult timp și toți cei prezenți, cu excepția reginei, începuseră să se neliniștească. În veșmintele ei moi, Amidala stătea tăcută și implacabilă între cameriste. Padme, Eirtae și Rabe își schimbaseră mantiile cu glugi stacojii într-o ținută mult mai funcțională, pantaloni, tunici, cizme și pelerine până în talie, cu blastere prinse la brâu. Băiatul n-o văzuse niciodată pe Padme îmbrăcată astfel și se trezi întrebându-se dacă era o luptătoare bună.

Ca și cum și-ar fi dat seama că se gândește la ea, Padme se despărți de celelalte și veni spre băiat.

– Cum te simți, Annie? îl întrebă încetisor, privindu-l cu ochi blânzi.

– Bine, ridică el din umeri. Ți-am dus dorul.

– Mă bucur să te văd din nou. Îmi pare rău că n-am mai avut ocazia să vorbim, dar am fost foarte ocupată.

De când plecaseră de pe Tatooine, abia dacă mai apucaseră să schimbe câteva cuvinte și Anakin nici măcar n-o mai văzuse după decolarea de pe Coruscant. Suferise, dar păstrase asta pentru sine.

– Eu n-am... eu..., se bâlbâi băiatul, privindu-și cizmele. Au decis să nu mă facă Jedi.

Îi povesti apoi totul, detaliind evenimentele legate de apariția sa în fața Consiliului Jedi. Padme îl ascultă atentă, după care îi atinse obrazul cu degete reci.

– Se pot răzgândi, Annie. Nu renunța la speranță. Se aplecă spre el: Am ceva să-ți spun. Regina a luat o decizie dureroasă și dificilă... o decizie care va schimba totul pentru nabooeni. Suntem un popor pașnic și nu credem în războaie. Dar uneori nu ai de ales. Te adaptezi, sau mori. Regina a înțeles asta. A decis să adopte o poziție agresivă față de armata Federației Comerciale. Nabooenii vor lupta pentru a-și redobândi libertatea.

– Va fi război? Întrebă el repede, încercând fără succes să-și ascundă emoția.

Fata încuviință din cap.

– Mă tem că da.

– O să lupți și tu?

– Annie, zâmbi ea trist, nu am de ales.

* * *

Qui-Gon și Obi-Wan stăteau unul lângă altul, ceva mai departe. Cei doi Jedi încă nu-și vorbeau, decât foarte rar. Cuvintele lor în decursul călătoriei de pe Coruscant fuseseră adresate aproape în exclusivitate altora. Orgoliul lui Obi-Wan, rănit de solicitarea lui Qui-Gon de a-l instrui pe Anakin, încă nu se vindecase. După îmbarcarea în nava regală, băiatul încercase de mai multe ori să intre în vorbă cu el doar pentru a-i spune că-i părea rău pentru cele întâmplate, dar de fiecare dată tânărul Jedi îi tăiașe vorba.

Acum însă Obi-Wan începuse să se simtă stânjenit. Fusesse prea mult timp apropiat de Qui-Gon, pentru a lăsa ca o neînțelegere de moment să pună capăt prieteniei de douăzeci de ani. Qui-Gon îi era ca un tată, singurul tată pe care-l cunoștea. Era supărat că maestrul Jedi vroia să se despartă atât de brusc de el în favoarea băiatului, dar în același timp cunoștea profunzimea pasiunii lui Qui-Gon, atunci când credea în ceva. Dorința ca Anakin să devină Jedi devenise o cauză pentru care Qui-Gon se bătea așa cum Obi-Wan nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată. Și nu făcuse asta pentru a-și ofensa protejatul, ci pentru că într-adevăr credea în destinul băiatului.

Obi-Wan înțelesese. Cine putea să știe adevărul? Poate că Qui-Gon avea dreptate de data aceasta. Poate că instruirea lui Anakin Skywalker era o cauză pentru care merita să lupți.

– M-am tot gândit, vorbi brusc Qui-Gon, păstrându-și vocea joasă, și privindu-i pe ceilalți. Călcăm pe un teren nesigur. Dacă regina

intenționează să pornească un război, nu ne putem implica. Nu ne putem implica nici măcar în eforturile ei de a-i convinge pe gunganii să se alăture nabooenilor împotriva Federației, dacă asta a intenționat atunci când a venit aici. Cavalerii Jedi nu au voie să ia partea cuiva.

– Dar avem autoritatea s-o protejăm pe regină, sublinie Obi-Wan.

Qui-Gon își întoarce privirea spre el.

– Pășim așadar pe o gheață foarte subțire.

– Maestre, spuse Obi-Wan deschis, m-am comportat urât pe Coruscant și mă rușinez. Nu am avut intenția să fiu lipsit de respect. Nu vreau să fiu o problemă în privința băiatului.

– Nici n-ai fost, surâse ușor celălalt. Ai fost onest cu mine și onestitatea nu greșește niciodată. Nu am mințit când am spus Consiliului că ești pregătit. Ești cu adevărat pregătit. Te-am învățat tot ce știam. Vei fi un mare cavaler Jedi, tânărul meu padawan. Voi fi mândru de tine.

Își strânseseră mâinile impulsiv și, în aceeași clipă, prăpastia care se căscase între ei dispăru.

Peste câteva minute, o siluetă întunecată ieși plescăind la suprafața apei și Jar Jar se cățăără pe mal, scuturându-și apa pe cei strânși în jurul său. Clătină din cap îngrijorat, cu picăturile scurgându-se de pe urechile lungi și din ciocul de rață.

– Nu esste nimeni! Plecat toți! ridică el din sprâncene. Luptă fssst. Mecanissii, poate. Multe bombe. Otoh Gunga gol. Toți gunganii plecați. Toți.

– Crezi că au fost internați în lagăre? întrebă repede Panaka.

– Mai probabil au fost uciși, spuse Obi-Wan dezgustat.

Jar Jar scutură din cap.

– Eusa nusa cred asssta. Gunganii desstepti. Când problemă, eisa merg la locul sfânt. Mecanissii nusa găsesc acolo.

Qui-Gon făcu un pas înainte.

– Un loc sfânt? repetă el. Ne poți duce acolo, Jar Jar?

Gunganul oftă adânc, ca și cum ar fi spus „Iar o luăm de la capăt”, și le făcu semn să-l urmeze.

Merseră mult timp prin mlaștină, mai întâi ocolind lacul, apoi afundându-se într-o pădure de arbori masivi și ierburi înalte, urmând o potecă aflată imediat sub suprafața apei, care făcea legătura între mai multe moviște. Undeva în depărtare, PAM-urile Federației Comerciale zumzăiau și țiuiau în căutarea fugarilor din transportorul care fusese descoperit. Jar Jar privi temător spre locul de unde venea zgomotul, continuându-și însă drumul prin mlaștină, fără să încetinească.

În cele din urmă, ajunseră într-un luminiș de ierburi și arbori cu rădăcini atât de groase și încâlcite, încât formau un baraj aparent impenetrabil. Jar Jar se opri, adulmecă gânditor aerul, apoi încuviință.

– Assscultați!

Înălță capul și scoase din cioc un ciripit straniu, care răsună lugubru în tăcerea din jur. Toți așteptară, scotocind cu ochii prin întunericul ceșos.

Brusc, din pâcle apărură căpitanul Tarpals și o patrulă de gungani călări pe kaadu, înarmați cu electropoli și sulite energetice.

– Ssalut, căpitan Tarpals, vorbi Jar Jar bucuros.

– Binkss! exclamă gunganul neîncrezător. Nusa din nou!

– Noisa venit văzut Boss, ridică din umeri nonșalant Jar Jar.

Tarpals dădu ochii peste cap.

– Încurcat-o tu acum. Binkss. Încurcat-o toți, poate.

Grupul fu înconjurat din toate părțile și escortat de gunganii călări. Tarpals îi conduse și mai adânc în mlaștină. Coroanele copacilor se îndesiră atât de mult, încât soarele și cerul dispărură aproape complet. Începură să apară fragmente de statui, fațade de piatră năruite și socluri fărâmițate, pe jumătate afundate în smârcuri. Lianele își croiseră drumi printre rămășițe, coborând de pe ramurile care se împletiseră și formau imense pânze de păianjen vegetale.

Trecând printr-un lăstăriș de ierburi înalte, ajunseră într-un luminiș plin cu refugiați gungani – bărbați, femei și copii de toate vârstele, adunați pe o ridicătură largă și având în jur bunurile pe care le putuseră salva. Tarpals îi conduse pe nou-veniți pe lângă refugiați, spre ruinele unui fost templu pe care mlaștina le înghițise treptat. Doar platformele și scările rămăseseră intacte, coloanele și plafoanele prăbușindu-se deja de mult. Capetele și membrele masive ale statuiilor din piatră ieșeau din apă – degete care strângeau arme și ochi ce priveau în spațiu fără să vadă.

Din capătul opus al ruinelor, Boss Nass apăru greoi din umbre, însoțit de câțiva membri ai Consiliului gungan, și se opri pe un cap de piatră acoperit parțial de smârc. Amidala și alaiul ei parcurseră o rețea de poteci și insulițe, oprindu-se la o distanță de unde puteau comunica prin strigăte.

– Jar Jar Binkss, tusa de ce întorss? mârâi furios Boss Nass. Tusa trebuia duci sstrăini și nusa întorci! Tu caca acum. Își roti capul cărnos. Tusa aduss cine loc ssfânt gungan?

Regina păși imediat înainte, ridicându-și fața albă.

– Sunt Amidala, regina nabooenilor.

– Nabooeni! tună Boss Nass. Noisa nusa place nabooeni! Voisa aduss mecanissși. Eisa alungat cassse noisa! Noisa fugim! Ridică brațul masiv și o arătă pe regină: Voisa toți bombe. Voisa toți muriți, poate.

Anakin observă că fuseseră complet înconjurați de gunganii; unii călări pe kaadu, alții pe jos, dar toți înarmați cu electropoli, sulitele energetice, și un fel de dispozitive de aruncare. Panaka și gărzile nabooene priveau nervoși în jur, cu mâinile apropiindu-se de blaster. Cei doi Jedi le flancau pe regină și pe cameriste, dar brațele lor rămăseseră liniștite pe lângă corp.

– Dorim o alianță cu voi, încercă Amidala din nou.

– Noisa nusa nimic cu nabooeni! urlă Boss Nass mâniat.

Dintr-o dată, Padmé se desprinsese de ceilalți și păși în fața reginei.

– Te-ai descurcat bine, Sabé, dar acum a sosit rândul meu, spuse ea încet și se întoarse cu fața spre Boss Nass.

– Asssta cine? întrebă conducătorul gungan.

Lângă Anakin, R2-D2 emise un bip încetșor de recunoaștere. Droidul înțelesese primul. Padmé își îndreptă spinarea.

– Eu sunt regina Amidala, anunță cu voce puternică și clară. Sabe, bodyguardul meu loial, îmi servește uneori ca sosie. Îmi pare rău pentru că v-am amăgit dar, în condițiile date, sunt sigur că veți înțelege.

Se întoarse către Jedi, privindu-l o clipă și pe Anakin.

– Domnilor, îmi cer iertare că v-am indus în eroare.

Reveni apoi iute spre Boss Nass, care se încrunta suspicios, neînțelegând în mod evident ce se întâmplă.

– Deși popoarele noastre nu s-au înțeles mereu, continuă ea îndulcindu-și vocea, am trăit întotdeauna în pace. Până acum. Federația Comercială, cu tancurile și cu „mecanissii” ei, a distrus tot ce am construit noi cu trudă. Gunganii se ascund, iar nabooenii au fost închiși în lagăre. Dacă nu acționăm rapid, toate valorile noastre vor fi pierdute pe vecie.

Își împreună mâinile și le întinse în față.

– Vă cer să ne ajutați, Înălțimea Voastră.

Se opri, apoi continuă:

– Ba nu, vă implor.

Se lăsă brusc într-un genunchi în fața liderului uimit al gunganilor. Printre nabooeni se auzi un murmur de surprindere.

– Suntem servitorii voștri umili, Înălțimea Voastră, rosti Padmé apăsând astfel încât să audă toată lumea. Soarta noastră este în mâinile voastre. Vă implorăm să ne ajutați.

Făcu un semn și, unul câte unul, toți cei care o însoțeau se lăsară în genunchi – cameristele, Panaka, piloții și gărzile nabooene. Anakin și cei doi Jedi fură ultimii care o imitară. Cu colțul ochiului, Anakin îl văzu pe Jar Jar rămas în picioare în mijlocul lor, privind în jur uimit și șocat.

Pentru o clipă, nimeni nu scoase un cuvânt. Apoi un hohot de râs, lent și gros, se înălță din gâtul lui Boss Nass.

- Ho, ho, ho! Eusa plac asssta! Asssta bun. Voisa nusa credeți mai buni ca gunganii. Se apropie, întinzând o mână: Voisa ridicați, regina Amidala. Voisa vorbit cu mine, da? Noisa poate prieteni!

Holograma lordului Sith apăru într-un tremur de mantii și umbre, în timp ce ucenicul său și neimoidienii străbăteau încet coridorul care lega sala tronului de piață.

- Am trimis patrula, își încheie Gunray raportul către figura sinistră din hologramă. Le-am localizat deja nava în mlaștină. Nu va dura mult până îi vom prinde, lordul meu.

Darth Sidious tăcea și, pentru o clipă, Gunray se temu că nu fusese auzit.

- Mișcarea reginei este neașteptată, vorbi în cele din urmă lordul Sith cu o voce atât de joasă încât abia putea fi auzită. Este prea agresivă. Lord Maul, ai grijă!

- Da, maestre, mârâi încet celălalt Sith, licărind din ochii galbeni.

- Ai răbdare, toarse Darth Sidious, cu capul plecat în umbra glugii și cu mâinile ascunse în faldurile mantiei negre. Lasă-i pe ei să facă prima mișcare.

În tăcere, Darth Maul și neimoidienii își continuă drumul, iar holograma dispăru lent.

Boss Nass era la fel de schimbător pe cât era de gras, iar modificarea atitudinii sale față de nabooeni fusese radicală. După ce decisese că regina nu i se considera superioară, că era sinceră atunci când solicita ajutorul gunganilor, își schimbase iute poziția. Desigur, era important și faptul că amândurora le displăceau în aceeași măsură droizii de luptă. Poate că se grăbise atunci când considerase că „mecanissii” nu-i vor găsi pe gunganii în mlaștini. Otoh Gunga fusese atacată în zori, cu două zile în urmă, și locuitorii fuseseră alungați din casele lor. Boss Nass nu intenționa să stea cu mâinile în sân în această privință. Dacă se putea concepe un plan pentru alungarea invadatorilor, atunci armata gungană avea să facă totul ca să dea o mână de ajutor.

Îi scoase pe Amidala și pe însoțitorii ei din mlaștină și-i duse la marginea câmpiilor din sudul Theedului. Orice atac urma să fie lansat de aici, iar regina venise la gunganii având deja în minte un plan specific.

Primul pas în planul acela implica trimiterea căpitanului Panaka într-o misiune de recunoaștere în oraș.

Pe când stăteau la adăpostul cețurilor din mlaștină și priveau întinderea câmpiei, așteptând întoarcerea lui Panaka, Boss Nass se apropie greoi de Jar Jar.

– Tusa descurcat bine, Jar Jar Binkss! urui el, punându-și brațul cărnos după umerii subțiri ai tânărului gungan. Tusa aduss nabooeni ssi gungani împreună! Asssta curajoss.

Jar Jar se foi stânenit de pe un picior pe celălalt.

– Voisa nusa trebuie sspuneți asssta. Asssta nimic.

– Nusa, tusa mare războinic, declară Boss Nass, strângându-l puternic la piept și golindu-i plămâni de aer.

– Nusa, nusa, persistă celălalt rușinat.

– Așa că noisa facem pe tusa general în armata gungană! concluzionă vesel Boss Nass.

– Poftim? exclamă Jar Jar înspăimântat. General? Eusa? Nusa, nusa! icni el, iar ochii i se rotiră în cap, limba îi ieși de-un cot și se prăbuși leșinat.

Padmă conferea cu Jedi și cu generalii gungani, printre care tocmai fusese inclus Jar Jar, așa că Anakin, încurcat, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să țină companie santinelelor care cercetau câmpia în așteptarea lui Panaka. Călare pe kaadu, gunganii patrulau perimetrul mlaștinii sau supravegheau prin macro-binocluri din vârful copacilor, ori de pe statuile vechi, asigurându-se că nu vor fi luați prin surprindere de patrulele Federației. Anakin stătea la baza unei coloane de templu, încercând să-și revină după dezvăluirile lui Padmă. Toți fuseseră bineînțelese surprinși, dar parcă nimeni mai mult decât el. Nu mai era sigur ce simțea față de fată acum, știind că nu era o simplă cameristă, ci o regină. Îi declarase că se va căsători cu ea într-o bună zi, și chiar crezuse asta, dar era oare posibil ca un fost sclav să se însoare cu o regină? Dorea să fi stat de vorbă cu ea, însă nu avusese nici o ocazie.

Bănuia că lucrurile se vor schimba de acum, deși n-o dorea. O plăcea pe Amidala la fel de mult și, ca să fie sincer, nu-i păsa prea mult dacă era sau nu regină.

Privi către fată și cavalerii Jedi, și se gândi cât de mult diferea situația prezentă față de ceea ce fusese pe Tatooine. Pentru nici unul dintre ei, lucrurile nu se petrecuseră așa cum sperase el, și rămânea de văzut dacă fusese o idee bună să-și părăsească mama și căminul pentru a-i însoți.

Santina gungană din vârful statuii de deasupra sa scoase un mârâit.

– Eisa întorss, anunță cercetând câmpia prin macro-binoclu.

Anakin scoase un strigăt și alergă spre Padmă, Jedi și generalii gungani.

– S-au întors!

Toți se răsuciră pentru a privi escadra de patru speedere, care goni peste câmpie și se opri în ascunzișul umbros al mlaștinii. Panaka

și câteva duzini de soldați, ofițeri și piloți nabooeni coborâra din vehicule. Căpitanul se îndreptă direct spre regină.

– Cred că am reușit să ne strecurăm neobservați, Înălțimea Voastră, spuse el, scuturându-și praful de pe îmbrăcăminte.

– Care este situația? întrebă ea, în vreme ce în jurul lor se strâneau cei prezenți.

Panaka clătină din cap.

– Majoritatea oamenilor noștri au fost internați în lagăre. Câteva sute de ofițeri și gărzi au format o mișcare clandestină, pentru a se opune invaziei. Am adus câți lideri am putut.

– Bine. Padme încuviință apreciativ spre Boss Nass: Gunganii au o armată mai mare decât mi-am imaginat.

– Foarte, foarte bombe! tună șeful gunganilor.

– Veți avea nevoie de ele, oftă obosit Panaka. Armata Federației este mai mare decât ne așteptam și mai puternică. Se uită îngrijorat la regină: Înălțimea Voastră, în opinia mea nu este o bătălie pe care s-o putem câștiga.

La marginea cercului, Jar Jar Binks privi spre Anakin și-și dădu ochii disperat peste cap.

Padme era însă de nezdruccinat.

– Nu intenționez să câștig această bătălie, căpitane. Bătălia este o simplă diversiune. Avem nevoie de gungani pentru a scoate armata droidă din Theed, ca să ne putem strecura în palat și să-l capturăm pe viceregele neimoidian. Federația Comercială nu poate funcționa fără liderul ei. Neimoidienii nu gândesc individual. Fără vicerege, nu vor mai reprezenta o amenințare.

Așteptă ca și ceilalți să-i evalueze planul și-și opri ochii în mod automat asupra lui Qui-Gon.

– Ce crezi, maestre Jedi?

– Este un plan bine conceput, admise Qui-Gon. Pare a fi cel mai bun posibil, Înălțimea Voastră, deși implică un risc mare. Chiar dacă armata droizilor este în câmp, viceregele va fi bine protejat. Mulți gungani pot fi uciși.

Boss Nass sforăi batjocoritor.

– Armele eisa nusa trec prin sscut! Noisa gata de luptă!

Jar Jar dădu iarăși ochii peste cap spre Anakin, dar de această dată Boss Nass îl observă și-și fulgeră noul general cu o privire cruntă, punându-l în gardă.

Padme căzu pe gânduri.

– Am putea reduce numărul victimelor gungane, cucerind hangarul principal și trimițând piloții să distrugă nava de comandă de pe orbită. Fără ea, armata droizilor nu poate funcționa.

Toți încuviințară.

– Dar dacă viceregele scapă, Înălțimea Voastră, sublinie Obi-Wan prevenitor, se va întoarce cu altă armată de droizi și nu veți avea o poziție mai bună ca acum. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să-l capturați.

– Într-adevăr, conveni Padme. Totul depinde de asta. Dacă-i tai capul, șarpele moare. Fără vicerege, Federația Comercială va fi distrusă.

Trecură apoi la alte subiecte, începând o discuție detaliată a tacticilor de luptă și responsabilităților de comandă. Anakin ascultă o clipă, după care se apropie de Qui-Gon și-l trase de mânecă.

– Și eu? întrebă în șoaptă.

Maestrul Jedi își puse mâna pe capul lui și zâmbi.

– Stai aproape de mine, Annie, fă cum spun eu, și vei fi în siguranță.

A fi în siguranță nu era exact lucrul la care se gândise băiatul când pusese întrebarea, dar o lăsa baltă, satisfăcut de faptul că, atâta vreme cât va fi lângă Qui-Gon, va fi aproape și de miezul acțiunii.

În sala tronului din palatul din Theed, holograma lui Darth Sidious se ridica deasupra lui Darth Maul, a lui OOM-9, comandantul droizilor de luptă, și a neimoidienilor. Vocea lui insinuatoare străbătea eterul plin de umbre.

– Tânăra noastră regină mă surprinde, șopti el gânditor, ascuns în mantia întunecată. Este mai nesăbuită decât crezusem.

– Trimitem toate trupele disponibile pentru a-i întâmpina armata, spuse repede Gunray. Se pare că se concentrează la marginea mlaștinii. Niște primitivi, lordul meu, nimic altceva. Nu ne așteptăm să opună prea multă rezistență.

– Am sporit securitatea în toate lagărele de detenție nabooene, intonă cu glas metalic OOM-9.

Darth Maul privi o vreme în gol, apoi clătină capul încornorat.

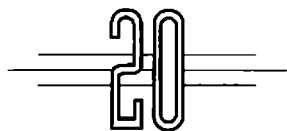
– Simt că-i vorba de mai mult decât știm noi, maestre. Poate că Jedi o folosesc pe regină pentru a-și atinge propriile scopuri.

– Jedi nu se pot implica, îl liniști Darth Sidious desfăcându-și brațele. Ei nu pot decât s-o protejeze pe regină. Nici chiar Qui-Gon Jinn nu poate încălca această convenție. Iar asta va fi în avantajul nostru.

Darth Maul pufni, nerăbdător să treacă la treabă.

– Deci am aprobarea să continui, lord Sidious? întrebă ezitant Gunray, evitând ochii ce luceau nebunește ai tânărului Sith.

– Continuă, ordonă încet Darth Sidious. Distruge-i pe toți, vicerege. Pe toți.



La amiază, când soarele strălucea pe cerul lipsit de nori și nu adia nici o pală de vânt, câmpiile din sudul Theedului, care se întindeau până la mlaștinile gungane, erau pustii și tăcute. Căldura se ridica din iarbă, făcând aerul să tremure ușor și era atâta liniște, încât ciripiturile păsărilor și bâzâiturile insectelor se puteau auzi perfect de la sute de metri.

Apoi, pe neașteptate, transportoarele și tancurile blindate ale armatei Federației Comerciale pătrunseră cu zgomot pe câmpiile vălurite, trecând peste ierburile înalte, în talazuri ce reflectau metalic lumina soarelui.

Liniștea domnea și în smârcuri, amurgul veșnic întinzându-se sub baldachinul vast format de ramuri și liane; suprafața apei era netedă ca sticla și neîntreruptă, iar stuful și papura se înălțau nemișcate în văzduhul placid. Ici-colo, câte o insectă acvatică sărea fără zgomot dintr-un loc într-altul, trezind la viață băltoacele în urma ei și aplecând firele de iarbă ca pe niște trambuline. Păsări coborau și coteau în fulgere de culori, țâșnind din creangă în creangă. Animale mici se strecurau din ascunzișuri în căutarea hranei și a apei, cu ochi strălucitori, încrețind nasurile, cu toate simțurile în alertă.

Apoi armata gunganilor ieși la suprafață, în undiri de apă măloasă și șuvoaie de bulbuci, capetele cu urechi lungi și pleoștite ivindu-se unul după altul, cu sutele și miile, ca niște dopuri de plută.

Atât pe câmpie, cât și în mlaștină, animalele se retraseră rapid în vizuini, păsările își luară zborul, iar insectele dispărură sub sol.

Călări pe kaadu, gunganii ieșiră din ascunzători, încinși cu armuri și cu armele pregătite. Aveau sulite energetice lungi și praștii metalice

pentru lupta de la distanță, și scuturi energetice pentru lupta de aproape. Când ajunseră pe sol uscat, kaadu își scuturară apa de pe pielea netedă, căutând cu privirea petecele de teren solid de deasupra mlaștinii, în vreme ce călăreții îi îndemneau înainte. În curând, gunganii ajunseră la marginea smârcurilor și începură să formeze rânduri de călăreți ce se întindeau cât cuprindeai cu ochii.

Când primul val se îndepărtă, mlaștina bolborosi din nou și apărură fambaa – șopârle uriașe cu patru picioare, gâturi și cozi lungi, și trupuri masive, solzoase. Pe spinările late, fambaa purtau generatoarele scutului, mașinării care, prin interconectare, formau un câmp de forță ce-i proteja pe soldații gungan de artileria Federației. Șopârlele înaintau greoaie sub poveri, legănând gâturile dintr-o parte în alta, iar călăreții le îmboldeau nerăbdători.

Jar Jar Binks apără în fruntea noii sale unități, întrebându-se ce ar fi trebuit să facă. În principal, se gândea, trebuia să nu încurce lumea. Cu siguranță, acesta fusese aspectul pe care i-l subliniaseră ceilalți generali, ba chiar și ofițerii pe care-i avea în subordine. Boss Nass putea să creadă că numirea sa ca general în armata gungană fusese o manevră inteligentă, dar ofițerii de carieră o găseau mai puțin amuzantă. Generalul Ceel, comandantul-șef al armatei gunganilor, mârâise acru spre Jar Jar, atunci când fusese informat de funcția acestuia, și-i spusese să ofere un exemplu bun soldaților săi și să moară cu demnitate.

Jar Jar rămăsese în planul secund, până când începuse marșul de ieșire din mlaștină, și abia atunci își asumase poziția de comandă. Nu parcursese nici o sută de metri după ieșirea din smârcuri, când căzuse de pe kaadu. Nimeni nu se sinchisisese să-l ajute să urce înapoi, așa că acum călărea undeva în mijlocul trupelor sale.

– Assta foarte rău, continuă el să-și șoptească, mergând alături de ceilalți, prin pâcla mlaștinii.

Încet, dar constant, armata gungană părăsi smârcurile și ieși în câmp deschis, acolo unde o aștepta deja armata Federației Comerciale.

Anakin se ghemuise în nișa unei clădiri situate vizavi de hangarul principal al flotei spațiale naboone din Theed. Era liniște și aici, deoarece majoritatea droizilor de luptă fusese desfășurată pe câmp, pentru a înfrunta armata gungană, iar cei rămași se risipiseră în patrulare prin oraș și pe perimetrul său. În piațeta din fața hangarului se aflau însă tancuri și flota nabooreană era păzită de un contingent masiv de droizi de luptă. Preluarea navelor nu avea să fie deloc simplă.

Băiatul aruncă o privire spre cei de lângă el. Îmbrăcată ca o cameristă, Padmé stătea cu Eirtae lângă cei doi Jedi, așteptând ca oamenii conduși de Panaka să ajungă la poziția stabilită, în capătul

opus al pieței. Sabe, regina falsă, și cameristele purtau îmbrăcăminte de luptă, costume comode și rezistente, cu blastere la șold. R2-D2 clipea silențios înapoia lor, alături de douăzeci de ofițeri, gărzi și piloți nabooeni, toți înarmați și gata de luptă. Lui Anakin i se părea că sunt jalnic de puțini pentru a reuși, dar nu dispuneau de alții.

Cel puțin Qui-Gon și Obi-Wan reîncepuseră să-și vorbească. În cursul marșului dinspre mlaștini, schimbaseră mai întâi câteva cuvinte, apoi comentarii reținute, sondând terenul. Anakin îi ascultase atent, concentrat mai mult decât oricare altul la nuanțele conversației lor, sesizând în inflexiunile vocilor mai multe decât spuneau cuvintele. După un timp, când vorbele astupaseră suficient din prăpastia căscată între ei și se simțiseră din nou în largul lor, urmaseră și zâmbete, scurte și aproape triste, dar cu scop evident. Cei doi erau prieteni vechi și legătura lor era ca dintre tată și fiu. Nu doreau să piardă totul din cauza unui singur dezacord. Anakin era mulțumit în această privință, mai ales că dezacordul îl privea direct.

Padme reîncepuse și ea să-i vorbească, alăturându-i-se pentru câteva clipe, când se apropiau de oraș prin pădurile din estul acestuia. Zâmbetul fetei îi alungase într-o clipă toate îndoielile și teama.

– Îmi pare rău că nu ți-ai putut spune mai devreme, își ceruse ea scuze pentru că-și ascunsese identitatea. Știu c-a fost o surpriză.

– E-n regulă, replicase băiatul ridicând viteaz din umeri.

– Cred că acum, știind că sunt regină, sentimentele tale s-au schimbat puțin, nu?

– Cred că da, dar e-n regulă. Atâta timp cât ție-ți place în continuare de mine. Pentru că mie-mi plăci.

O privise plin de speranță.

– Bineînțeles, Annie. Faptul că ți-am spus cine sunt nu-nseamnă că sentimentele mele față de tine s-au schimbat. Am fost aceeași persoană și înainte, indiferent că știai sau nu adevărul despre mine.

El se gândise o clipă.

– Da, așa cred. Apoi se luminase la față: Deci cred că nici sentimentele mele față de tine n-ar trebui să difere deloc.

Fata se îndepărtase, zâmbindu-i larg, iar el se simțise în al nouălea cer.

Anakin se considera acum cu conștiința împăcată în ceea ce-i privea pe Jedi și pe Padme, dar avea alte griji. Dacă li se va întâmpla ceva în cursul bătăliei care va urma? Dacă vreunul va fi rănit sau, mai rău... Nici măcar nu îndrăznea să-și termine gândul. Pur și simplu, nu avea cum să li se întâmple ceva rău. El nu va îngădui să li se întâmple ceva rău. Îngenuncheat la marginea piațetei, aruncă o privire spre ei și-și promise că le va purta de grijă, indiferent ce se va

Întâmpla. Acea avea să fie sarcina lui. Buzele i se strânseseră hotărâte, când făcu promisiunea.

– Annie, spuse brusc Qui-Gon, aplecându-se spre el, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile, după ce intrăm, vreau să-ți găsești un loc sigur în care să te ascunzi până va trece totul.

– Bineînțeles, promise băiatul.

– Și să rămâi acolo! adăugă cu fermitate maestrul Jedi.

În partea opusă a piațetei, Panaka și grupul său ajunseseră pe poziții, plasând tancurile și droizii de luptă în mijlocul unui foc încrucișat. Padmé scoase o baghetă luminoasă mică și transmise semnalul așteptat de căpitan.

În jurul lui Anakin, armele fură scoase din tocuri și încheietori, iar piedicile fură ridicate.

Apoi luptătorii lui Panaka deschiseră focul asupra droizilor, lovindu-le trupurile metalice cu o grindină de lasere. Droizii ripostară la rândul lor, îndreptându-se spre atacatori și depărtându-se de grupul lui Padmé.

Qui-Gon se ridică în picioare.

– Ține-te aproape, îi șopti băiatului.

O clipă mai târziu, Anakin alerga împreună cu Jedi, Padmé, Eirtae, R2-D2 și contingentul de soldați și piloți nabooeni spre ușa deschisă a hangarului.

Jar Jar stătea călare pe kaadu, după ce își redobândise stăpânirea de sine și poziția în fruntea trupei sale. Cât vedeai cu ochii, armata gungană era răspândită de-a latul câmpiei. Asemenea unor păsări, kaadu treceau prin iarba înaltă, cu capetele plecate, legănându-i pe călăreți în ritmul pasului lor. Gunganii purtau coifuri din piele și metal, armuri de corp cu mici scuturi circulare fixate pe șolduri, și încărcătoare energetice cu trei armături pentru amplificarea câmpului de forță, ce se înălțau ca niște pene metalice dinapoia șeilor. Fambaa care transportau generatoarele fuseseră plasate la distanțe egale printre gunganii, pentru asigurarea protecției maxime în momentul activării câmpului de forță protector. Aidoma unor tancuri, șopârlele masive se mișcau greoi printre kaadu, animale mai iuți, iar câmpia se cutremura la trecerea lor.

În fruntea armatei călărea generalul Ceel și unitatea sa de comandă, urmați de stindardele lui Otoh Gunga și ale celorlalte orașe, care fâlfâiau în vârful sulitelor lungi.

Ca un talaz masiv și rostogolitor de trupuri întunecate, armata gungană sui o colină și se opri la semnul generalului Ceel.

Dincolo de o vale lungă și puțin adâncă, armata Federației îi aștepta pe următoarea creastă. Primul front, alcătuit din șiruri de

PAM-uri și tancuri, se întindea pe o adâncime de peste un kilometru, cu blindajele și armele scânteind în lumina soarelui amiezii. Ridicându-se ca niște fortificații printre vehiculele mai mici, se zăreau uriașele transportoare ale Federației, carcase masive plutind pe perne de aer deasupra solului; trapele hoturilor bulbucate erau închise acum și orientate spre gunganii. Droizi de luptă pilotau tancurile și PAM-urile, învelișuri metalice goale, fără chip, imune la durere, lipsite de emoții, programate să lupte până la distrugerea finală.

Jar Jar Binks privi cu gura căscată armata droidă. Nu se zărea nici o creatură vie, nici măcar una din carne și oase, nici măcar una care să reacționeze la clocotul teribil al bătăliei, așa cum urma să se întâmple cu gunganii. I se zbârlea pielea numai când se gândea ce însemna asta.

Fambaa își ocupaseră pozițiile, iar generalul Ceel ordonă activarea generatoarelor scutului. Turbinele uriașe zumzăiră, înviind, și un arc de lumină roșie țâșni din generatorul plasat deasupra unei fambaa, coborând pe următorul, cu raza lățindu-se și lungindu-se până ce cuprinse întreaga armată gungană, cu toți soldații și kaadu. Culoarea luminii protectoare se schimbă din roșu în auriu și tremură ca un miraj în deșert. Părea că armata gungană ar fi fost sub apă, înghițită parcă de o mare luminoasă și clară.

Armata Federației testă imediat eficiența scutului. La semnalul droidului-comandant OOM-9, care la rândul său răspundea ordinelor primite de la centrul de comandă orbital, tancurile deschiseră focul și tunurile laser trimiseră salvă după salvă. Raze pârjolitoare loviră scutul, spărgându-se pe suprafața de energie fără s-o poată străpunge.

Sub acoperișul protector, gunganii așteptau răbdători, cu armele pregătite, încrezători în puterea scutului lor. Călare pe kaadu, Jar Jar se crispa și tremura îngrozit, murmurând rugăciuni pentru a îndepărta distrugerea care altminteri îl aștepta cu siguranță. Artileria Federației își continuă atacul neobosită, revărsând fulgere de energie din țevi și izbind scutul gunganilor. Exploziile, scânteile și descărcările de plasmă erau orbitoare și asurzitoare, dar gunganii rămaseră pe poziții.

În cele din urmă, tunurile Federației amuțiră. Indiferent cât ar fi încercat, nu puteau străpunge scutul de energie. La adăpostul acestuia, gunganii ovaționară, fluturându-și armele triumfători.

Tancurile și PAM-urile se retraseră, lăsând locul transportoarelor masive. Trapele din hoturile rotunde se deschiseră, dezvăluind șirurile de rackuri din interior, care glisară pe șine lungi, scoțând la iveală nenumărate rânduri de droizi de luptă pliați și suspendați în cârlige. După ce rackurile se extinseră complet, începură să fie coborâte și separate, aducând mii de droizi.

În fața armatei gungane, generalul Ceel și comandanții săi schimbă priviri îngrijorate.

Rackurile porniră să elibereze droizii de luptă, care se depliară la unison, ridicându-se în picioare, cu membrele extinse și corpurile perfect verticale. Mâini metalice traseră de după umeri puștile blaster cu care erau echipate toate unitățile.

La comanda lui OOM-9, armata de droizi începu să mășăluiască spre gungani și rândurile metalice strălucitoare acoperiră întinderea ierboasă de la un orizont la altul.

Scutul gungan era proiectat să împiedice pătrunderea obiectelor cu masă mare și viteză relativ mică, de tipul vehiculelor artileriei, dar și a celor cu masă mică și viteză mare, care generau căldură extremă, așa cum erau proiectilele. Nu putea însă respinge droizii mici, care se mișcau încet, chiar dacă ar fi fost grupați în număr foarte mare. Jar Jar începu să-și dorească să se fi aflat altundeva, gândindu-se că, indiferent cât de puternică ar fi fost armata gungană, era copleșită de mașinăria de metal care mășăluia acum spre ei.

Gunganii se pregătiseră însă pentru luptă și nu erau speriați de numărul adversarilor. Toți își activară sulițele energetice și praștiile, armându-le pentru atac. La piciorul colinei, primele șiruri de droizi ajunseră la marginea scutului energetic și începură să treacă prin el. Câmpul de forță nu-i afecta în nici un fel. Ridicând blasterele la umeri, deschiseră focul.

Gunganii replicară în mijlocul tânguirlor scoase de uriașii corni curbați. O ploaie de sulițe se revărsă asupra droizilor ce avansau, iar mânerele și vârfurile lor explodară în momentul impactului, sfărtecând membre și trunchiuri metalice. Praștiile propulsau bile energetice, provocând alte distrugerii. Mortierele azvârliră proiectile în mijlocul droizilor, făcând goluri mari în rândurile atacatorilor. Droizii se clătină și încetiniră, apoi reîncepură să avanseze; sute de luptători noi luau locul celor căzuți, mășăluind indiferenți prin scutul de energie și pătrunzând în raza de acțiune a armelor gungane.

În centrul unității sale de comandă, generalul Ceel își îndemnă luptătorii, strângând liniile defensive în fața șopârlelor fambaa și a generatoarelor, pentru a le proteja, știind că dacă scutul ar fi căzut, tancurile Federației ar fi lansat imediat ofensiva.

Droizii de luptă, ale căror trupuri metalice reflectau razele soarelui și focul armelor, și gunganii, supli și cu piele portocalie, se angajară în luptă corp la corp.

Rezistând tentației de a închide ochii, înaintea atacului inamic, Jar Jar lovi cu călcâiele în kaadu pe care-l călărea și șarjă împreună cu ceilalți.

În liniștea relativă a sălii tronului din palat, un loc pe care îl considerau sigur și izolat de orice pericol real, Gunray și Haako priveau videcranul uriaș pe care se succedau cu rapiditate imagini ale luptei ce se purta în hangarul principal. Însotii de soldați și piloți nabooeni, cavalerii Jedi pătrunseseră în interiorul complexului și săbiile lor laser hăcuiau droizii de luptă care încercau să le stea în cale.

– Cum au intrat în oraș? murmură stupefiat Haako.

– Nu știu, clătină din cap Gunray. Crezusem că bătălia se va da departe de noi. Ochii îi erau holbați de spaimă. E prea aproape!

Se întoarseră la unison, când Darth Maul pătrunse în sală, purtând o sabie cu mâner lung. Ochii galbeni sclipeau pe fața tatuată în roșu și negru a lordului Sith, iar mantia unduia întunecată înapoia sa.

Gunray și Haako făcură instinctiv un pas înapoi, nici unul dintre ei nedorind să-i stea în cale.

– Lord Maul, îl salută Gunray, înclinând scurt din cap.

– Ți-am spus că-i mai mult decât pare! îl privi disprețuitor Darth Maul cu o expresie sălbatică, nebună. Jedi au venit în Theed cu un motiv, vicerege. Au un plan al lor ca să ne înfrângă.

– Un plan? întrebă neimoidianul îngrijorat.

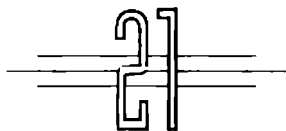
– Un plan care va eșua, te asigur. (Pe fața tatuată apăru un zâmbet răutăcios.) Am așteptat mult momentul acesta. M-am pregătit pentru el fără încetare. Jedi vor regreta decizia de a reveni aici.

În vocea lui aspră exista ceva care înspăimânta. Lordul Sith aștepta nerăbdător confruntarea, cu trupul încordat, flexionând în permanență degetele deasupra mânerului armei. Neimoidienii nu-i invidiau pe aceia pe care îi căuta.

– Așteptați aici până mă întorc, ordonă el scurt.

– Unde te duci? întrebă înspăimântat Gunray, când lordul Sith porni spre docurile speederelor.

– Tu unde crezi, vicerege? se răsti Darth Maul. În hangar, să vă scap o dată pentru totdeauna de Jedi!



Anakin pătrunse în goană prin ușile deschise ale hangarului, pe urmele celor doi Jedi și a lui Padmé, cu R2-D2 și ceilalți luptători nabooeni alături de ei. Droizii de luptă se întoarseră să li se opună, dar săbiile de lumină și blasterile îi distruseră pe primii înainte de a-și da măcar seama ce-i lovise. Droizii ripostară la rândul lor, solicitând și întăriri de afară, dar Panaka și oamenii săi îi blocaseră pe cei din piață și, pentru moment, Jedi și nabooenii controlau situația.

Neuitând sfatul lui Qui-Gon, Anakin se adăposti în spatele celei mai apropiate nave de vânătoare; în jurul său, fulgerele laser brăzdau aerul în rafale strălucitoare.

– La nave! strigă Padmé către piloții ei, conducând contingentul de soldați nabooeni pe urmele droizilor de luptă care se retrăgeau.

Ferindu-se și ghemuindu-se, trăgea cu mișcări rapide și precise, doborând un droid după altul, focurile atingându-și țintele cu acuratețe. Jedi luptau chiar în fața ei, blocând razele droizilor cu săbiile și lovindu-i pe ghinioniștii care se nimereau să le stea în cale. Ochii lui Anakin erau ațintiți însă nu asupra celor doi, ci asupra lui Padmé, fiindcă nu mai văzuse niciodată această latură a fetei, și nici măcar nu știuse de existența ei. Acțiunile reginei dovedeau tehnica și instruirea unui luptător experimentat și nemilos; nimic nu mai amintea de tânăra de până atunci.

Băiatul își aduse aminte brusc de visul său, în care Padmé conducea o armată în alt timp și în alt loc, și deodată visul acela nu mai păru chiar imposibil.

Piloții nabooeni și unitățile R2 eliberate din magaziile hangarului se strecurară agili prin grindina focurilor de blaster, îmbarcându-se rapid în navele de vânătoare ocupând carlingile și soclurile din

spatele lor. Activară consolele de comandă și porniră motoarele, iar vuietul acestora umplu hangarul uriaș, acoperind zgomotul focurilor de blaster, într-un crescendo asurzitor. Una câte una, navele se ridicară deasupra podelei, orientându-se în poziția de decolare.

Un pilot nabooean trecu pe lângă Anakin și sui în naveta înapoia căreia se ghemuise băiatul.

– Șterge-o de-aici, puștiule! îi strigă din carlingă. Caută-ți altă ascunzătoare! Pe-asta am luat-o!

Anakin o rupse la fugă, aplecat din mijloc, cu focul blasterelor droizilor încrucișându-se deasupra lui, concentrat asupra navetelor ce decolau. Cea de lângă care tocmai plecase începu să ruleze spre ieșirea hangarului. Altele se îndepărtau deja în albastrul cerului, cu motoarele ambalate la maxim.

În timp ce Jedi și luptătorii nabooeni continuau să-i respingă pe droizii din hangar, Anakin căută grăbit altă ascunzătoare. Apoi îl auzi pe R2-D2 fluierându-l din spatele unei nave de vânătoare, aflate în apropiere. Micul droid suise deja în soclul său, rotindu-și calota emisferică superioară și clipind din toate ledurile. Băiatul sprintă peste podeaua hangarului, acoperită de fragmentele droizilor, cu razele laser sfârșind pe lângă el, și sări în carlingă, răsuflând ușurat.

Adăpostit acolo, urmări cum ultimele nave nabooene țâșniră din hangar. Prima reuși să se îndepărteze, dar proiectilul unui tanc o lovi în flanc pe a doua, doborând-o într-o minge de foc. Anakin se cutremură și se piti mai bine în carlingă.

Panaka, Sabé și soldații nabooeni care fuseseră angajați în lupta din exteriorul hangarului pătrunseră acum prin uși, deschizând focul asupra droizilor. Prinși la mijloc, aceștia fură copleșiți numeric și distruși. Jedi, Padmé și Panaka se sfătuiră grăbiți, apoi întreaga forță de luptă nabooeană porni spre una dintre ieșirile hangarului, trecând exact pe lângă ascunzătorea lui Anakin.

– Hei, unde mergeți? întrebă băiatul, ridicând capul din carlingă.

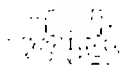
– Annie, stai acolo! îi ordonă Qui-Gon, făcându-i semn să se așeze. Părul lung îi era răvășit, iar fața concentrată. Stai acolo și nu te clinti!

Băiatul îl ignoră, ridicându-se în picioare.

– Nu, vreau să merg cu tine și cu Padmé!

– Stai în carlingă! repetă Qui-Gon pe un ton care nu admitea nici un comentariu.

Anakin încremeni, nehotărât, iar grupul trecu în grabă pe lângă el spre ușă, cu armele pregătite. Băiatul nu dorea să fie lăsat în urmă. Nu intenționa deloc să-i lase pe Qui-Gon și pe Padmé să plece fără el, mai ales fiindcă nu i-ar fi putut ajuta cu nimic dacă rămânea blocat în hangarul pustiu.



Încă se gândea ce să facă, când grupul încetini în fața ușii. O siluetă în mantie neagră apăruse acolo, tăindu-le calea, și Anakin simți că i se oprește răsuflarea. Era lordul Sith care-i atacase în deșertul de pe Tatooine, un adversar periculos, după cum îi spusese Qui-Gon după aceea, un inamic al cavalerilor Jedi. Ieși din umbră ca o panteră uriașă, cu fața tatuată în roșu și negru, aidoma unei măști îngrozitoare, cu ochii galbeni aprinși de ură și de așteptare.

Blocându-le ieșirea, rămase așteptându-i pe Jedi, ținând în fața corpului mânerul lung al unei săbii de lumină. Panaka și luptătorii săi se retraseră imediat. Apoi, la comanda lui Qui-Gon, Padme și cameristele făcură la fel, chiar dacă mai puțin rapid și cu o evidentă nemulțumire.

Qui-Gon și Obi-Wan rămaseră singuri în fața lordului Sith. Simultan, își scoaseră mantiile și activară săbiile de lumină. Adversarul lor încornorat își azvârli de asemenea mantia, apoi ridică mânerul lung, ca și cum l-ar fi prezentat pentru inspecție. Lame de foc strălucitor țâșniră din ambele capete ale acestuia, dând la iveală o armă mortală, cu două lame. Un zâmbet trecu peste fața feroce a lui Darth Maul în momentul în care roti arma cu un gest leneș, nepăsător, invitându-i pe Jedi.

Qui-Gon și Obi-Wan avansară încet, fiecare dintr-o parte, pentru a-l întâmpina.

Pe câmpia din sudul Theedului, bătălia dintre armata Federației și cea gungană cuprinsese tot frontul. Gunganii și droizii erau angajați în luptă corp la corp, într-o învălmășeală de trupuri amfibii și cochilii metalice. Generatoarele scutului continuau să țină la depărtare tancurile Federației. Numai droizii pătrunseseră în interior, dar erau mult mai numeroși decât gunganii, iar generalul Ceel își aruncase toate rezervele în bătălie.

Jar Jar Binks lupta în centrul înclăștării, folosind o sulică energetică ruptă ca pe o bâtă și rotind-o sălbatic în toate direcțiile. Se agățase în cablajul unui droid pe care îl decapitase, dar nu reușise să se elibereze de resturile sale, așa că trăgea după el trunchiul fără cap. Acesta continua să opereze pe comandă automată și trăgea întruna cu blasterul, în timp ce Jar Jar îl bălângănea într-o parte și în alta, găsind printre droizi ținte mai des decât ceilalți gunganii și creând o potecă prin rândurile lor.

– Asssta foarte rău! Asssta foarte rău! striga gunganul fără încetare, rotindu-și sulica ruptă și chinuindu-se să se elibereze de droidul decapitat.

Când izbuti în cele din urmă să-i strivească rămășițele în sol, se trezi într-un vast spațiu deschis pe care ambele tabere încercau cu

disperare să-l evite. Îngrozit pentru moment, Jar Jar nu știu pur și simplu în ce parte să se întoarcă.

Apoi, dinspre gunganii cei mai apropiați, se înălțară strigăte:

– Jar Jar Binks! Jar Jar Binks!

– Cine, eusa? icni gunganul perplex.

Însufleșite de exemplul lui, trupele îl înconjurară și porniră un contraatac sălbatic și surprinzător.

Spre deosebire de gungani, Federația Comercială dispunea însă și de alte arme. Răspunzând ordinelor primite de la stația de comandă orbitală, OOM-9 aruncă în luptă un batalion de droizi distrugători. Aceștia se rostogoliră pe rampele lungi, traversară câmpia, trecând peste trupurile sfărâmate ale droizilor de luptă, și pătrunseră sub scutul de energie gungan. Adoptând starea de luptă, avansară prin mijlocul masacrului, trăgând în ritm susținut cu blasterele duble. Gungani și kaadu se prăvăliră în mormane, dar alți gungani se grăbiră să umple găurile căscate în rândurile lor, încetinindu-i pe droizii distrugători, luptându-se pentru a nu ceda teren.

Linia frontului se deplasa înainte și înapoi, rezultatul fiind deocamdată indecis.

Anakin își promisese sieși că-i va proteja pe Qui-Gon și pe Padme de orice rău, că va avea grijă să nu li se întâmple nimic. În momentul când făcuse promisiunea aceea, știuse cât de greu avea să-i fie s-o respecte. În adâncul sufletului său, în locul unde admitea în taină unele adevăruri, știa cât de prostește fusese să-și ia un asemenea angajament. Era însă tânăr și curajos, și în general trăise așa cum considerase de cuviință, fiindcă altfel n-ar fi rezistat prea mult. Nu-i fusese ușor s-o facă, mai ales ca sclav. Supraviețuise în principal pentru că izbutise să obțină victorii mici în situații dificile și pentru că întotdeauna nutrise credința că, într-o bună zi, va găsi o cale de a părăsi statutul de sclav cu care se născuse.

Încrederea în sine fusese răsplătită. Viața i se schimbase pentru totdeauna după victoria câștigată cu câteva zile în urmă, în cursa din ajunul de Boonta, pe Tatooine.

Prin urmare, nu era chiar nefiresc să creadă că ar fi putut afecta în vreun fel viețile unui cavaler Jedi și a unei regine, deși nu-și dădea prea bine seama cum o putea face. Nu se temea de responsabilitatea respectivă. Nu-l înfricoșa provocarea pe care o determinase propria sa decizie.

Acum însă hotărârea îi era pusă la încercare.

Qui-Gon și Obi-Wan se înțeleară cu lordul Sith, iar săbiile de lumină se ciocniră, scoțând scrâșnetul ascuțit al frezelor diamantate ce taie metalul. Deplasându-se prin mijlocul hangarului, combatanții

loveau și parau, atacau și contraatacau, angajându-se într-o bătălie crâncenă, fără menajamente. Lordul Sith era suplu și rapid și-și făcea loc printre cei doi Jedi cu încredere și ușurință, lovind în mai multe direcții cu sabia cu două lame, fără să se mulțumească doar să le blocheze atacurile. Era bine antrenat, observă Anakin – poate chiar mai bine decât cei cu care se înfrunta. Și era încrezător în forțele sale, într-un chip neliniștitor. Nu avea să fie ușor de înfrânt.

În același timp, Padmé și luptătorii nabooeni trebuiau să facă față unei situații încă mai periculoase. În capătul opus al hangarului, mai mulți droizi distrugători se rostogoliră prin ușa dinspre piațetă și începură să se deplieze, adoptând starea de luptă. R2-D2 îi văzu primul și-l avertiză pe băiat printr-un bip. Anakin întoarse privirea de la cei doi Jedi și de la Sith. Droizii distrugători se transformaseră și avansau, trăgând cu armele laser. Câțiva soldați nabooeni se prăbușiră, iar Sabe fu rănită de o explozie care o proiectă înapoi, în brațele lui Panaka. Padmé și tovarășii ei ripostară decisi, dar se retrăgeau, căutând adăpost.

– Trebuie să-i ajutăm, R2, spuse băiatul, ridicându-se în carlingă cu intenția de a face ceva, orice, privind zadarnic după o armă.

R2-D2 i-o luase însă înainte. Cu ledurile clipindu-i pe panoul de control, micuțul droid se conectase la calculatorul de bord al navei de vânătoare și activă motoarele uriașe. Naveta învie brusc, surprinzându-l pe Anakin, care căzu în scaunul pilotului.

Lent, naveta se ridică deasupra podelei, rulând din spațiul de andocare.

– Bravo, R2! strigă surescitat Anakin, întinzându-se iute după manșele direcției. Acum, ia să vedem...

Roti naveta spre combatanți și ochii îi cercetară disperați consola de comandă, căutând sistemele de armament. Din epavele pe care le recuperase pentru Watto, cunoștea câte ceva despre navele de vânătoare, dar nu știa nimic despre cele nabooene în particular sau despre sistemele de armament în general. Majoritatea cunoștințelor sale se referea la sisteme de direcționare și motoare, iar acestea în special pentru atașe, speedere și transportoare vechi.

– Care o fi, care o fi? murmură el indecis, trecându-și degetele peste butoane, manete și comutatoare.

Ochii i se ridicară pentru o clipă. Un nabooean se prăbuși într-un morman inert, cu casca și blasterul zburându-i cât acolo într-un zăngănit metalic. Razele laserelor perforau grinzile metalice și pereții din spatele celor care se apărau, în timp ce droizii distrugători își continuau atacul neîncetat asupra grupului tot mai mic al lui Padmé.

În disperare de cauză, Anakin activă mai multe comutatoare de pe un panou roșu. Naveta începu să vibreze violent, ca reacție la modificarea stabilizatoarelor.

– Hopa, nu-i bine, găfâi băiatul, readucând comutatoarele la poziția inițială și privirea i se opri asupra unui grup de patru butoane negre îngropate în tablou și dispuse într-un chenar verde. Poate astea...

Apăsă pe butoane. Instantaneu, tunurile laser din bot deschiseră focul, lovind în plin droizii de luptă. Trei se prăbușiră, transformați în bucăți metalice fumegânde.

– Da! Blastere pentru droizi! strigă el încântat și, în spatele lui, R2-D2 aprobă printr-un bip.

Droizii rămași se răsuciră spre el, desfășurându-se pe toată lățimea hangarului, pentru a-i îngreuna ținătura. Înapoia lor, Padme, cameristele, Panaka și pușinii soldați nabooeni rămași ieșiră în fugă pe ușa care ducea spre palat. Peste marginea carlingii, Anakin îi privi cum dispăreau în siguranță.

– Baftă! le ură în șoptă.

Droizii distrugători avansau acum spre el, trăgând cu blasterele; încărcăturile explodau peste tot în jur, zguduind serios naveta. Anakin îl întrezări o clipă pe Sith, care îi ataca pe Jedi, presându-i fără încetare, silindu-i să se retragă în altă încăpere, urmărindu-i cu o furie inimaginabilă.

Dispărură și ei din raza sa vizuală, și băiatul rămase singur cu atacatorii.

O rază laser lovi botul navei, rotind-o în lateral. Băiatul strânse mai puternic controlul direcției. Trase la rândul său cu laserele, dar droizii se distanțaseră prea mult între ei și loviturile sale nu nimeriră decât pereții hangarului.

Se lăsă din nou sub marginea carlingii, examinând consola de comandă.

– Scuturile de protecție! șuieră, încercând să se concentreze, în ciuda exploziilor laserelor ce răsunau în jur. Întotdeauna în dreapta! Scuturile sunt întotdeauna în dreapta!

Trase câteva comutatoare potențiale și injectoarele se aprinseră, vuind. Activă alt comutator, apoi încă unul. Manșa i se mișcă singură în mână și naveta se roti și ieși prin ușa hangarului, ridicându-se rapid.

Cupola carlingii glisă silențios, etanșându-se în jurul băiatului.

– R2, ce se-nțămplă? strigă el.

Fluierăturile și bip-urile nervoase ale lui R2-D2 răsunară în difuzoarele intercom.

– Da, știu c-am apăsas pe ceva! răspunse băiatul. Nu, acum nu fac nimic!

Își ținu respirația în timp ce bip-urile continuă și citi concluziile lui R2-D2 pe afișajul din carlingă.

– E pe pilot automat? Încearcă să-l decuplezi!

Naveta galbenă părăsise atmosfera nabooeană și pătrundea în spațiul cosmic, lăsând în urmă planeta, o nestemată verde-albăstruie tot mai mică pe fundalul întunecat.

În față apărură mai multe punctulețe argintii, care crescură treptat. Alte navete.

– R2, unde mergem? icni Anakin, încercând în continuare să descifreze consola de comenzi.

Sistemul de comunicații pârâi și băiatul auzi dintr-o dată vocile lui Ric și ale piloților nabooeni care decolaseră înaintea lui.

– Aici Bravo Lider, se auzi glasul lui Ric Olië. Bravo 2, interceptează vânătorii inamici. Bravo 3, atacă stația de transmisii.

– Am înțeles, Bravo Lider, veni răspunsul.

Anakin îi putea vedea acum; punctulețele argintii căpătaseră forme ce puteau fi recunoscute, transformându-se în navete de vânătoare nabooele răspândite pe fundalul negru din jur, care se apropiau de silueta imensă a cuirasatului Federației.

– Nave inamice drept în față, avertiză brusc Ric.

În același moment, R2-D2 ciripi grăbit spre Anakin și băiatul simți un gol în stomac, când citi mesajul de pe afișaj.

– Cum adică, pilotul automat caută celelalte navete? Care „celelalte navete”? Ochii i se ațintiră asupra navetelor nabooele aflate în față. Nu cumva alea?

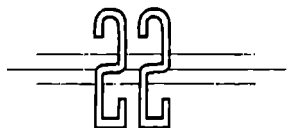
R2-D2 fluieră o confirmare rapidă și Anakin se lăsă moale în scaun.

– Pilotul automat ne duce cu ele? În luptă? Minte lui acționă rapid: Bine, R2, deconectează pilotul automat!

Astromecul ciripi și fluieră din nou.

– Nu există deconectare manuală! strigă disperat Anakin. Cel puțin, eu n-o pot găsi! Trebuie să schimbi conexiunile! R2, grăbește-te!

Privi neajutorat afară, în timp ce naveta se îndrepta direct spre cuirasatul Federației Comerciale, întrebându-se ce putea face acum pentru a se salva pe sine.



Qui-Gon Jinn era unul dintre cei mai iscusiți spadasi ai ordinului Jedi. Maestrul care-l instruisese îl considerase printre cei mai buni pe care-i pregătise în peste patru sute de ani de activitate. În decursul vieții, Qui-Gon luptase în toată galaxia și în condiții atât de neprielnice, încât alții n-ar fi avut nici o șansă. Supraviețuise totuși acelor dueluri, care îi pusese la încercare aptitudinile și hotărârea în toate modurile imaginabile cu putință.

Acum însă își găsisese un adversar pe măsură. Lordul Sith pe care-l înfrunța alături de Obi-Wan era mai mult decât egalul său în mânuirea armelor și avea în plus atuurile tinereții și puterii superioare. Qui-Gon se apropia de șaizeci de ani; tinerețea era departe pentru el și puterea începuse să-i scadă. Avantajul său, dacă putea fi vorba despre așa ceva, provenea din experiență și din știința felului în care un adversar putea folosi o sabie împotriva lui.

Obi-Wan aducea în luptă tinerețea și rezistența, totuși participase până atunci la puține dueluri și nu avea experiență. Împreună, reușeau să-i reziste lordului Sith, însă tentativele lor de a ataca, de a prelua inițiativa, erau lamentabile.

Darth Maul se găsea în plenitudinea forțelor și ajunsese la apogeul tehnicii de duel. În plus, îl înboldeau ura și disprețul față de cavalerii Jedi, inamicii de milenii ai lorzilor Sith. Se pregătise și se antrenase toată viața pentru acest moment, pentru ocazia întâlnirii cu un Jedi, iar faptul că reușea să lupte cu doi simultan era o bonificație. Nu nutrea nici cel mai mic sentiment de teamă pentru sine, fiind sigur că va învinge, și era concentrat într-un mod pe care Qui-Gon îl recunoscuse instantaneu – o focalizare Jedi exclusiv asupra

prezentului, asupra necesităților clipei și locului. Qui-Gon i-o citise în ochii demenți și în hotărârea din trăsăturile tatuate în roșu și negru. Lordul Sith era exemplul viu al ascultării voinței Forței, pe care maestrul Jedi o repeta într-una lui Obi-Wan.

Cei trei combatanți se deplasau, luptându-se, prin hangar, cu săbiile de lumină fulgerând rapid și obligându-i să dea dovadă de toată priceperea pe care o acumulaseră de-a lungul anilor. Jedi încercau mereu să atace și, într-adevăr, lordul Sith se îndepărta de navete și de nabooeni, împins spre peretele opus al sălii. Qui-Gon își dădu totuși seama că, deși se părea că Jedi îl fac să se retragă, de fapt lordul Sith era cel care controla lupta. Rotindu-se, sărind și făcând tumbe cu o ușurință uimitoare, inamicul îi atrăgea spre un loc știut numai de el. Agilitatea și dexteritatea îi permiteau să-i țină pe amândoi în șah, atacându-i constant și parându-le în același timp contraatacurile, căutând permanent o breșă în apărarea lor.

La început, Qui-Gon forțase, simțind cât de periculos era adversarul, dorind să pună capăt cât mai repede luptei. Cu părul lung fluturând pe spate, atacase mereu, cu ferocitate și hotărâre, iar Obi-Wan îl secundase. Mai luptaseră împreună și fiecare cunoștea mișcărilor celuilalt. Qui-Gon îl antrenase pe Obi-Wan și, chiar dacă tânărul nu-l egala în măiestrie, credea că într-o zi avea să fie mai bun decât fusese el vreodată.

Îl atacaseră pe Sith fără ezitare, dar la fel de iute descoperiseră că strădaniile nu erau suficiente pentru a pune capăt repede înfruntării. Se mulțumiseră de aceea cu o luptă de uzură, lucrând în echipă împotriva adversarului și așteptând o greșeală. Lordul Sith era însă prea inteligent pentru a le-o oferi, așa că bătălia continuase.

Luptând mereu, părăsiseră hangarul printr-o ușă care ducea în centrala electrică. Scări și pasarele metalice se intersectau deasupra puțului din mijloc în care se găsea tandemul de generatoare ce deservea complexul astroportului. Sala era înaltă și răsună de uruitul echipamentelor grele. Lumina ambientală se filtra prin trâmbe de abur și straturi de umbre. Cei doi Jedi și lordul Sith se luptau pe o pasarelă metalică suspendată deasupra generatoarelor și structura zăngănea sub bocănitul cizmelor și izbiturile săbiilor.

Singuri în centrala electrică, departe de privirile locuitorilor Theedului, cei trei își intensificară schimburile de lovituri.

Lordul Sith sări pe podul de deasupra celui pe care se bătuseră până atunci, cu chipul straniu sclipind de încordare și de satisfacția lui aparte. Jedi îl urmărea, unul prin față, celălalt prin spate, prinzându-l la mijloc. Se luptară pe toată lungimea pasarelei, cu săbiile fulgerând și scânteile sărind în jerbe din metalul balustradelor, atunci când erau lovite.

Darth Maul îl surprinse pe Obi-Wan dezechilibrat și-l proiectă dincolo de balustradă cu o lovitură puternică de picior. Profitând de atacul lordului Sith, Qui-Gon îl azvârli de asemenea peste balustradă. Darth Maul se rostogoli prin aer și ateriză pe o pasarelă cu câteva niveluri mai jos de Obi-Wan. Șocul căzăturii sau poate faptul că-l luase prin surprindere îl ameți vizibil, iar Qui-Gon sări după el, intuind ocazia de a sfârși lupta. Lordul Sith reuși totuși să se ridice rapid și se îndepărtă în fugă.

Când Obi-Wan își reveni, Qui-Gon se afla deja în urmărirea adversarului, pe pasarela ce ducea spre o ușiță, în capătul opus al centralei electrice. Maestrul Jedi alerga iute, cu sabia activată. Era obosit, aproape epuizat, dar îl prinsese în sfârșit în defensivă pe Sith și nu dorea să-i ofere ocazia de a-și reveni.

– Qui-Gon! strigă Obi-Wan după el, încercând să-l ajungă, dar celălalt nu încetini.

Pe rând, cei trei pătrunseră în coridorul dinapoia ușiței. În goana lor frenetică, intraseră fără să-și dea seama ce se găsea acolo. Fascicule laser ricoșau din contrafișe amortizoare, pulsând în rafale prelungi de încrucișări luminoase care segmentau coridorul în cinci locuri. Laserele începuseră să pulseze când lordul Sith și Jedi năvăliseră prin intrare. Aflat în frunte, Darth Maul ajunsese cel mai departe pe coridor și fusese oprit între pereții patru și cinci. Qui-Gon, care-l urmărea îndeaproape, era la un perete depărtare. Ultimul în cursă, Obi-Wan nici măcar nu trecuse de primul perete.

Imobilizați între bâzâiturile și fulgerele laserelor, cei trei încremeniră, căutând din priviri o cale de ieșire, dar negăsind nici una. Qui-Gon examinează iute locația. Se aflau pe coridorul de deservire al puțului de topire a deșeurilor centralei, prevăzut cu lasere împotriva intrușilor neautorizați. Probabil că la ambele sale capete se aflau comutatoare pentru decuplarea laserelor, dar acum era prea târziu să le mai caute.

Cavalerii Jedi privesc prin coridorul înțesat cu lasere spre Sith, care le răspunde cu un rânjel răutăcios. „Nu vă îngrijorați”, părea că spune expresia sa întunecată, „nu mai aveți mult de așteptat.”

Qui-Gon schimbă o privire plină de înțeles cu Obi-Wan, apoi se lăsa în genunchi, ca să mediteze și să aștepte.

Padme Naberrie, regină de Naboo, împreună cu cameristele, Panaka și soldații acestuia, alergau prin coridoarele ce legau hangarul principal de palat. Pe drum, trebuiau să se lupte în fiecare clădire și pe fiecare coridor cu droizii care fuseseră lăsați să apere Theedul. Droizii erau singuri sau în patrulă și, pentru a-și croi drum, nabooenii trebuiau să-i elimine, evitând în același timp angrenarea într-o luptă totală, care i-ar fi ținut pe loc.

De aceea, evitaseră drumul cel mai scurt, făcând un ocol și sperând că vor întâlni mai puțini droizi. La început nu avuseseră altă alternativă, decât să se îndrepte direct spre palat, nădăjduind că viteza și factorul surpriză le vor aduce victoria. Când realitatea se dovedise diferită, Panaka începuse să fie mai precaut. Foloseau tuneluri subterane, pasaje secrete și pasarele aeriene, ca să evite patrulele ce împânzeau străzile și piețele. Când erau descoperiți, se luptau pentru a trece mai departe cât puteau mai iute, fără a alerta întăririle.

În cele din urmă, ajunseră în palat chiar mai repede decât îndrăznise să spere Padmé, intrând pe un pod aerian care făcea legătura cu un turn de observație, și apoi furișându-se prin coridoare spre sala tronului.

Parcurseseră jumătate din drum, când un pluton de droizi de luptă le apărui în față de după un colț și deschise focul. Padmé și tovarășii ei se grăbiră să se adăpostească în nișele și pragurile ușilor de pe coridor, replicând cu blasterele și încercând să găsească o modalitate de a trece mai departe. Apăreau însă tot mai mulți droizi și alarmele urlau în tot palatul.

– Căpitane! strigă Padmé spre Panaka, pentru a se face auzită prin vacarm. N-avem timp pentru așa ceva!

Chipul brăzdat de transpirație al lui Panaka privi iute în jur.

– Să-ncercăm pe afară! răcni el.

Îndreptându-și blasterul spre o fereastră înaltă, trase în ramă și în oțelul transparent. În timp ce majoritatea soldaților nabooeni și cameristele asigurau focul de acoperire, regina și Panaka, însoțiți de șase soldați suiră iute prin fereastra spartă.

Ieșiră pe pervazul lat, la șase niveluri deasupra unei cascade vuitoare și a unui bazin colector, care alimenta mai multe heleșteie din jurul palatului. Lipită de peretele de piatră, regina privi furios în jur, căutând o cale de a-și continua drumul. Panaka le strigă soldaților să-și folosească aparatele de ascensiune și indică un pervaz aflat cu patru nivele mai sus. Nabooenii scoaseră cârligele de la centuri, le fixară de țevile blasterelor și traseră. Cablurile se descolăciră ca niște șerpi, iar capetele cu gheare de oțel se prinseră în piatră.

Padmé și ceilalți activară rapid mecanismele de ascensiune și escaladară zidul.

În urma lor, pe coridorul unde cameristele și nabooeni continuau să-i înfrunte pe droizi, schimbul de focuri se întetise. Padmé ignoră vacarmul, silindu-se să meargă mai departe.

Când ajunseră pe pervazul de deasupra, abandonară cablurile, iar Panaka trase cu blasterul în fereastră, deschizând drum spre interiorul clădirii. Cioburile de oțel transparent și permaton erau risipite peste tot, când coborâră pe coridor. Se apropiaseră mult de

sala tronului, care se afla la etajul superior. Padme simți că exultă: în curând viceregele neimoidian avea să fie prizonierul ei!

Gândul îi fu însă întrerupt de o pereche de droizi distrugători care se rostogoliră de după un colț al coridorului, adoptând rapid poziții de luptă. Peste câteva secunde, altă pereche de droizi apărură în capătul opus al coridorului, cu armele pregătite.

Cu glas mecanic, monoton și sec, droidul cel mai apropiat le ordonă să se predea și să arunce armele.

Padme ezită. Singura posibilitate de scăpare era să iasă din nou pe fereastră, dar dacă ar fi procedat așa, ar fi rămas izolați pe pervaz și lipsiți de orice ajutor. Puteau încerca să răzbească prin forța armelor, însă dacă împotriva droizilor de luptă șansele erau rezonabile, droizilor distrugători nu le puteau face față.

Evaluând la rece situația, o inspirație de moment îi fulgeră prin minte, o soluție care i-ar fi putut aduce victoria, în ciuda situației aparent disperate. Își îndreptă ținuta, ridică brațele în semn de predare, și lăsă blasterul să-i cadă din mână.

– Aruncați armele, le ordonă lui Panaka și soldaților. De data asta, au câștigat.

Panaka se făcu alb ca varul.

– Maiestatea Voastră, nu putem...

– Căpitane, îl întrerupse Padme privindu-l sfredelitor, am spus să aruncați armele.

Panaka se uită la ea de parcă și-ar fi pierdut mințile. După aceea își aruncă blasterul pe podea și făcu semn oamenilor săi să procedeze la fel.

Droizii distrugători se apropiară, pentru a-i lua prizonieri. Înainte de a ajunge însă la nabooeni, Padme avu timpul necesar să murmure ceva în comunicator.

– Ai încredere, căpitane, îi ceru cu voce calmă lui Panaka, pitind iute aparatul de transmisie.

Lucrurile nu mergeau prea bine nici pentru armata gungană. La fel ca nabooenii, gunganii nu puteau ține piept droizilor distrugători. Încet, dar sigur, erau împinși îndărăt, fără nici o șansă de a rezista atacului continuu al Federației. Pe alocuri, în rândurile asediate începuseră să apară fisuri.

Jar Jar Binks se afla chiar în mijlocul unei asemenea fisuri.

Pentru un timp, poziția lui fusese una dintre cele mai puternice, deoarece soldații se alăturaseră celui pe care, în mod eronat, îl consideraseră de un curaj nemărginit, și transformaseră fuga în contraatac. Contraatacul se extinsese însă prea departe și, o dată cu apariția droizilor distrugători, încetase complet. Jar Jar și tovarășii

săi erau puși acum pe fugă, retrăgându-se spre locul unde restul armatei se adunase în jurul generatorului, încercând cu disperare să se regrupeze.

Jar Jar, care își pierduse demult kaadul, căuta să-și salveze viața. În disperarea de a se îndepărta de droizii distrugători care-i urmăreau, ajunsese din urmă un vagon plin cu zeci de bile energetice folosite de catapultele gunganilor. În timp ce vehiculul se zdruncina și scârțâia pe terenul accidentat, Jar Jar se agăță de ușa lui, căutând să se ridice pe platformă, și desfăcu zăvorul fără să-și dea seama. Ușa vagonului se deschise, iar bilele energetice se revărsară dinăuntru, țopăind și rostogolindu-se în dezordine. Gunganul reuși să se ferească din calea lor, dar droizii distrugători, mai puțin agili, nu avură același noroc. Bilele îi loviră în plin, explodând în momentul impactului, și droid după droid se transformă într-o ploaie de foc și fragmente metalice.

– Asssta bun! strigă bucuros Jar Jar, uitându-se cum droizii fugeau în toate părțile pentru a evita covorul de bile care se rostogolea spre ei.

În alte părți însă lupta lua o întorsătură neprielnică. Droizii distrugători străpunseseră liniile gungane din fața generatoarelor scutului și deschiseseră focul asupra lor. Fambaa tremurără și se prăbușiră în genunchi, iar generatoarele scuipară fum și scântei. Scutul de protecție începu să pâlpâie și să se destrame. OOM-9, care urmărea lupta prin electro-binoclu, raportă imediat centrului de comandă neimoidian și tancurile Federației primiră ordin să avanseze și să deschidă focul.

Când generalul Ceel observă că generatoarele scutului pierdeau putere, înțelese că bătălia fusese pierdută. Gunganii făcuseră tot ce le stătuse în putință pentru regina de Naboo. Întorcându-se spre aghiotanții săi, dădu semnalul retragerii. Cornii de luptă sunară, tânguindu-se peste câmpul de bătaie, și armata gungană începu să se retragă.

Jar Jar reușise să încalece alt kaadu și gonea nebunește spre adăpostul mlaștinii. Pe când fugea printre droizii și tancurile aflate în urmărire, animalul de sub el fu aruncat în aer de o explozie și Jar Jar se trezi pe turela unui tanc. Agățându-se cu disperare, călări vehiculul inamic peste câmpie, cu bătălia continuând în jurul său. Droizii din tanc își dădură rapid seama de prezența lui și pilotul încercă să-l desprindă, rotind turela într-o parte și în alta. Jar Jar se prinsese însă de țevă cu disperarea înecatului, și nu i-ar fi drumul pentru nimic în lume.

– Azutor! Azutor! țipa el.

Călare pe un kaadu, căpitanul Tarpals se apropie și-i strigă să sară. Raze laser ricoșară din tanc, ratându-l cu puțin pe Jar Jar, care se chinuia să-și învingă teama și să dea drumul țevii. Obloanele blindatului

începeau să se deschidă și să apară capete de droizi. Ochii gunganului se căscară cât cepele, când le văzu armele îndreptate spre el.

Se aruncă de pe tanc, aterizând stângaci înapoia salvatorului său. Animalul de sub ei se împletici la început sub povara dublă, apoi se îndreptă și se îndepărtă rapid.

Explozii detonau pretutindeni în jurul lor, ridicând în văzduh trâmbe de pietriș. Cuprinzându-l strâns cu brațele pe celălalt călăreț, Jar Jar închise ochii înspăimântat de haosul din jur, fiind sigur că-i sosise ceasul de pe urmă.

Anakin era prins în mijlocul urmăririi dintre navele de vânătoare naboone și cele ale Federației. Străduindu-se în continuare să decupleze pilotul automat, băiatul evitase lupta directă, în primul rând pentru că naveta lui zbura într-o manieră ciudată, evitând zonele în care putea intra în bătaia armelor inamice. Peste tot în jur explodau aparate de zbor, unele atât de aproape încât le vedea fragmentele trecând pe lângă el.

– Ce beton este! își spuse, în timp ce încerca toate comutatoarele de pe consola de comandă, cu naveta coborând și virând ca răspuns la intervențiile lui nesigure.

Începuse totuși să învețe consola și, prin încercări, dedusese funcțiile comutatoarelor, butoanelor și manetelor. Problema era că se blocaseră tunurile laser și, oricât încerca, nu reușea să le elibereze.

Un bip puternic din partea lui R2-D2 îl întrerupse din cercetările sale. Ridicând ochii, zări două nave ale Federației apropiindu-se din față.

– R2, R2, scoate-ne...!

Astromecul îi acoperi restul vorbelor cu o serie de fluierături frenetice.

– Am control? exclamă Anakin șocat.

Prinse manșa, activă accelerația și trase brusc manșa spre stânga. Spre surprinderea și eterna lui recunoștință, naveta viră imediat și trecu rapid printre cele adverse, îndreptându-se spre alt roi de combatanți.

– Da! Am control! strigă Anakin extaziat. Ai reușit, R2!

Drept răspuns, astromecul fluieră scurt de câteva ori prin intercom. Sprâncenele lui Anakin se încruntară când citi afișajul.

– Să ne-ntoarcem pe Naboo? Nici vorbă! Qui-Gon mi-a spus să stau în carlingă, și asta fac! Acum, ține-te bine!

Entuziasmul îl făcea să uite de simțul de conservare și-și îndreptă naveta exact spre centrul bătăliei. Toate instinctele de pilot îi intraseră în funcțiune și parcă se găsea din nou în cursele de pe Tatooine, făcând parte integrantă din vehiculul său, concentrat numai asupra

dorinței de victorie. Uitase de promisiunea de a avea grijă de Qui-Gon și Padme – erau prea departe ca să se mai gândească acum la ei. Conta doar faptul că se găsea în spațiu, la comanda unei nave de vânătoare, și avea ocazia de a-și împlini visul.

O navetă inamică îi apărură în câmpul vizual, drept în față.

– Ține-te bine, R2, avertiză băiatul, îl fac praf p-ăsta.

Aduse naveta în poziție de tragere, în spatele adversarului, amintindu-și prea târziu că declanșatoarele tunurilor îi erau blocate. Căută cu frenezie trăgacele.

– Care dintre ele, R2? strigă în laringofon. Cum trag?

R2-D2 emise bip-uri energice.

– Care? Ăsta?

Apăsă butonul indicat de astromec, dar, în loc să activeze mecanismul de tragere, accelerează și trecu pe lângă naveta Federației.

– Hei! strigă Anakin înspăimântat.

Vânătorul Federației era acum pe urmele lui, manevrând în poziție de tragere. Anakin smuci violent manșa, trecând ca vântul pe lângă cuirasatul masiv al Federației, și se lansă într-o serie de viraje pentru a scăpa de urmăritor.

– Ăla n-a fost trăgaciul! strigă băiatul. A fost supraacelerația!

R2-D2 fluieră un răspuns stingerit. Naveta Federației reapăruse în spatele lor, apropiindu-se. Anakin viră mult spre dreapta, revenind spre blocadă și spre navele angajate în luptă. Smucind stabilizatoarele în direcții opuse, începu să-și rotească naveta ca pe un titirez. R2-D2 țipă disperat.

– Știi c-am dat de bucluc! strigă drept răspuns Anakin. Ține-te bine! Din încurcătura asta nu putem ieși decât pe unde-am intrat!

Se năpusti spre centrul de comandă al Federației, cu naveta adversă pe urmele sale. Proiectile laser trecură milimetric pe lângă el. Întârzie încă o secundă, ajungând atât de aproape de cuirasat încât emblema Federației Comerciale pictată pe punte îi apărură în față ca un zid, apoi trase manșele în marșarier și viră din nou la dreapta.

Naveta aproape că se opri, picând pentru o clipă exact ca o piatră, înainte de a se stabili. Pe de altă parte vânătorul advers nu avu timp să reacționeze și trecu fulgerător pe lângă Anakin, lovind cuirasatul și explodând într-o cascadă de foc și schije metalice.

Împingând manșa înainte, Anakin viră în căutarea altor inamici. Prin cupola carlingii, zări două nave naboone angajate într-un atac asupra navei amiral a Federației Comerciale.

– Bravo 3! se auzi în difuzor vocea lui Ric. Atacă puntea centrală!

– Am înțeles, Bravo Lider! veni răspunsul.

O escadrilă formată din patru vânători se îndreptă spre nava uriașă, trăgând cu laserele, dar scuturile deflectoare ale cuirasatului deturnară

cu ușurință atacul. Două navețe fură lovite de tunurile inamice și explodară, transformându-se în scrum. Celelalte două abandonară tentativa.

– Scuturile sunt prea puternice! strigă furios unul dintre cei doi piloți supraviețuitori. N-o să trecem niciodată prin ele!

Între timp, Anakin era din nou atacat. Altă navetă a Federației îl reperase și pornise în urmărirea lui. Băiatul împinse rapid manșa înainte și accelerează în lungul fuzelajului cuirasatului, unduind prin ancoșele acestuia și virând prin labirintul de protuberanțe, însoțit de un torent de proiectile laser ce ricoșau întruna în jurul său.

– Știu că nu-i o cursă de atașe! se răsti Anakin la R2-D2, când astromecul fluieră dezaprobat.

În adâncul inimii însă se simțea pe traseul de pe Tatooine. Un val de bucurie îl străbătea când gonia pe lângă cuirasatul Federației. Viteza și rapiditatea bătăliei îl alimentau cu adrenalină. N-ar fi schimbat clipele acestea cu nimic altceva din lume!

Acum însă norocul îl părăsi. Când se apropia de pupa cuirasatului, un laser îi lovi puternic naveta, rotind-o amețitor. R2-D2 țipă din nou, și băiatul se strădui din răspuț să recâștige controlul direcției.

– Poodoo de bantha! șuieră el, luptându-se s-o stabilizeze.

Pica direct spre puntea cuirasatului și trase manșele spre el, oprind motoarele și intrând într-o derivă prelungită. Recăpătase controlul prea târziu pentru a mai întoarce, așa că orientă naveta spre o deschidere uriașă aflată chiar în centrul navei Federației. Proiectilele țâșneau din toate părțile, dinspre tunurile droide care încercau să-l doboare, dar le depăși într-o microsecundă și pătrunse în giganticul hangar principal. Cu manșele trecute pe marșarier, Anakin evită transportoarele, tancurile, vânătorii și stivele de lăzi cu piese de schimb, menținând naveta în aer, în timp ce căuta un loc să coboare.

R2-D2 fluiera continuu.

– Încerc să m-opresc! strigă Anakin drept răspuns. Ho! Ho! Asta-ncerc!

Naveta lovi puntea și ricoșă, motoarele în marșarier chinuindu-se s-o frâneze. Un perete despărțitor se ivi în față, blocându-le drumul. Anakin coborî pe punte, cu un șoc care-i zdruncină toate oasele, și izbuti să mențină naveta acolo, derapând în scrâșnete metalice. Aparatul încetini, se roti o jumătate de cerc și se opri nesigur. Motoarele se înecară, apoi se blocară complet.

R2-D2 emise un bip ușurat.

– Gata, gata! icni Anakin, dând din cap pentru sine însuși. Am aterizat. Pornim din nou motoarele și-o ștergem de aici!

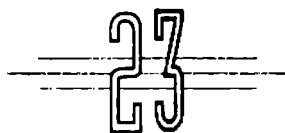
Se aplecă să regleze alimentatoarele și verifică îngrijorat cadranele bordului.

– Toate ledurile sunt roșii, R2. Totu-i supraîncălzit!

Lucra la pompele de răcire, când astromecul fluieră în semn de avertizare. Băiatul înălță capul peste marginea carlingii și privi în hangar.

– Hopa, murmură el încet.

Zeci de droizi de luptă se apropiau, cu armele ridicate amenințător. Singura cale de scăpare era blocată.



Obi-Wan se învârtea în capătul coridorului de deservire a puțului aidoma unui animal închis în cușcă. Era furios pe sine pentru că rămăsese blocat atât de departe de Qui-Gon și era furios pe maestrul său pentru că făcuse posibil acest lucru, grăbindu-se în urmărirea lordului Sith, în loc să-l aștepte. În același timp, era îngrijorat, chiar dacă de-abia o recunoștea în adâncul inimii. Ei ar fi trebuit demult să câștige lupta aceasta. Așa s-ar fi întâmplat împotriva oricărui alt adversar. Lordul Sith era însă bine antrenat și experimentat, depășind cu mult orice inamic întâlnit până atunci. Le parase toate loviturile și, deocamdată, nu se apropiaseră deloc de victorie.

Privi în lungul coridorului, evaluând distanța pe care trebuia s-o străbată pentru a-i ajunge din urmă pe Qui-Gon și pe Sith, când aveau să se întrerupă laserele. Le observase dezactivându-se în timp ce alerga după Qui-Gon, apoi activându-se peste numai câteva secunde. Trebuia să fie rapid. Foarte rapid. Nu vroia ca maestrul său să-l înfrunte singur pe dementul tatuat.

Puțin mai departe pe coridor, blocat între doi pereți de fascicule laser, Qui-Gon îngenunchease în meditație, cu fața spre Sith și puțul de topire, cu capul plecat deasupra sabiei. Se pregătea pentru asaltul final, punându-se în armonie cu Forța. Lui Obi-Wan nu-i plăcea deloc oboseala pe care o observa în umerii gârboviți ai maestrului și în spinarea încovoiată. Qui-Gon era cel mai bun spadasin pe care-l văzuse vreodată, dar începuse să îmbătrânească.

Dincolo de el, lordul Sith își bandaja rănila -- mai multe arsuri și lovituri evidențiate de rupturile carbonizate din veșmintele negre. Stătea cu spatele spre peretele următorului compartiment, urmărindu-l atent

pe Qui-Gon, cu fața concentrată, cu ochii galbeni lucind în semiobscuritate. Sabia se găsea pe podea, în fața lui. Îl văzu pe Obi-Wan privindu-l și-i zâmbi batjocoritor.

În clipa aceea, razele laserelor ce păzeau coridorul se stinseră.

Obi-Wan sprintă, lansându-se prin pasajul îngust, cu sabia ridicată. Qui-Gon se ridicase și el, cu sabia fulgerând. Se catapultă prin deschizătură și ajunse lângă Sith, silindu-l să se retragă și aducându-l la capătul pasarelei. Obi-Wan alergă cât putu de iute, răcnind spre cei doi dușii, ca și cum vocea sa i-ar fi putut aduce înapoi lângă el.

Auzi după aceea bâzâitul condensatorilor care reactivau laserele. Se năpusti înainte, dar era încă departe de capătul coridorului. Trecu de toate porțile, cu excepția ultimei și fasciculele se încrucișară exact în fața lui, într-un zid ucigaș, obligându-l să se oprească brusc, la numai un pas de locul unde ar fi trebuit să fie.

Ținând sabia cu ambele mâini, îi privi neputincios pe Qui-Gon Jinn și Darth Maul, care se încheștaseră în luptă pe pasarela îngustă dispusă pe perimetrul puțului de topire. Doar o perdea de electroni îl separa pe Obi-Wan de cei doi dușii, dar efectul era același cu al unui zid din permaton gros de trei metri. Căută disperat sistemul pentru dezactivarea laserelor, însă nu avu mai mult noroc decât în capătul celălalt. Nu putea decât să privească și să spere că Qui-Gon va rezista.

Se părea că maestrul Jedi avea să reziste. În decursul meditației, găsise o rezervă proaspătă de energie și acum îl ataca pe Sith cu o ferocitate care-l surprinsese pe acesta. Qui-Gon se năpustise asupra adversarului cu lovituri puternice și rapide, angajându-se în mod deliberat într-o luptă corp la corp, pentru a nu-și lăsa inamicul să întoarcă sabia cu două lame. Darth Maul era împins cu spatele către margine, mereu în defensivă, mereu sub presiune. Poate că Qui-Gon nu mai era tânăr, dar era încă puternic. Fața aspră a lui Darth Maul avea acum o înfățișare sălbatică și ochii stranii străluceau nesiguri.

„Bine, maestre”, gândi Obi-Wan, îndemnându-l fără vorbe, anticipând mișcările sabiei lui Qui-Gon, ca și cum ar fi fost ale sale.

Apoi Darth Maul făcu un salt peste cap, spre înapoi, peste puțul de topire, oferindu-și spațiu în care să-și revină, și câștigând timpul necesar adoptării altei poziții de luptă. Qui-Gon se năpusti imediat după el, grăbindu-se să reducă distanța, atacându-l din nou. Începuse însă să obosească și simțea greutatea luptei duse de unul singur. Loviturile nu-i mai erau la fel de puternice ca la început, iar fața îi era acoperită de sudoare și încordată de oboseală.

Treptat, Darth Maul recuperează terenul pierdut și redevine atacator.

„Hai o dată!” șuieră Obi-Wan fără sunet, dorindu-și ca laserele să se oprească și porțile să se deschidă.

Lovitură după lovitură, Qui-Gon și Darth Maul se luptau pe marginea puțului, angajați într-un duel care părea fără sfârșit și fără învingător.

Apoi lordul Sith pară o lovitură joasă, se roti rapid spre dreapta și, cu spatele la maestrul Jedi, făcu o fandare oarbă spre înapoi. Qui-Gon își dădu seama prea târziu de pericol. Lama sabiei lordului Sith îl lovi exact în mijlocul trupului, străbătând cu toată lungimea ei arzătoare prin veșminte, carne și oase.

Lui Obi-Wan i se păru că-l aude pe maestrul Jedi răcnind, apoi își dădu seama că el însuși strigase disperat numele prietenului său. Qui-Gon nu scoase nici un sunet când lama pătrunse în el, încremenind în urma impactului, și făcând un pas mic înapoi când sabia fu scoasă. Rămase o clipă nemișcat, luptându-se cu șocul loviturii ucigătoare. Apoi ochii i se înnegurară, brațele îi coborâră și o oboseală imensă îi cuprinse trăsăturile mândre. Căzu în genunchi și sabia îi zăngăni pe podeaua din piatră.

Se prăbuși în față și rămase nemișcat, atunci când laserele se opriră brusc, și Obi-Wan, clocotind de mânie, se grăbi să-i vină în ajutor.

Gunray discuta cu Haako și patru membri ai Consiliului de ocupație al Federației Comerciale, când Panaka, o cameristă a reginei și cei șase soldați nabooeni care-i apăsaseră apărură escortați de zece droizi de luptă în sala tronului. Viceregele îl recunoscă pe Panaka imediat, dar nu era sigur asupra identității cameristei care-l însoțea. El o căuta pe regină, și deși această cameristă îi semăna oarecum...

Tresări surprins. Era *cu adevărat* regina, fără machiajul obișnuit și fără veșmintele bogate, lipsită de însemnele oficiale. Părea chiar mai tânără decât în strai ceremonial, dar ochii și privirea înghețată nu puteau fi confundate.

Se uită spre Haako și observă aceeași confuzie pe fața asociatului său.

– Înălțimea Voastră, o salută Gunray.

– Vicerege, răspunse ea, confirmându-i concluzia în privința identității.

Neimoidianul adoptă imediat poziția de forță.

– Mica insurecție a luat sfârșit, Înălțimea Voastră. Armata jalnică pe care ați trimis-o împotriva noastră în sudul orașului a fost zdrobită. De Jedi ne ocupăm în altă parte, iar dumneavoastră sunteți prizoniera mea.

– Chiar sunt? întrebă ea încet.

Modul în care rostea cuvintele era descurajator și provocator, ca și cum l-ar fi sfidat pe vicerege. Până și Panaka se întoarse, ca s-o privească.

– Da, sunteți, continuă Gunray, întrebându-se dacă nu cumva îi scăpase ceva. Este momentul să puneți capăt dezbaterii inutile pe care ați instigat-o în Senatul Republicii. Semnați imediat tratatul!

Dincolo de ușa sălii tronului se auzi zarvă, apoi focuri de blastere și zăngănituri metalice. Peste câteva clipe, regina Amidala apărură în anticameră, printre resturile unor droizi de luptă, alături de câțiva soldați nabooeni care priveau în jur după alți dușmani.

– Nu voi semna nici un tratat, vicerege! strigă ea, începând deja să se depărteze. Ai fost învins!

Pentru o clipă Gunray fu atât de uluit, încât nu putu să reacționeze. Altă regină? Aceea însă fusese cea adevărată, îmbrăcată în ținuta oficială, cu fața machiată în alb, vorbindu-i cu glasul imperial pe care ajunsese să-l recunoască atât de bine.

Se răsuca spre droizii de luptă care-i păzeau pe Panaka și pe falsa regină.

– Voi șase! După ea! ordonă, arătând după Amidala care dispăruse. Prindeți-o și aduceți-mi-o! Pe cea adevărată însă, nu altă momeală!

Droizii indicați ieșiră grăbiți din sală, urmărind-o pe regină și lăsându-i pe neimoidieni și patru droizi care-i păzeau pe captivii nabooeni.

Gunray se apropie de cameristă.

– Regina ta nu va scăpa! se răsti, furios că fusese indus în eroare.

Camerista își pierduse orice urmă de bravadă; se întorsese cu spatele și aplecase încet capul, recunoscând înfrângerea. Porni spre tronul reginei și se prăbuși în el deprimată. Gunray o ignoră aproape imediat, revenind cu atenția spre ceilalți nabooeni, ca să poruncească internarea lor în lagărele de detenție.

În clipa următoare, camerista se ridicase din nou în picioare, orice semn de resemnare sau slăbiciune dispărându-i ca prin minune de pe chip. În fiecare mână ținea câte un blaster, pe care le scosese dintr-un compartiment secret din brațul tronului. Îi aruncă unul lui Panaka și începu să tragă cu al doilea în droizii rămași. Cu atenția concentrată asupra gărzilor nabooene, aceștia fură luați complet prin surprindere, iar Panaka și camerista îi dezmembrară în rafale ce răsunară asurzitor în sala tronului.

Strigând instrucțiuni către nabooeni, camerista – dacă asta era într-adevăr, căci Gunray începuse acum să gândească altfel – alergă spre ușile sălii și le declanșă închizătorile. Ușile se închiseră, bolțurile zăvoarelor culisară în locașurile lor, iar camerista sparse mecanismul de blocare, lovindu-l cu patul armei.

Se întoarse apoi spre neimoidienii care se strânseseră în mijlocul sălii tronului, derutați, căutând în zadar din priviri o cale de scăpare. Toți droizii zăceau distruși pe podea, iar nabooenii le luaseră blasterele.

Camerista se apropie de Gunray.

– Să reîncepem, vicerege, vorbi ea cu răceală.

– Înălțimea Voastră, replică neimoidianul din vârful buzelor, înțelegând prea târziu adevărul.

Amidala dădu din cap.

– Acesta este sfârșitul ocupației voastre.

– Nu fiți absurdă! se încăpățână el. Sunteți prea puțini. Nu va trece mult și sute de droizi distrugători vor năvăli aici, pentru a ne salva.

Chiar înainte de a-și termina cuvintele, în anticameră se auzi uruitul roților grele, urmat de zăngăniturile depliei corpurilor metalice. Viceregele își permise un zâmbet de satisfacție.

– Vedeți, Înălțimea Voastră? Ajutoarele au sosit deja.

Regina îl privi pătrunzător.

– Înainte de a pătrunde prin ușa aceea, noi vom fi negociat un alt tratat, vicerege. Și-l vei fi și semnat.

Eliberat în sfârșit de peretele de lasere, Obi-Wan țâșni din coridorul de serviciu și se năpusti în incinta care adăpostea puțul de topire. Abandonând orice precauție, năvăli cu atâta furie asupra lordului Sith, încât fu cât pe ce să se propulseze împreună cu Darth Maul în abis. Lovea cu sabia ca și cum propria siguranță nu însemna nimic, orbit de furie și de frustrare, consumat de grija față de Qui-Gon și de faptul că nu reușise să-i împiedice moartea.

Lordul Sith fu împins înapoi de avântul său inițial, fiind prins cu garda jos de asaltul sălbatic și se retrase până la peretele opus al puțului. Acolo se luptă să-l țină în șah pe tânărul Jedi, încercând să-și facă loc pentru a se apăra. Săbiile se loviră și scrâșniră, iar incinta răsună de furia lor. Fandând și rotindu-se, Darth Maul recâștigă inițiativa și contraatacă, folosind ambele lame ale sabiei în încercarea de a-i reteza picioarele lui Obi-Wan. Chiar dacă nu avea experiența lui Qui-Gon, tânărul era însă mai rapid. Anticipând fiecare lovitură, reuși să zădărnicească eforturile adversarului său de a-l doborî.

Lupta îi purtă în jurul puțului de topire, prin cotloane și nișe, prin ascunzișuri întunecoase și în jurul trâmbelor de fum și al conductelor. De două ori, Obi-Wan căzu, alunecând pe podeaua netedă. O dată, Darth Maul îl lovi atât de puternic încât îi arse tunică de la umăr până la talie. Obi-Wan reuși să scape, doar contraatacând printr-o lovitură îndreptată spre pieptul lordului Sith, rostogolindu-se apoi imediat și sărind în picioare.

Duelându-se, reveniră spre coridorul de deservire păzit de lasere, trecură pe lângă trupul nemișcat al lui Qui-Gon și intrară într-un hățș de conducte de ventilație și panouri de circuite. Din conductele

rupte țâsniră aburi și aerul se umplu cu izul înțepător al izolațiilor arse. Darth Maul începu să folosească Forța, ca să propulseze obiecte grele spre Obi-Wan, încercând să-l facă să-și piardă echilibrul și să-i întrerupă continuitatea atacului. Obi-Wan răspunse în același fel, astfel că văzduhul se populă cu proiectile ucigașe. Săbiile fulgerau în stânga și în dreapta, pentru a îndepărta obiectele, iar zgomotele bucatilor de metal ce ricoșau din pereții de piatră se contopeau într-un tipăt sinistru în semiîntuneric.

Duelul continuă și, pentru o vreme, fu egal. Darth Maul era însă mai puternic și condus de o frenezie care depășea chiar și perseverența frenetică ce-l alimenta pe Obi-Wan. În cele din urmă, lordul Sith începu să-l împingă pe Jedi înapoi. Îl făcu să se retragă, treptat, fără să-și reducă forța atacurilor și căutând să-l prindă cu garda jos. Tânărul își simțea trupul slăbind și se întrebă ce avea să se întâmple dacă murea.

„Niciodată!” își spuse furios.

Își reaminti cuvintele lui Qui-Gon. *Nu te concentra asupra temerilor tale. Concentrează-te asupra clipei și locului în care te afli. Se strădui să-i urmeze povața, să-și stăpânească emoțiile care-l îngrijorau și-l slăbeau. Nu uita de Forța Vie, tânărul meu padawan. Fii puternic!*

Sesizând că șansele îi scad și că puterile îi slăbesc, Obi-Wan declanșă un atac final. Năpusti asupra lordului Sith o serie de lovituri laterale, pentru a-l sili să-și aducă sabia cu două lame în poziție orizontală. Apoi schiță un atac spre stânga adversarului și lovi cu atâta putere de sus în jos, încât despică arma celuiilalt.

Urlând de furie, ținti triumfător o lovitură ce se dorea ucigătoare spre capul încornorat al lordului Sith.

Și rată complet.

Anticipând mișcarea, Darth Maul se retrăsese câțiva pași. Azvârlind jumătatea mai mică a sabiei, contraatacă rapid, lovindu-l pe Obi-Wan cu suficientă violență pentru a-l dezechilibra. Apoi izbi fulgerător din nou, mai puternic, iar de data asta tânărul Jedi își pierdu complet echilibrul și căzu peste marginea puțului, scăpând sabia. Pentru o clipă se prăbuși în gol, în întuneric. Ridicând brațul disperat, reuși să se agațe de o treaptă metalică, aflată imediat sub marginea puțului.

Rămase atârând acolo, neajutorat, privindu-l pe Darth Maul, care rânjea triumfător.

Când Anakin văzu droizii de luptă care-i înconjurau naveta, se ascunse din nou sub marginea carlingii. Dacă ar fi fost posibil, s-a fi făcut una cu fuzelajul și ar fi purtat aparatul de zbor prin podeaua hangarului, către un loc mai sigur.

– Nu-i de bine, își spuse încetișor.

Fruntea i se broboni de sudoare, în timp ce încerca să decidă ce să facă. Era doar un băiețel, dar avea experiența situațiilor extreme și sângele rece necesar pentru a le face față. „Gândește-te la o modalitate de scăpare!” se admonestă.

O privire rapidă către consolele de comandă principală și inferioare îi arată că toate ledurile indicatoare continuau să fie roșii. Din partea asta, nu avea nici o speranță.

– R2, șopti el. Sistemele sunt tot supraîncălzite. Nu poți face nimic? Auzi pași apropiindu-se și vocea metalică a unui droid întrebă:

– Unde-i pilotul?

R2-D2 fluieră curajos drept răspuns.

– Tu ești pilotul?

Astromecul fluieră afirmativ. Urmă o pauză care denota confuzia.

– Identifică-te! ordonă droidul.

Anakin auzi sunetul comutatoarelor și al circuitelor care închideau diverse contacte. R2-D2 încerca în continuare să-i salveze. „Bătrânel și bravul R2!” gândi el. Astromecul fluieră ușor și băiatul văzu ledurile sistemelor de comandă transformându-se brusc din roșu în verde.

– Bravo, R2! șuieră el ușurat. Am reintrat în cursă!

Răsuci comutatoarele de aprindere și motoarele navei se treziră la viață. Se ridică rapid din ascunzătoare și-și relua locul în scaunul pilotului, întinzând mâinile spre manșă.

Droidul comandant îl văzu și ridică arma.

– Părăsește imediat carlinga sau dezafectăm nava!

– Dacă poți! răspunse băiatul, întinzându-se după defletoare. Scuturile active!

Trăgând manșa spre el, eliberă elevatoarele antigravitaționale. Naveta se ridică de pe podeaua hangarului, transformând droidul comandant într-un morman de resturi metalice. Ceilalți droizi începură să tragă cu blăsterele, dar razele laser ricoșau din defletoarele navei într-o ploaie de fulgere luminoase.

R2-D2 fluieră nebunește.

– Tunurile sunt deblocate? exclamă fericit Anakin. Acum le arătăm noi lor!

Apăsă pe butoanele de tragere și le menținu apăsate, rotind naveta în sensul acelor de ceasornic deasupra podelei. Fulgere laser țâșniră tangențial, doborându-i pe droizii neprotejați ca pe niște popice, și scoțându-i din luptă înainte de a apuca să se gândească să fugă. Anakin țipa de bucurie, cuprins de exaltarea preluării controlului. Trăgând continuu, curăță hangarul de droizi; îi văzu pe cei aflați mai departe cum se grăbeau să se adăpostească și ciurui navele inamice și lăzile cu alimente și muniții.

Apoi întrezări o mișcare la capătul unui coridor lung, o simplă umbră, și instinctele sale preluară controlul, îndemnându-l să acționeze. Nu știa dacă văzuse o armă, o mașină sau altceva, dar nu conta. Era din nou înapoi în cursa de pe Tatooine, prins în încheștarea cu Sebulba, și putea să vadă ceea ce nu mai vedea nimeni, ceea ce era ascuns tuturor celorlalte priviri. Reacționează fără să gândească, răspunzând unui glas care i se adresa numai lui, care-i șoptea întotdeauna despre viitor și-l proteja în prezent.

Instinctiv, mai iute ca gândul, mâna lui părăsi butoanele de activare a laserelor și răsuci spre dreapta un comutator dublu. Instantaneu, o pereche de torpile străbătu coridorul în direcția umbrei, fulgerând pe lângă droizii de luptă, lăzile cu muniții, transportoare și toate celelalte, și dispărând printr-o deschidere largă.

– La naiba! gemu băiatul. Am ratat!

Fără să se mai gândească la ce fusese acolo, roti iute naveta și împinse mârșă în față. Motoarele accelerară urlând și naveta țâșni peste puntea hangarului, împrăștiind droizi în toate direcțiile, și se catapultă în spațiu, urmărită de focul cuirasatului, aidoma unui siaj alb și ucigător.

Darth Maul se apropie încet de marginea puțului de topire, cu fața tatuată scaldată în sudoare, cu ochii sălbatici luminați de satisfacție. Duelul se terminase. Ultimul Jedi avea să fie ucis. Zâmbi și trecu dintr-o mână în alta sabia ruptă, savurând momentul.

Cu ochii fixați asupra lordului Sith, Obi-Wan se afundă în interiorul său, conectându-se cu Forța pe care încercase atât de mult s-o înțeleagă. Calmându-se, potolindu-și bătăile inimii și alungând furia și teama, făcu apel la ultimele rezerve de energie. Având obiectivul clar și inima întărită, se împinse, îndepărtându-se de peretele puțului și catapultându-se spre marginea acestuia. Plin de puterea Forței, sări cu ușurință peste margine, efectuând un salt mortal peste Sith din aceeași mișcare lină și puternică. În timp ce ateriza, atrase sabia care-i căzuse lui Qui-Gon.

Darth Maul se răsuci pentru a-l înfrunta, cu șocul și mânia contorsionându-i fața tatuată în roșu și negru. Dar înainte de a putea face ceva pentru a se salva, sabia lui Qui-Gon îl lovi în piept, arzându-l cu un foc ucigător. Străpuns, lordul Sith urlă de durere și neîncredere.

Apoi Obi-Wan se întoarse, dezactivă lama și-și privi inamicul muribund rostogolindu-se în adâncul puțului.

– Asta-i mai tare decât cursele de atașe! strigă Anakin către R2-D2, rânjind fericit și gonind în zigzag, pentru a-i induce în eroare pe artileriști.

Astromecul fluiera și ciripea de parcă i s-ar fi ars toate circuitele, dar băiatul refuză să-l asculte, ci roti naveta și viră larg spre Naboo, îndepărtându-se de stația de comandă.

Apoi glasul surprins al altui pilot se auzi în difuzorul intercomului:

– Bravo Lider, ce se-ntâmplă cu nava de comandă?

În clipa următoare, un fulger luminos trecu pe lângă Anakin. Privi peste umăr și văzu cum cuirasatul pe care tocmai îl părăsise era zguduit de explozii. Bucăți uriașe se desprindeau din navă, expulzate în spațiu.

– Explodează din interior! exclamă altcineva.

– N-a fost acțiunea noastră, Bravo 2, răspunse iute Ric. N-am lovit-o noi.

Cuirasatul continua să se dezmembreze, exploziile sfârâmându-l, scuturându-l, cuprinzându-l și, în cele din urmă, consumându-l complet într-o uriașă minge de foc.

Fragmente trecură pe lângă naveta lui Anakin și lumina exploziilor păli, readucând domnia întunericului.

– Uite! sparse din nou tăcerea Bravo 2. E unul de-ai noștri! A ieșit din hangarul principal. Cred că el a făcut-o!

Anakin îngheță. Sperase că va reuși să revină pe planetă fără să fi fost zărit, pentru a evita să-i dea explicații lui Qui-Gon. Acum nu mai avea nici o șansă.

R2-D2 fluieră admonestator.

– Știu, știu, murmură băiatul obosit și se întrebă cât de mare era buclucul în care intrase acum.

Rafalele de blastere zguduiau fără încetare ușa sălii tronului. Panaka și soldații nabooeni se răspândiseră în colțurile încăperii, luând poziții defensive pentru foc încrucișat. Gunray ar fi vrut să se ascundă, dar regina rămăsese în fața lui, ațintindu-l cu blasterul și nu dorea să riște s-o provoace la o acțiune pripită. De aceea rămase neclintit, alături de ceilalți membri ai Consiliului Comercial.

Apoi, dintr-o dată, zgomotele încetară. Nu se mai auzi nici un foc de armă, nici o mișcare a droizilor înapoia ușii.

Panaka privi spre regină și incertitudinea i se citi pe chipul închis la culoare.

– Ce se petrece? întrebă îngrijorat.

Cu arma îndreptată în continuare asupra lui Gunray, Amidala clătină din cap.

– Încearcă sistemele de comunicații. Activează videocranele.

Căpitanul se conformă rapid. Toți ochii erau ațintiți asupra lui când focaliză videocranele ce prezentau imagini din exterior.

Pe câmpia lui Naboo, armata gungană fusese pusă pe fugă. Unii gungani scăpaseră înapoi în mlaștini, călări pe kaadu, alții fugiseră spre dealurile vestice. Toți erau urmăriți de droizi de luptă pe PAM-uri și de tancurile Federației. Nu prea trăgeau nădejde că vor rămâne mult timp în libertate.

Cei mai mulți fuseseră luați prizonieri. Printre ei și Jar Jar, care se afla acum într-un grup de ofițeri ce-l includea pe generalul Ceel. În jur, compatrioții lor erau hăituiți de droizii Federației Comerciale.

– Assta foarte rău, îndrăzni să spună Jar Jar neconsolat.

Generalul Ceel aprobă din cap, la fel de abătut.

– Eusa ssper assta ajutat regina.

Jar Jar oftă.

– Și pe Annie, Quiggon, Obi-Uan, R2 și pe toți ceilalți. Se întrebă ce se întâmplase cu ei. Fuseseră de asemenea capturați? Dintr-o dată, se gândi la Boss Nass. Șefului gungan nu-i va plăcea deloc cele întâmplate. Jar Jar spera că nu-l va acuza pe el, dar nu putea elimina total posibilitatea respectivă.

Brusc, droizii începură să vibreze violent. Unii porniră să alerge în cerc, alții să se aplece și să se legene ca și cum angrenajele li s-ar fi rupt și toate circuitele s-ar fi ars. Tancurile se opriră, derapând, și PAM-urile se prăbușiră. Orice activitate încetă ca prin farmec.

Jar Jar și generalul Ceel schimbă o privire năucă. Armata droizilor încremenise. Din câte își puteau da seama, rămăsese stană de piatră.

Prizonierii gungani se holbară la droizii immobili. În cele din urmă, la îndemnul generalului Ceel, Jar Jar se strecură afară din cercul formelor metalice și atinse una dintre ele. Droidul se răsturnă și rămase nemișcat pe iarbă.

– Assta ciudat, șopti Jar Jar, întrebându-se ce naiba se întâmplase.

Obi-Wan nu se opri să vadă cu ce preț plătea victoria asupra lui Darth Maul, ci se grăbi imediat spre Qui-Gon. Îngenunchind lângă acesta, îi ridică umerii și capul, și-l ținu în brațe.

– Maestre! șopti el.

Ochii lui Qui-Gon se deschiseră.

– Prea târziu, tânărul meu padawan!

– Nu! spuse Qui-Gon, clătinând violent din cap.

– Acum trebuie să fii gata, indiferent ce crede Consiliul. Trebuie să devii dascăl. (Fața puternică se schimonosi de durere, dar ochii negri rămaseră deschiși.) Obi-Wan, promite-mi că-l vei pregăti pe băiat.

Tânărul dădu din cap instantaneu, încuviințând fără să gândească, gata să spună sau să facă orice pentru a ușura suferința celuiilalt, dorind cu disperare să-l salveze.

– Da, maestre.

Respirația lui Qui-Gon se iuți.

– El este Alesul, Obi-Wan. El va aduce echilibrul Forței. Pregătește-l cum se cuvine.

Ochii îi rămaseră ațintiți asupra lui Obi-Wan și se încetoșară. Răsuflarea i se opri. Puterea și viața îi părăsiră trupul.

– Maestre, repetă tânărul încet, continuând să-l țină în brațe, aducându-l mai aproape de el, strângând la piept corpul fără viață și plângând încetișor. Maestre!

Trei zile mai târziu, Obi-Wan Kenobi stătea într-o cămăruță a templului Theed în care se jeluia moartea eroilor și se celebra viața lor. Trupul lui Qui-Gon Jinn era întins pe un catafalc în piața de afară, așteptând ceremonia de incinerare. Cetățeni și oficialități nabooene și gungane se adunaseră să-l cinstească pe maestrul Jedi.

Multe se schimbaseră în viața celor care luptaseră pentru suveranitatea planetei Naboo. O dată cu colapsul armatei droide, controlul Federației Comerciale asupra planetei încetase. Transportoarele, tancurile, PAM-urile, armele și munițiile se aflau acum în mâinile Republicii. Viceregele Nute Gunray, aghiotantul său, Rune Haako, și ceilalți membri ai consiliului de ocupație neimoidian fuseseră trimiși ca prizonieri pe Coruscant, unde urmau să fie judecați. Senatorul Palpatine fusese ales Cancelar Suprem al Republicii și promisese acțiuni imediate pentru pedepsirea vinovaților.

Regina Amidala îi păcălise pentru ultima dată pe neimoidieni, prefăcându-se că se predă, ca să poată ajunge în siguranță la vicerege, înainte ca acesta să aibă timp să-și ia tălpășița. Îi transmisese lui Sabe să se retragă câteva etaje mai jos și să folosească pasajele secrete pentru a ajunge în apartamentul regal, de unde, deghizată, să-și facă apariția în fața viceregelui. Fusese un risc calculat, deoarece era perfect posibil ca Sabe să nu ajungă la timp. Dacă s-ar fi întâmplat asta, Amidala ar fi scos oricum blasterul din compartimentul secret și s-ar fi luptat pentru libertatea ei. Era tânără, dar nu lipsită de curaj și de îndrăzneală. Dăduse dovadă de inteligență încă de la bun început, când Jedi îi veniseră în ajutor. Obi-Wan credea că avea să fie o regină foarte bună.

Însă salvatorul tuturor fusese un băiețel de numai nouă ani. Chiar fără să știe cu exactitate ce anume făcea, Anakin Skywalker pilotase o navetă în inima apărării Federației Comerciale, îi străpunsese scuturile defensive, intrase în cuirasatul neimoidian, îi bombardase reactorul și declanșase suita de explozii în lanț ce nimicise stația de comandă. Distrugerea transmițătorului central determinase paralizia armatei de droizi, scurtcircuitându-i realmente sistemele de comunicații. Anakin susținea că nu avusese în minte nici un plan atunci când lansase torpilele, neașteptându-se să lovească reactorul, însă după ce ascultase relatarea băiatului și-i pusese o mulțime de întrebări, Obi-Wan ajunsese la concluzia că pe Anakin îl călăuzea ceva mai mult decât gândirea oamenilor obișnuiți. Numărul extraordinar de mare a midiclorianelor sale îl conectase cu Forța într-un mod pe care nici măștrii Jedi de talia lui Yoda nu-l puteau atinge vreodată. Obi-Wan credea acum că Qui-Gon avusese dreptate. Anakin Skywalker era Alesul.

Tânărul Jedi se plimba prin încăpere, îmbrăcat în hainele de ceremonie funerară ale ordinului său, ușoare și nisipii, având la cingătoare sabia lui Qui-Gon (devenită între timp a sa). Membrii Consiliului Jedi sosiseră pe Naboo pentru funeralii și pentru a-l examina din nou pe Anakin. O făceau chiar acum, într-o odaie alăturată, evaluând cele întâmplate de la ultima lor discuție cu băiatul. Obi-Wan se gândea că verdictul fusese stabilit dinainte, dar nu reușea să-și imagineze care ar fi fost acesta.

Se opri din mers și, pentru o clipă, rămase privind în gol, gândindu-se la Qui-Gon Jinn, maestrul, profesorul și prietenul său. Nu reușise să-i salveze viața. Avea însă să-i continue munca, cinstindu-i astfel moartea, onorându-și promisiunea de a-l instrui pe băiat, indiferent ce se va întâmpla.

„Ascultă-te!” gândi el, zâmbind. „Vorbești de parcă ai fi el!”

Ușa se deschise și Yoda intră în cameră, târșâindu-și încet picioarele, sprijinindu-se în baston, cu chip zbârcit, ochi somnoroși și contemplativi.

– Maestre Yoda, îl salută Obi-Wan, grăbindu-se să i iasă în întâmpinare și plecându-se respectuos.

Yoda îl salută la rândul său, încuviințând din cap.

– Să-ți atribuie titlul de cavaler Jedi, Consiliul a decis. Decis pentru băiat, Consiliul este, vorbi el solemn.

– Va fi instruit în arta Jedi?

Urechile uriașe se ciuliră spre el, iar pleoapele ochilor somnoroși se ridicară.

– Atât de nerăbdător, ești tu. Sigur de ce s-a decis ești tu?

Obi-Wan își mușcă limba și păstră tăcere, așteptând ascultător. Yoda îl studie atent.

– Războinic mare Qui-Gon Jinn a fost, bolborosi el încet, cu un ton de tristețe în vocea sa ciudată. Mai mare încă ar fi fost, dacă așa repede nu ar fi ars. Mai încet, să mergi tu trebuie, Obi-Wan.

Tânărul nu cedă.

– În privința băiatului, el a înțeles ceea ce noi, ceilalți, n-am reușit.

– Nu așa rapid în judecată tu să fii, clătină din cap Yoda. Nu totul înțelegerea este. Nu totul dezvăluit dintr-o dată este. Ani trebuie, cavaler Jedi să devii. Încă și mai mulți ani, una cu Forța să fii!

Pășii către fereastra prin care pătrundea lumina palidă, ușoară și aurie. Apusul soarelui se apropia și, o dată cu el, momentul stabilit pentru despărțirea de Qui-Gon.

Privirea lui Yoda era distantă atunci când vorbea din nou.

– Decis Consiliul este, repetă el. Instruit, băiatul va fi.

Obi-Wan simți cum îl cuprinde un val de ușurare și bucurie, și nu-și putu stăpâni un zâmbet de mulțumire.

Yoda îi văzu zâmbetul.

– Mulțumit tu ești? Așa sigur că bine este? Fața lui zbârcită se cută și mai mult. Înnourat viitorul băiatului rămâne, Obi-Wan. Greșeală instruirea lui este.

– Dar Consiliul...

– Da, decis este. Pleoapele se ridicară de pe ochii somnoroși. Dezacord cu decizia eu sunt.

Urmă o tăcere prelungă, în care cei doi rămaseră față în față, ascultând sunetele pregătirilor ce răzbăteau de afară. Obi-Wan nu știa ce să spună. În mod vădit, Consiliul decisese, ignorând părerea lui Yoda, ceea ce era extrem de neobișnuit. Maestrul Jedi subliniasese acum aspectul respectiv, accentuându-și îngrijorarea legată de Anakin.

– Maestre, rosti Obi-Wan, îl voi lua pe băiat ca ucenicul meu padawan și-l voi instrui cât voi putea mai bine. Dar voi ține minte ceea ce mi-ați spus acum. Voi proceda cu precauție. Îmi voi aminti avertismentele dumneavoastră. Voi urmări îndeaproape progresele lui.

Yoda îl studie un moment, apoi aprobă din cap.

– Promisiunea ta, atunci, ținută minte va fi, tinere Jedi, șopti el. Suficient va fi, dacă astfel faci.

Obi-Wan se înclină în semn că a înțeles.

– Îmi voi aduce aminte.

Leșiră apoi împreună în explozia de lumină.

Rugul funerar fu aprins, focul se ridică treptat în jurul trupului lui Qui-Gon Jinn și flăcările începură să-l înghită încet. Cei care fuseseră aleși să-l onoreze încercuiseră rugul. Regina Amidala și cameristele ei, Cancelarul Suprem Palpatine, guvernatorul Sio Bibble, căpitanul Panaka, o gardă de onoare formată din o sută de soldați nabooeni.

Boss Nass, Jar Jar Binks și douăzeci de războinici gungani se aflau vizavi de ei. Membrii Consiliului Jedi, incluzându-i pe Yoda și pe Mace Windu, făceau legătura între cele două grupuri, alături de alt grup de maestri Jedi dintre cei care Kennoscuseră mai bine pe Qui-Gon.

Anakin stătea lângă Obi-Wan, concentrat, silindu-se să-și stăpânească lacrimile.

Un rotop lung și susținut de tobe însuși flăcările ce transformau trupul lui Qui-Gon în spirit și cenușă. Când focul își încheie misiunea, un stol de porumbei albi ca zăpada fu eliberat spre amurgul stacoitu. Păsările se ridicară într-un vals de aripi și un fulger palid, îndepărtându-se iute.

Obi-Wan se trezi cuprins de amintiri. Pe tot parcursul vieții, fusese instruit de Jedi, mai cu seamă de Qui-Gon. Acum acesta murise, iar Obi-Wan intra într-o viață nouă. Nu mai era padawan, ci cavaler Jedi. Toate evenimentele anterioare se găseau înapoia unei uși care îi fusese închisă pentru totdeauna. Era greu de acceptat, dar, în același timp, simțea un sentiment straniu de eliberare.

Se uită spre Anakin, care privea cenușa rugului funerar și plangea încetisor, și puse mâna pe umărul lui slăbuț.

– Este una cu Forța acum, Anakin. Trebuie să-l lași să plece.

– Mi-e dor de el, clătina din cap băiatul.

– Și mie, înervință Obi-Wan. Nu-l voi uita niciodată. Dar acum, el a plecat.

Anakin își șterse lacrimile de pe față.

– Ce se va întâmpla cu mine?

Mâna se strânse pe umărul băiatului.

– Te voi instrui eu, așa cum ar fi făcut Qui-Gon, spuse Obi-Wan încet. Sunt noul tău maestru, Anakin. Vei studia cu mine și vei deveni cavaler Jedi, îți promit.

Băiatul se îndreptă abia perceptibil și Obi-Wan dadu din cap ca pentru sine. Undeva, se gândi, probabil că Qui-Gon zâmbea.

Lângă Yoda, Mace Windu îl privea atent pe tânărul care își prăsea mâna pe umărul lui Anakin.

– O viață se încheie și alta nouă începe în ordinea Jedi, murmură el aproape ca pentru sine.

Yoda se aplecă înainte, sprijinindu-se în toiașul său noduros, și clătina din cap.

– Nu așa sigur ca Qui-Gon despre asta eu sunt. Problemele băiatului are. În umbre și alegere dificile învăluit este.

Mace Windu încuvință. Știa părerea lui Yoda, dar Consiliul luase o decizie.

– Obi-Wan se va descurca bine, schimbă el subiectul. Qui-Gon a avut dreptate, este pregătit.

Știau ce făcuse tânărul padawan pentru a se salva de Sith în puțul de topire, după ce Qui-Gon fusese doborât. Fusese nevoie de un act de curaj și de voință extraordinar. Numai un cavaler Jedi pe deplin în armonie cu Forța s-ar fi putut salva în lupta împotriva unui asemenea adversar. În ziua aceea, Obi-Wan Kenobi se dovedise mai presus de toate așteptările.

– Pregătit acum el a fost, admise Yoda morocănos. Dar băiatul să instruiască, poate să nu fie.

– Învingerea unui Sith în duel este un test dificil și arată că-i pregătit pentru orice, continuă liderul Consiliului cu ochii ațintiți în continuare asupra lui Obi-Wan și Anakin. Nu poate fi nici o îndoială. Cel care l-a testat a fost un Sith.

Ochii somnoroși ai lui Yoda clipiră.

– Întotdeauna doi ei sunt. Nu mai mulți, nu mai puțini. Maestru și ucenic.

Mace Windu încuviință din cap.

– Și pe care crezi că l-a ucis: maestrul sau ucenicul?

Se priviră, dar nici unul nu putu răspunde la întrebarea aceea.

În aceeași noapte, Darth Sidious stătu singur pe balconul de deasupra orașului, o siluetă umbrită în multitudinea de lumini pâlpâitoare, analizând cu chip întunecat și mândros pierderea ucenicului său. Pregătirea lui Darth Maul ca Sith îi luase ani buni. Fusese mai mult decât egalul cavalerilor Jedi pe care-i înfruntase și ar fi trebuit să-i înfrângă cu ușurință. Doar ghinionul lui și șansa celui alt îl doborâseră, o combinație pe care nici măcar puterea părții întunecate a Forței n-o putea învinge întotdeauna.

Cel puțin, nu pe termen scurt.

Fruntea lui Darth Sidious se încruntă. Avea să fie necesar să-l înlocuiască pe Darth Maul. Avea să fie necesar să instruiască alt ucenic, iar acela nu va fi ușor de găsit.

Se apropie de balustradă și puse mâinile pe metalul rece. Un lucru era cert. Cei responsabili pentru moartea lui Darth Maul aveau să dea socoteală. Cei care i se o pusese ră nu vor fi uitați. Toți vor trebui să plătească.

Ochii îi luciră. Oricum, din cele întâmplate, el obținuse aproape tot ce-și dorise. Până și moartea lui Darth Maul fusese compensată. Își va aștepta momentul. Va aștepta ca șansa să-i suradă din nou. Și între timp va face toate pregătirile necesare.

Un zâmbet își făcu loc pe buzele sale înguste. Curând va veni și ziua socotelilor.

În ziua imediată fu organizată o paradă uriașă, care să anunțe în mod public alianța dintre popoarele naboocan și gungan, să celebreze victoria atât de greu obținută asupra invadatorilor Federației Comerciale și să îi onoreze pe cei care luptaseră pentru libertatea planetei. Mulțimile se înșiruiseră pe străzile din Theed, în timp ce coloane de gunganii călări pe kaadu și naboocani la bordul speederelor traversau orașul, însoțiți de ovații și de cântece. Fambaa defilau greoaie, drapate în mătăsuri bogate și harnașamente ornamentate, legănându-și capetele dintr-o parte în alta pe gâturile lungi. Ici și colo, câte un tanc capturat al Federației plutea peste coloanele în marș, cu steagurile naboocan și gungan atârinate pe turelă. Jar Jar Binks și generalul Ceel îi conduceau pe gunganii, amândoi călări pe kaadu, și de data aceasta Jar Jar reuși să se mențină în șaua pe tot parcursul paradei, deși celor prezenți li se păru că avea destule probleme în păstrarea echilibrului.

Panaka și garda reginei stăteau în vârful treptelor de piatră din piața centrală, urmărind apropierea paradei. Uniforma căpitanului era impecabilă, cu însemnele metalice de pe epoleți strălucind cu mândrie.

Anakin se afla alături de Obi-Wan, lângă regină, dar nu se simțea în largul său. Găsea parada minunată și aprecia faptul că era onorat împreună cu ceilalți, însă mintea lui era în altă parte.

Cu Qui-Gon, departe, în adâncul Forței.

Cu Padme, care abia dacă-i adresase câteva cuvinte de când fusese acceptat de Consiliul Jedi pentru a fi instruit.

Cu căminul său, unde era posibil să nu mai revină niciodată.

Cu Shmi, pe care și-ar fi dorit-o să-l vadă în clipa aceea.

Purta veșminte de Jedi, cu părul tuns scurt, în stilul padawan, ca un tânăr ucenic care se pregătea pentru a deveni cavaler al ordinului. Obținuse tot ceea ce-și dorise când sosise cu Qui-Gon pe Coruscant, ba chiar mai mult. Ar fi trebuit să fie fericit și satisfăcut, și chiar era. Totuși fericirea și satisfacția îi erau umbrite de tristețea că nu putuse evita pierderea lui Qui-Gon și deopotrivă a mamei sale. Desigur, îi pierduse în moduri diferite, dar oricum ieșiseră din viața lui. Qui-Gon adusese stabilitatea de care avusese nevoie atunci când își lăsase mama în urmă. O dată cu moartea maestrului Jedi, Anakin rămăsese în bătaia vântului. Nimeni n-ar fi reușit să-i ofere sprijinul pe care i-l oferise Qui-Gon – nici Obi-Wan și nici măcar Padme. Poate doar mai târziu. Într-o bună zi, fiecare dintre avea să joace un rol în viața lui, care urma să-l schimbe pentru totdeauna. Putea simți asta. Acum mai, când conta cel mai mult, Anakin se simțea singur.

Așa că zâmbi, dar sufletul îi era bolnav și inima departe.

Simțându-i poate starea sufletească, Obi-Wan se întinse spre el, punându-i o mână liniștitoare pe umăr.

– Pentru tine este începutul unei vieți noi. Anakin, rosti el.

Băiatul îi zâmbi îndatoritor, însă nu spuse nimic. Obi-Wan privi mulțimile din fața lor.

– Lui Qui-Gon nu i-au plăcut niciodată celebrările, dar în același timp înțelegea necesitatea lor. Mă întreb ce ar fi făcut acum.

Anakin ridică din umeri.

– Ar fi fost mândru să te vadă aici, zâmbi Obi-Wan.

– Crezi?

– Da, cred. Și mama ta ar fi fost mândră de tine.

Buzele lui Anakin se strânseseră și-și feri privirea.

– Aș fi vrut să fie acum aici. Îmi este dor de ea.

– Într-o bună zi, o vei revedea, zise tânărul și-l strânse ușor de umăr. Dar când se va întâmpla asta, vei fi cavaler Jedi.

Parada pătrunse în piața centrală, de unde regina și oaspeții ei urmăreau procesiunea. Amidala stătea în picioare, alături de cameriste, guvernatorul Bibble, Cancelarul Suprem Palpatine, Boss Nass și cei doisprezece membri ai Consiliului Jedi. R2-D2 se afla imediat înapoia cameristelor, lângă Anakin și Obi-Wan, rotind capul în toate părțile, clipind din leduri și înregistrând toată acțiunea.

R2 fluieră spre băiat și Anakin îi atinse încet carcasa.

Boss Nass păși înainte și ridică Globul Păcii deasupra capului.

– Mare petrecere assta! strigă Jar Jar exuberant, acoperind pentru o clipă zgomotul uralelor și aplauzelor. Gunganii ssi nabooeni, prieteni totdeauna, nusa?

Entuziasmul lui îl făcu pe Anakin să zâmbească, în ciuda stării sale sufletești. Gunganul dansa, țopăind în sus și în jos, cu urechile lungi fluturând și membrele lungi și subțiri rotindu-se în toate direcțiile, în timp ce sărea pe trepte. „Jar Jar nu se va lăsa niciodată copleșit de rele”, gândi băiatul. Poate că avea ceva de învățat de la el.

– Noisa eroi bomba. Annie! râse gunganul cu gura până la urechi, ridicând brațele deasupra capului.

Băiatul râse și el. Probabil că Jar Jar avea dreptate.

Pe bulevardul larg de sub ei, panglica lungă și multicoloră a paradei care-i adusese aici și acum continua să se scurgă.